MISIUNE IMPOSIBILĂ ÎN SOMALIA

GERARD DE VILLIERS

Tineretul

Gérard de Villiers

Misiune imposibilă în Somalia

ISBN: 973–597–298–0

Malko Productions – Paris,
Mission Impossible en Somalie
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2005
Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu Max Banush vă recomandă” SRL
Tipărit la C.N.I. „Coresi” S.A.

Gérard de Villiers

SAS

Misiune imposibilă în Somalia

În româneşte de Gabriela Porancea

Tineretului

2005

Capitolul I

Piatra rotundă ricoşă cu un sunet surd pe pielea lividă, întinsă gata să plesnească de gaze. Un val de chiote vesele salută precizia puştiului negru cu părul creţ şi ruginiu. Niciunul dintre prietenii lui nu reuşise încă să atingă burta cadavrului pe jumătate îngropat în nisip la marginea valurilor, care ieşea din plajă ca o meduză monstruoasă. Distracţie nesperată pentru micuţii somalezi care, ca în

toate dimineţile, lâncezeau pe plajă la nord de Mogadiscio, inspectând micile epave aruncate la mal de Oceanul Indian.

Puştiul în zdrenţe ochi din nou cadavrul. Prietenii lui bătură din picioare când piatra lovi din nou cadavrul, de data asta în cap.

Încurajaţi, ceilalţi puşti scotociră prin nisip în căutare de pietricele şi începură să bombardeze şi ei cadavrul, cu strigăte entuziaste, apropiindu-se puţin câte puţin de el. Când ajunseră la câţiva metri, entuziasmul le pieri dintr-odată. Nu era amuzant să priveşti cadavrul atât de aproape. Câţiva se îndepărtară speriaţi pe plajă, dar cei mai îndrăzneţi se apropiară, examinându-şi ţinta.

Era un alb oxidat, de nerecunoscut, livid, cu zone verzui. Se pare că stătuse multicel în apă după cât de umflate îi erau ţesuturile. Picioarele erau îngropate în nisipul umed. Se pare că mareea îl aruncase pe plajă în timpul nopţii, aproape în faţă la *Beach-Club.* Un bungalow de ciment lepros aflat la marginea apei, unde diplomaţii rari, non-comunişti din Mogadiscio, veneau să-şi ia masa de prânz duminica.

Marea îi smulsese hainele, nelăsându-i decât câteva bucăţi de ţesătură.

Mai mulţi negustori de scoici, chirciţi pe scările de ciment ce duceau la *Beach-Club,* observau scena cu curiozitate. Se întâmpla rar să găseşti un cadavru pe plajă, mai ales un alb, dar asta nu era treaba lor... Brusc, două siluete verzi apărură pe terasa de ciment de la *Beach-Club.* Erau *vestiti verde,* miliţieni în ţinută verde cu un fular roşu, ce încercau să menţină ordinea într-o patrulă de rutină. Şi ei zăriseră cadavrul înconjurat de copii.

Puştiul care nimerise primul cadavrul îl examina acum de aproape, cu o insensibilitate totală. Poate că avea ceva de recuperat de la el... Când se apropie, un crab mic ieşi brusc din urechea dreaptă a înecatului şi fugi, avertizat de

un al şaselea simţ.

Copilul se aplecă şi trase de degetele de la mâna dreaptă a mortului ca să-i scoată braţul îngropat în nisip, sperând să găsească un ceas. Braţul ieşi din nisip, dar nu avea ceas pe mână, ci o brăţară groasă din aur. Puştiul se ghemui şi începu să i-o scoată, ţinându-şi respiraţia din cauza mirosului. Un pescăruş coborî în picaj cu un strigăt ascuţit şi se aşeză lângă capul cadavrului. Închizătoarea brăţării cedă uşor cu un clic, micul negru o înhăţă şi când se ridică dădu nas în nas cu feţele severe ale celor doi *vestiti verde.* Unul dintre ei întinse mâna şi îi smulse brăţara, întrebând cu o voce severă:

— De ce n-ai anunţat că e un mort pe plajă?

Puştiul lăsă capul în jos fără să răspundă, convins că va avea neplăceri.

Miliţianul descifră penibil inscripţia de pe brăţară. Emilio Cerruti. 18.4.1934. Un italian. Se ghemui la rândul lui aproape de mort.

Dădu la o parte cu mâinile nisipul din jurul capului şi picioarelor. Încremeni cu sprâncenele încruntate. Nu era pur şi simplu un înecat. O dâră violacee îi brăzda gâtul. Ca să-l ajute să moară, i-au înfăşurat o sârmă în jurul gâtului şi-l ştrangulaseră. Picioarele le avea legate cu acelaşi fir metalic, de care atârna un capăt de lanţ. Elicea vreunui vapor tăiase probabil lanţul, permiţând corpului să urce la suprafaţă. Cu ajutorul colegului lui, miliţianul începu să tragă cadavrul pe uscat. Puştiul se îndepărtă precipitat.

— Tu rămâi aici, bombăni miliţianul, te vom învăţa minte pentru că n-ai spus nimic!

Puştiul începu să plângă.

— Credeam că e un rus! zise el smiorcăindu-se.

Somalia era înăbuşită de prezenţa masivă şi apăsătoare a consilierilor sovietici.

Omniprezenţi în Somalia după tratatul ruso-somalez din iulie 1974, atotputernici politic, ruşii erau contestaţi de

populaţie, care îi acuza că au făcut să troneze penuria, luând tot pentru baza lor militară enormă, aflată în nordul ţării, la Berbera. Atunci când, în 1975, zahărul dispăruse din magazine, somalezii au bănuit că sovieticii îl stocau în Berbera.

Fără să vrea, miliţianul surâse, plin de indulgenţă. Şi el ar fi preferat să fi fost un rus.

Capitolul II

Bruce Reynolds, ambasador al Statelor Unite în Republica Populară Somalia, privi cu un ochi distrat placa de marmură aplicată pe peretele catedralei în timpul lui Mussolini, care celebra virtutea italiană ultra-marină. Printr-o stranie neglijenţă a autorităţilor somaleze, scăpase întreagă la decolonizare.

Clopotele catedralei începură brusc să sune, asurzitoare, insolite, zdruncinând toropeala calmei magistrale zdrobită de soare. Bruce Reynolds ridică uimit capul spre cele două clopote.

— Ce i-o fi apucat?

De la capătul pieţei catedralei, inspectă cu o privire furioasă bulevardul Luglio, ce era pustiu la acea oră. Ambasadorul Statelor Unite la Mogadiscio îşi şterse fruntea acoperită de sudoare, udându-şi instantaneu batista. Trase o gură mare de aer umed şi fierbinte. Era ora zece dimineaţa şi soarele era deja torid. Niciodată nu se ferise de căldura grea, umedă şi copleşitoare a capitalei somaleze. Indigenilor le plăcea să pretindă că climatul era mai blând în apropierea Oceanului Indian. Între lunile martie şi noiembrie nu se putea respira decât pe plajele imense ce încadrau oraşul la nord şi la sud. Ar fi făcut mai

bine să fi rămas în curtea rezidenţei lui din Lido, la marginea plajei din nord, în loc să se târască la slujba religioasă, ca în toate duminicile, ca să-i facă pe plac lui Kate, soţia lui irlandeză...

Din nou, scrută bulevardul pustiu, exasperat.

Unde plecase Mohammed, şoferul lui? Îi ceruse să fie acolo la ora zece fix.

Mohammed era un somalez neglijent şi adormit, cu siguranţă un turnător de la N.N.S., poliţia politică somaleză, gestapoul local, care avea şi ea legături strânse cu K.G.B.-ul sovietic. În trei ani, ruşii făcuseră din Somalia un satelit sovietic perfect. Din nefericire, ambasadorul n-a avut de ales: Mohammed i-a fost impus de către ministrul Afacerilor Externe somalez, ca tot personalul non american din ambasadă. Dar, spion sau nu, întârziase. Ultimii asistenţi ai slujbei religioase ieşiseră din micuţa biserică cu două clopote, construită din piatră cenuşie şi botezată pompos catedrală, vestigiu al epocii coloniale italiene. Somalia fiind oficial o ţară musulmană, nu se strânseseră decât o mână de străini, italieni în marea lor majoritate.

De altminteri, dacă n-ar fi fost femeile cu pălării mari şi negre şi cu corpurile acoperite de pânze multicolore strâns mulate pe corp, ai fi putut să crezi că eşti într-un orăşel adormit din Calabria.

— Pe unde umblă Mohammed?

Vocea acidă a lui Kate Reynolds îl făcu pe diplomat să tresară. Ea ieşi din umbră ca să îl însoţească, escortată de cei doi copii ai ei, Kathleen, o fată zveltă şi blondă de şaptesprezece ani, cu nasul în vânt şi cu nişte ochi imenşi albaştri, uşor miraţi, şi Patrick, de cincisprezece ani, care părea o vrabie slăbuţă lovită de acnee. În faţa lui Kate Reynolds, Paul Tornetta, garda de corp a ambasadorului, le trăgea de câte o mână pe cele două gemene, Linda şi Tricia, ale însărcinatului cu afaceri, absent din Mogadiscio, a cărui soţie suferindă nu putuse să vină la slujbă.

Ambasadorul fu nevoit să urle din cauza clopotelor:

— Nu ştiu! Probabil că face pe păunul în faţă la *Savoia.*

— Micuţelor le e cald, remarcă domnul Reynolds. Aş vrea să mergem la *Croce del Sul.*

În afară de doi *vestiti verde* sprijiniţi de un grilaj din vecinătatea catedralei, în plin soare, nimeni nu se aventura în arşiţă.

— O să merg la *Savoia,* zise ambasadorul. Voi luaţi îngheţată şi aşteptaţi-mă la *Croce del Sul.*

Cafeneaua *Savoia,* alt vestigiu al ocupaţiei italiene, poseda singura terasă din Mogadiscio. Negrii adorau să se împăuneze în faţa unei cafele sau, cei mai evoluaţi, în faţa unui Martini Bianco.

Cât despre *Croce del Sul,* era un mic hotel-restaurant ţinut de o metisă bine făcută, somalezo-italiană, cu o curte interioară aglomerată de pisici maidaneze, dar umbrită. Era unul din locurile cele mai populate din Mogadiscio care nu costa prea mult şi unde găseai chiar şi crocodil în meniu.

Clopotele continuau să bată. Bruce Reynolds bombăni supărat. Sătul să inspecteze bulevardul în căutarea maşinii, urmări cu privirea cele două somaleze care treceau lent prin faţa catedralei, braţ la braţ, cu piepturile enorme strânse agresiv în hainele lor tradiţionale şi cu arcuirea crupei accentuată de o stofă ţipătoare, cu părul ascuns sub kouffieh-uri negre. Ele îl pironeau pe diplomat cu priviri neruşinate şi provocatoare, glumind între ele cu voce tare. Somalezele, nici sălbatice, nici xenofobe, ştiau despre atracţia pe care o aveau străinii pentru ele şi se străduiau să profite de asta cu fiecare ocazie, fără niciun complex. Din fericire, socializarea radicală a ţării nu interzisese încă relaţiile intime interrasiale şi Mogadiscio plutea încă într-un parfum de destindere italiană.

Doamna Reynolds observă ocheadele celor două

negrese. Îl bănuia pe soţul ei că ar fi avut deja aventuri scurte cu fete întâlnite pe stradă. Dintr-odată, sănătatea gemenelor păru mult mai puţin importantă.

— Vin cu tine, îl anunţă ea.

Kathleen suspină enervată. Machiajul începea să-i curgă şi era grăbită să meargă să-şi întâlnească iubitul, consilierul secund al ambasadei Italiei. Aveau obiceiul să facă dragoste în fiecare zi înainte de masă şi risca să nu-l mai găsească dacă întârzia prea mult.

Nu mai erau decât ei în piaţa catedralei. Garda de corp, Paul Tornetta, un fost marinar îngrăşat prematur, burduşit într-un costum alb strâmt, propuse:

— Sir, vreţi să merg să-l caut pe acest „son of a bitch”?

Îi făcea plăcere să facă mici servicii, simţindu-se complet inutil. Departamentul de Stat îi ceruse să-l escorteze pe ambasador în toate deplasările lui, Somalia fiind considerată ca o ţară ostilă. De altminteri, ambasada fusese pusă sub supraveghere strictă după revoluţia pro-marxistă din octombrie 1974, care a dus la sechestrarea ţării de către ruşi şi la deschiderea celei mai mari baze navale a lor din Marea Roşie, aflată la Berbera, în nordul Somaliei. Berbera devenise zonă interzisă, chiar şi pentru somalezi.

— Dacă în două minute nu e aici, mergi să-l cauţi, strigă ambasadorul ca să domine zgomotul clopotelor.

Soarele îi topea moalele capului. În plus trebuia să-i întâlnească pe ambasadorii Italiei şi Franţei, cei doi vecini ai lui, ca să ia masa de prânz împreună. Soţia diplomatului francez, chiar dacă nu era plăcută la vedere, era o bucătăreasă excelentă. Duminicile la Mogadiscio erau îngrozitoare, diplomaţii neavând dreptul să se îndepărteze mai mult de treizeci de kilometri de oraş. Le rămânea plaja Gezira, sălbatică, neamenajată, dar liniştită.

— Ah, uite-l!

Strigătul lui Bruce Reynolds acoperi vacarmul clopotelor.

Limuzina neagră, arborând steguleţul american pe aripa ei dreaptă, se ivi dinspre strada Adan Lord şi coti în bulevard, oprindu-se în faţa catedralei. Bruce Reynolds se îndreptă spre ea, coborând treptele din piatră.

— Să ne grăbim!

Nu se putea sta în soare. Orbit de reverberaţia soarelui, diplomatul îşi puse ochelarii negri. Somalia era cu adevărat o ţară de creştini. Deschise portiera din spate a Cadillac-ului şi o lăsă pe soţia lui să treacă năvalnic în vehicul, împingându-le în faţa ei pe Linda şi pe Tricia, cele două gemene care abandonaseră garda de corp.

Una dintre ele, Linda, care auzise menţionându-se *Croce del Sul,* începu să se smiorcăie:

— Vreau să merg să mănânc o îngheţată!

Ca să evite urletele, ambasadorul se aplecă în faţă ca să îi spună şoferului să facă un ocol pe la *Croce del Sul.*

— Mohammed!

Şoferul întoarse capul şi diplomatul rămase paralizat de surprindere. Bărbatul care se afla în spatele volanului Cadillac-ului nu era Mohammed, ci un necunoscut cu faţa brăzdată de o lamă de cuţit şi ochii foarte adânciţi în orbite.

— Hei! făcu americanul. Cine sunteţi? Unde este Mohammed?

Şoferul nu răspunse şi pe faţa lui nu se vedea nicio expresie. Mâna lui dreaptă alunecă sub banchetă de unde o scoase cu un pistol automat pe care îl aţinti asupra lui Bruce Reynolds.

— *You come in the car,* zise el într-o engleză stricată. *Now.*

Diplomatul fixă arma cu o privire neîncrezătoare, nevenindu-i să creadă ce i se întâmplă. O răpire în plin Mogadiscio, la zece metri de doi miliţieni însărcinaţi cu

menţinerea ordinii. Gândurile i se zbăteau în dezordine în cap.

Auzi vag zgomotul unei maşini care se oprise în spatele Cadillac-ului. Şi, revenindu-i dintr-odată spiritul, se trase rapid strigând la soţia lui:

— Kate, coboară imediat!

Pistoletul „şoferului" descrise imediat un arc de cerc pentru a se aţinti asupra celor două fetiţe.

— *You stay!* strigă şoferul. *Or, I kill the girls.*

Soţia ambasadorului privi arma, mai întâi cu uimire, apoi cu groază. Trăsăturile i se schimbară şi izbucni în hohote de plâns, paralizată de teroare, incapabilă să se mişte. Văzând-o plângând, cele două gemene o imitară imediat. În piaţă nimeni nu părea să fi zărit ceea ce se petrecea în interiorul maşinii. Kathleen şi Patrick povesteau şi ambasadorul îşi încrucişă privirea cu cea a lui Paul Tornetta care era cufundată în contemplarea unei crupe extraordinare mulată într-un material mov, care trecea pe celălalt trotuar. Cei doi miliţieni stăteau încă atârnaţi de gardul grădinii publice.

— Paul! urlă ambasadorul. *De something, we are being kidnapped!*

Garda de corp tresări, crezând că nu înţelesese bine. De unde se afla el, nu putea să vadă faţa şoferului. Kathleen se întoarse spre tatăl ei stupefiată.

— *Daddy, what's going on?*

— Şoferul, bâigui diplomatul, nu este Mohammed. Vrea să ne ia cu el.

Cu stomacul strâns, privea la cei patru bărbaţi care coborâseră dintr-un taxi galben cu roşu oprit în spatele Cadillac-ului. Înaintaseră spre ei. Erau somalezi tineri, foarte închişi la piele.

Doi dintre ei fluturau mitraliere scurte şi negre, iar ceilalţi doi pistolete.

Într-adevăr era vorba despre o răpire. Se întoarse brusc

spre cei doi *vestiti verde* şi urlă de să-i sară plămânii din piept ca să acopere zgomotele clopotelor.

— *Help! Help!*

Şi ei erau înarmaţi. Dar nu păreau să-i audă strigătele. Paul Tornetta îşi dădu în sfârşit seama că nu era vorba de o glumă. Înaintă cu pas hotărât spre Cadillac, scoţându-şi din toc arma lui regulamentară: un Smith Wesson 38 de patru degete. Deschise portiera din faţă şi se aplecă spre interior:

— Hei, tu! ordonă el. Coboară de acolo!

Cele trei detonaţii apropiate acoperiră vacarmul clopotelor. Paul Tornetta se clătină, aplecat spre spate, faţa lui grosolană exprimând o intensă stupefacţie. N-a avut timp nici măcar să se servească de arma pe care o ţinea în mână. Cele trei gloanţe trase de şofer l-au atins din plin în piept. Pistolul Smith Wesson îi căzu. Cu gura plină deja de sânge, se prăbuşi pe trotuar.

— *My God!* urlă Kathleen îngrozită.

Nu-şi putea dezlipi ochii de la sângele care curgea pe bărbia gărzii lor de corp... Paralizată. Văzând privirea îngrozită a tatălui lor, fratele ei încremeni şi el de uimire. Cei doi *vestiti verde* erau indiferenţi la eveniment ca şi cum ar fi fost orbi şi surzi deopotrivă. Clopotele continuau să le spargă timpanele.

Pe trotuarul din faţă, fetele în haine multicolore se opriseră şi contemplau scena.

Curajos, ambasadorul se aruncă pe trotuar sa ridice revolverul gărzii lui de corp ce căzuse într-o rigolă. Însă n-a avut timp. Cei patru necunoscuţi înarmaţi se năpustiră asupra celor trei americani. Doi dintre ei l-au tras brutal pe diplomat, ducându-i mâinile la spate şi forţându-l să urce în spatele Cadillac-ului, în ciuda rezistenţei lui disperate. În acest timp, ceilalţi doi îi împinseră pe Kathleen şi pe Patrick în faţă în aceeaşi manieră. Portierele se închiseră. Doi dintre terorişti urcaseră în

limuzină. Clopotele continuau să bată, asurzitoare. Ultimul lucru pe care-l văzu Kathleen înainte să fie aruncată pe podeaua maşinii a fost spatele celor doi *vestiti verde* care nu se întorseseră spre ei în tot acest timp nicio clipă. Paul Tornetta, alungit pe spate, continua să sângereze trăgând să moară.

Cadillac-ul ţâşni de pe trotuar, într-un răget de motor. Ceilalţi doi terorişti rămaşi în piaţă, după ce luară pistoletul Smith Wesson din rigola de pe drum, se suiră din nou în taxiul care demară la rândul lui. În timp ce vehiculele se îndepărtară pe bulevard, cei doi *vestiti verde* se întoarseră în sfârşit şi se îndreptară fără grabă spre garda de corp alungită pe trotuar.

Se aplecară deasupra lui Paul Tornetta care horcăia. În locul în care gloanţele îl atinseseră, avea senzaţia că are lipici. La fiecare respiraţie, un gâlgâit îngrozitor îi ieşea din răni. Avea buzele reci şi faţa lividă. Artera pulmonară, atinsă de unul din cele trei gloanţe, se golea în cavitatea toracică. Atunci când unul dintre miliţieni încercă să-i ridice capul, scoase un sughiţ, vomită un jet de sânge şi muri. Miliţianul îi aşeză capul pe trotuar cu un aer dezgustat.

În sfârşit, clopotele se opriră. Cele două maşini dispăruseră de mult timp.

*

* *

Irving Newton era alb de furie. Îndreptă arătătorul amenințând asupra funcţionarului somalez aşezat în spatele biroului.

— Sunteţi responsabil! Miliţia voastră de nimic n-a intervenit. Vă cer să-l găsiţi pe ambasadorul nostru şi să-i urmăriţi pe acei bărbaţi.

Primul secretar al ambasadei americane se opri, sufocat de furie. Ştirea răpirii îl surprinsese în momentul în care

îşi degusta langusta duminicală la *Beach-Club,* împreună cu nişte prieteni italieni. Somalezii anunţaseră permanenţa de la ambasadă care îl alertase la rândul ei. O şterse imediat la clădirea ultra modernă care adăpostea cartierul general al poliţiei din Mogadiscio, după ce trimisese un telex la Washington. După o jumătate de oră de palavre, fusese primit de Samir Samantar, responsabilul poliţiei municipale, un somalez rotofei cu capul acoperit de o şapcă albă, ce nu părea deloc bulversat de ştire. La îndemnurile diplomatului american, afişă o faţă placidă, un surâs şiret şi vagi promisiuni.

Americanul se reţinu să nu-i tragă un pumn în mutră. Dar, în absenţa însărcinatului cu afaceri, era acum responsabilul cel mai înalt al ambasadei americane din Mogadiscio şi trebuia să se comporte în consecinţă.

Interlocutorul lui îşi aprinse calm o *Hula,* ţigaretă somaleză, fără să-i întindă şi lui politicos pachetul şi dădu grav din cap.

— Aduceţi acuzaţii extrem de grave contra miliţiei noastre populare, zise el pe un ton pompos. Erau într-adevăr doi oameni la locul răpirii, dar n-au văzut nimic. Totul s-a petrecut foarte repede.

— Şi n-au auzit nici împuşcăturile care l-au omorât pe domnul Tornetta?

Somalezul dădu negativ din cap cu un surâs vâscos:

— N-au auzit nimic din cauza zgomotului făcut de clopote...

„Mizerabilul are un răspuns la toate”, gândi Irving Newton.

Era convins că *vestiti verde* erau complici. Încercă să se calmeze, convins că furia lui nu făcea altceva decât să-l amuze pe somalez. Îşi aprinse un Rothmans. Fără să-i ofere şi partenerului de discuţie. La Mogadiscio era un produs preţios. Ceea ce conta era să le găsească pe cele şase persoane răpite.

— După ce ies din acest birou, va trebui să trimit un comunicat guvernului meu. Pot eu să afirm că veţi pune totul în acţiune ca să găsiţi autorii acestui atentat criminal şi să-i faceţi să-i elibereze pe cei şase ostatici?

Somalezul aprobă mieros, revenindu-i surâsul.

— Absolut, confirmă el, ne ocupăm deja de căutarea răpitorilor domnului Reynolds şi a familiei lui. Personal am dat ordine să fie supravegheate toate ieşirile din Mogadiscio. Eu, ca şi majoritatea somalezilor, considerăm că integritatea cetăţenilor străini e sfântă pe teritoriul nostru.

— *Bullshit,* murmură ca pentru sine tânărul diplomat.

În Somalia, diplomaţii non-comunişti nu prea erau toleraţi. La cea mai mică abatere, guvernul somalez îşi făcea o plăcere din a-i expulza.

— Sper că eforturile voastre vor fi încununate de succes, zise Irving Newton. Vă reamintesc că sunt şi două fetiţe de şapte ani printre persoanele răpite.

Somalezul îşi întinse dubitativ cei doi limacşi maronii care îi ţineau loc de buze.

— Nu va fi uşor! Mogadiscio e un oraş mare şi nu avem niciun indiciu. Dar poliţia noastră e foarte eficace...

Irving Newton reuşi să-şi stăpânească un rânjet.

Denunţătorii de la N.S.S. mişunau în Mogadiscio ca gândacii, frecventând cu siluetele lor filiforme toate locurile publice. Fiecare strănut era în mod scrupulos notat.

Lui Samir Samantar nu-i păsa de argumentele lui. Diplomatul american căuta să înţeleagă motivul acestei răpiri. Furia îi mai trecuse.

Moartea lui Paul Tornetta a fost un accident. Ceea ce intenţionaseră necunoscuţii era să ia ostatici. Dar ca să ceară ce? Oricât şi-ar fi bătut capul, nu înţelegea. O jumătate de duzină de mişcări de eliberare aveau birourile la Mogadiscio, dovedind toţi un violent anti-americanism.

Dar până acum, au fost liniştiţi... Nici chiar cei din Frontul de Eliberare, care ocupau un prim etaj la două clădiri de ambasadă, nu s-au deranjat niciodată să vină să le arunce manifeste. Oricum, toate aceste mişcări erau strâns supravegheate de N.S.S.

Se ridică.

— Aştept veşti de la dumneavoastră, zise el pe un ton sec. La ambasadă e cineva de permanenţă. E inutil să vă spun că lumea întreagă e deja la curent cu această agresiune laşă şi că ruşinea se va abate asupra ţării dumneavoastră dacă li se va întâmpla ceva...

Somalezul dădu din cap, fără a fi realmente interesat de spusele americanului. Nu-i prea păsa de lumea din exterior. De la socializarea ei, Somalia trăia închisă în ea însăşi, refuzând chiar şi turismul, orientat numai spre ţările comuniste. Chiar şi petrolul venea din Irak pe petroliere vechi sovietice.

Totuşi, murmură o formulă vagă ce putea trece drept o scuză. Irving Newton se opri în pragul uşii:

— Vă doresc să obţineţi de urgenţă o audienţă la Preşedintele Consiliului Suprem al Revoluţiei ca să staţi de vorbă despre această problemă gravă.

Samir Samantar dădu din cap cu o expresie de îndoială.

— Camaradul Syad Barré e ocupat în acest moment. Are probleme cu Djibouti, nu-i aşa... Dar îi voi transmite cererea dumneavoastră. Sper că veţi reuşi.

După şase luni. Sau niciodată. Diplomaţii erau complet rupţi de populaţie şi de oficialii Somaliei. Când ambasadorul Statelor Unite lansase peste treizeci de invitaţii, către toţi membrii guvernului somalez, dintre toţi dăduseră curs invitaţiei doar un ministru şi un subsecretar de stat. Iar acesta din urmă nu vorbea nicio limbă de circulaţie internaţională. Cât despre tovarăşul preşedinte Syad Barré, nu-l văzuse nimeni. Locuia într-o cazarmă în nordul oraşului.

Numai ruşii şi nord-coreenii, bineînţeles. Aceştia erau însărcinaţi, în fiecare an, să organizeze Parada Independenţei. Având conştiinţa împăcată că făcuse tot ce era posibil, Irving Newton coborî scara sărind câte patru trepte deodată. Nu existau lifturi, ca în majoritatea clădirilor oficiale somaleze. Economie.

Buick-ul lui aştepta afară, cu motorul pornit ca să permită funcţionarea climatizării. Irving Newton năvăli în limuzină plin deja de transpiraţie. Căldura acestei luni de iunie era inumană. Somalia strângea Africa precum un cleşte cu faţa la Marea Roşie la nord şi Oceanul Indian la sud. Cornul Africii! Pe vremea când era la Washington asta îl făcea să viseze. Acum visa la o mică dimineaţă brumărie şi rece precum visează un câine la un os.

— La ambasadă, îi zise el şoferului.

Avusese timp doar să trimită un telex succint prin care relata faptele în toată brutalitatea lor. Acum trebuia să trimită o continuare, cu toate elementele de care dispunea. Din fericire avea avantajul decalajului orar. La Washington era numai ora patru dimineaţa.

Buick-ul cobora spre centru prin bulevardul Somalia. Mogadiscio era un oraş mic. Se întindea pe o adâncime de doi kilometri în pantă lină până la mare. Bulevarde largi se întretăiau în unghi drept, vilele alternau cu terenuri virane şi cu cocioabe leproase.

Se întrebă oare unde i-ar fi putut ascunde teroriştii pe cei şase ostatici. Trebuia să anunţe familia lui Paul Tornetta despre moartea acestuia. Va primi o medalie şi va fi înmormântat la Arlington. *So what!* Irving Newton se surprinse înjurând de unul singur, amărât şi furios. Flota a Şasea americană naviga supraveghind Oceanul Indian de-a lungul Cornului Africii. Era suficient de puternică pentru a face praf Somalia... Şi în acest timp el trebuia să suporte surâsul vâscos al funcţionarilor care ştiau perfect prin ce trecea.

— Nemernicii! zise el cu voce tare.

Şoferul se întoarse.

— *Yes, Sir?*

Irving Newton ar fi vrut să-i replice „tacă-ţi fleanca, negroteiule”, dar reuşi să afişeze un surâs forţat.

— Nu. Nimic, *thank you.*

Maşina cotise în bulevardul Somalia. Trecuseră prin faţa fortăreţei care adăpostea biroul Frontului de Eliberare, în capătul unei scări vechi şi abrupte din lemn.

Şi dacă ei sunt autorii? Irving Newton ieşi din Buick şi intră în răcoarea holului ambasadei. Doi *vestiti verde* ardeau gazul de pomană în faţa clădirii de trei etaje, unde flutura drapelul american. Cică pentru a-l proteja. În realitate stăteau acolo ca să-i supravegheze pe eventualii vizitatori.

Marinarul de gardă, impecabil în ţinuta lui albă, înălţă capul, crispat şi nervos.

— Aveţi noutăţi, Sir?

Irving Newton dădu din cap.

— Nimic.

Trecuseră deja cinci ore de la răpire. Nu găsiseră nici şoferul, nici maşina ambasadorului. Irving Newton îşi zise că într-o oră televiziunea va anunţa ştirea americanilor. Asta risca să fie cea mai lungă duminică de la sosirea lui la Mogadiscio de acum un an.

— Ce strategie mizerabilă! bombăni el. Când mă gândesc că Miss Kathleen e acolo...

Poveştile cu ostatici ştim întotdeauna cum încep, dar niciodată cum se termină. Cel mai adesea rău.

Urcând scările, Irving Newton se întrebă brusc dacă această răpire nu avea vreo legătură cu alt incident survenit acum cincisprezece zile. Moartea unuia dintre cei mai buni informatori ai lui. Căci, peste funcţiile lui oficiale, Irving Newton era şeful biroului *Central Intelligence Agency* din Mogadiscio. Un birou modest care avea doar

doi agenţi, dintre care unul era în concediu de boală.

Îşi deschise micul frigider, luă o sticlă de Beck's şi dădu berea rece pe gât. Cu căldura de acolo, bea o ladă de bere pe zi. Berea îi era trimisă din Franţa de către soţia lui şi, din cauza transportului aerian, ajungea la preţul unui Dom Perignon. Dar trebuia să trăiască şi el...

Cu setea potolită, începu să gândească. Următoarele zile riscau să fie dificile.

Capitolul III

Charles Leyland stătea visător în faţa unei ceşti de cafea rece, cu ochii fixaţi pe stelele aflate de cealaltă parte a ferestrei cu vitraliu, atunci când sunetul telexului îl făcu să tresară. Automat îşi privi ceasul. Ora două şi jumătate dimineaţa. Era singur, în calitate de *Security Ofiicer* în sediul central a *Central Intelligence Agency,* la Langley, foarte aproape de Washington. Ţăcănitul continua. Charles Leyland se ridică şi se îndreptă spre telex. Ca toate instituţiile administraţiei, C.I.A.-ul era amorţit de vineri seara până luni dimineaţa. Nu se fac revoluţii în timpul weekend-ului. Dar întreaga maşinărie grea a C.I.A.-ului putea să se pună în funcţiune în urma câtorva ţârâituri de telefon. Ofiţerul de serviciu avea în faţa lui o listă cu numere de telefoane care îi permiteau să ia contact în câteva secunde cu cei mai înalţi responsabili ai ţării. Bineînţeles, inclusiv cu Preşedintele.

Charles Leyland se aplecă spre textul care se derula în viteză, decodat de aparat pe măsură ce era preluat. Conţinutul lui îi dădu fiori pe şira spinării. Un ambasador răpit împreună cu toată familia lui şi o gardă de corp omorâtă. Era foarte grav. Mai grav de atât nu putea fi

decât invazia unei ţări străine sau un atac nuclear... Oricum, prea mult pentru primele ore ale unei duminici. O ştire clasa „A”, decise el.

— *God damn it!* murmură ca pentru sine.

Luă telexul, se întoarse la birou şi scoase o carte neagră dintr-un sertar încuiat cu cheia. O deschise la litera „A”. Acolo avea lista numerelor de telefon ale celor care trebuiau contactaţi. În fruntea listei stătea secretariatul Casei Albe, cel care urma să decidă dacă avea sens să-l prevină pe Preşedinte imediat sau nu. Ridică receptorul şi îşi începu misiunea de rutină, cu un ton plictisit, profesional, lipsit de emoţie.

Atunci când termină, primele luciri ale zilei înroşeau cerut din direcţia Washingtonului. Avea să fie o zi strălucitoare. Cei patru responsabili, cei mai importanţi de la C.I.A., erau deja la curent cu răpirea ambasadorului şi a familiei lui. La fel şi Departamentul de Stat, Pentagonul, Marina şi câţiva responsabili ai altor agenţii federale, precum şi alţi americani răspândiţi prin lume.

La mii de kilometri de Washington, oameni care niciodată nu auziseră vorbindu-se de Bruce Reynolds începuseră să calculeze ce trebuiau să facă pentru a putea să-l salveze. De-a lungul coastelor Africane, Flota a Şasea, forţa de atac cea mai puternică din lume, făcu un ocol lejer de la ruta stabilită, apropiindu-se de Cornul Africii.

Ofiţerul de serviciu îşi turnase o ceaşcă de cafea. Aproape că regreta că-şi părăsea serviciul la ora şase dimineaţa. Ziua avea să fie însufleţită. Treziţi în mijlocul nopţii, o mână de funcţionari de la Biroul „Africa” şi de la divizia Planuri se grăbea spre Langley. Pentru ei nu va mai fi duminică.

*

* *

Climatizorul astmatic nu reuşea să izgonească aerul

lipicios şi fierbinte care se infiltra prin toate găurelele ferestrei. Irving Newton îşi dezlipi cămaşa lipită de transpiraţie şi întinse mâna să ridice receptorul telefonului. Nu putuse să o aducă pe telefonistă.

— Alo! aici Ambasada Americană.

Vocea lui era obosită de cât de mult vorbise. Era aproape ora opt, căzuse noaptea şi de la prânz nu se oprise, încercând să dea de urma ambasadorului. La sfârşitul după-amiezii trecuse la alertarea corpurilor diplomatice. De atunci, mesajele de simpatie nu încetau să curgă. Începând cu cele ale ruşilor...

— Aici cartierul general al poliţiei, anunţă o voce într-o engleză stricată. Domnul Samantar vrea să vorbească cu domnul Newton.

Irving Newton se crispă. Putea să fie o veste bună.

— Eu sunt. Zise el.

Vocea politicoasă şi ipocrită a şefului poliţiei municipale se auzi din mijlocul fâsâitului obişnuit.

— Am găsit maşina domnului Reynolds, anunţă somalezul. Era într-o carieră, în mijlocul dunelor din Gezira. Şoferul era închis în portbagaj. Afirmă că a fost lovit în cap de necunoscuţi când a ajuns la maşină, după ce băuse o cafea în apropierea portului. Continuăm cercetările.

Surescitarea lui Irving Newton pierise deja.

— Aţi face bine să-l găsiţi repede, mormăi el. Dacă nu, se îngroaşe gluma.

Era conştient de deşertăciunea ameninţării lui, dar asta îl mai uşura. De-abia apucase să închidă telefonul că sergentul de Marină îl apelă pe linia telefonică interioară.

— E aici un tip ciudat care vrea să vă vadă, îl anunţă el. Pretinde că e important. Ce să fac?

— Percheziţionează-l şi însoţeşte-l aici, zise americanul. Să rămâi în încăpere. Lasă-l pe John Dean în locul tău.

— *Right on, Sir,* zise sergentul.

După două minute, intra în birou împingând în faţa lui un somalez cu tenul foarte închis la culoare, îmbrăcat într-un tricou galben şi blugi, cu un cioc ascuţit şi părul abundent foarte ondulat. Ochii pătrunzători denotau o persoană inteligentă. Irving îi adresă o privire întrebătoare.

— Vorbiţi engleza?

— Da, făcu celălalt. Sunteţi primul secretar, domnule Newton?

— Da. Cine sunteţi dumneavoastră?

Fără să răspundă, vizitatorul se aşeză pe un scaun, scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse americanului.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, anunţă el. În legătură cu ambasadorul vostru.

— Un mesaj!

Bătăile inimii lui Irving Newton se accelerară. Luă hârtia şi o desfăcu. Antetul, multiplicat, purta sigla „Frontul de Eliberare al Coastei Somaliei. Sediul central Mogadiscio". O mişcare despre care el auzise vorbindu-se, care promova legătura cu Teritoriul Francez Afars şi Issas din Somalia. Bineînţeles că totul se desfăşura cu binecuvântarea autorităţilor somaleze. Citi avid textul redactat în franceză.

„Mogadiscio, 12 iunie 1977. Comunicatul nr. 15. Sătui de provocările imperialiste ale Statelor Unite, servitori ai colonialismului şi ai rasismului în Africa, F.L.C.S. a decis să suprime întreaga prezenţă imperialistă în Republica Democrată Somalia. În faţa refuzului responsabililor americani de a părăsi ţara, ei l-au capturat pe reprezentantul lor, ambasadorul Bruce Reynolds, membru al C.I.A. şi spion notoriu. Va fi pus în libertate de îndată ce Statele Unite vor anunţa public intenţia lor de a-şi retrage cu titlu definitiv reprezentarea lor diplomatică în Somalia.

În cazul în care guvernul imperialist al Statelor Unite va refuza să se supună în trei zile ordinelor legitime ale poporului somalez, spionul responsabil va fi executat.

Trăiască Coasta Somaliei independente. Trăiască masele libere şi unite. Jos imperialismul şi neocolonialismul.”

Irving Newton lăsă jos ultimatumul, şovăind între furie, stupefacţie şi angoasă. Vizitatorul lui aştepta liniştit pe scaun. Americanul îndreptă degetul spre el.

— Faceţi parte din F.L.C.S?

— Sunt purtătorul de cuvânt al Mişcării de Eliberare a Coastei Somaliei, recunoscu tânărul.

— Dumneavoastră l-aţi răpit pe domnul Reynolds şi pe familia lui?

— Această acţiune a fost întreprinsă de grupul nostru, recunoscu somalezul.

— Unde este?

Mesagerul arboră un surâs rece şi se ridică.

— Nu sunt autorizat să vă spun. Trebuia numai să vă transmit acel mesaj şi să vă cer un răspuns.

Livid, primul secretar făcu turul biroului şi se plasă între uşă şi vizitator.

— Nu veţi ieşi de aici atâta timp cât nu primesc răspunsul!

Marinarul avea deja mâna pe mânerul armei lui „45”. Liniştit, trimisul F.L.C.S. Îl înfruntă pe american.

— Unuia dintre ostatici îi va fi tăiată beregata dacă nu mă întorc de aici într-o jumătate de oră, zise el cu o voce calmă. La fel şi dacă voi fi urmărit...

Se lăsă liniştea. Apoi mesagerul înaintă înspre uşă, fără ca cei doi americani să intervină. Irving Newton reuşi să se controleze ca să lanseze:

— Nu vorbiţi decât despre ambasador în nenorocitul vostru de mesaj, dar sunt şi două femei şi trei copii. Vă ordon să-i eliberaţi imediat.

— Sunt prizonieri de război, replică rece somalezul. Vom examina situaţia lor actuală. Dacă se adevereşte că nu derulează nicio activitate de spionaj, vor fi eliberaţi. Dacă guvernul american refuză să se supună revendicărilor

noastre corecte, ostaticii vor fi omorâţi.

— Mizerabilule, strigă Irving Newton. Unde aţi văzut voi fetiţe de şapte ani făcând spionaj?

Celălalt ieşi din încăpere fără a catadicsi să răspundă. Îi auziră paşii coborând scările. Irving Newton, alb de furie, luă de pe birou manifestul. De data asta măcar avea ceva concret să le arate somalezilor. I-l întinse sergentului de marină.

— Fă-mi fotocopii, pune originalul în seif şi dă-mi o copie.

Marinarul o zbughi afară din birou. Imediat ce acesta ieşi din birou, Irving Newton merse la seiful îngropat în perete care conţinea arhivele biroului C.I.A. din Somalia. Scoase dosarul F.L.C.S., îl deschise şi îl parcurse rapid. Nu era mare lucru acolo, doar nume, locuri, baze de antrenament şi certitudinea că F.L.C.S lucra mână în mână cu cei de la N.S.S. Ceea ce însemna că K.G.B.-ul era CEL PUŢIN la curent cu acţiunea întreprinsă contra ambasadorului american.

*

* *

Toate birourile Departamentului „Africa” de la etajul doi al Cartierului General din Langley erau ocupate. Unii dintre analişti n-aveau cravată, alţii nu erau bărbieriţi. Fuseseră scoşi pe neaşteptate din paturi cu câteva ceasuri în urmă. Aveau mai puţin de două ore să pregătească o sinteză din toate elementele pe care le aveau în posesie. Din cauza ultimatumului răpitorilor, afacerea ajunsese direct la Casa Albă. În faţa fiecărui analist era un computer legat la computerul central de la C.I.A. Alţi funcţionari se ocupau să reunească unele informaţii neînregistrate de computer.

Puţin câte puţin, toate informaţiile pe care le poseda C.I.A. despre Frontul de Eliberare al Coastei Franceze din

Somalia se regrupau. Nume de membri, afiliaţii, susţinători, operaţiuni executate, contacte în diferite ţări.

O muncă formidabilă de puzzle.

Directorul adjunct al Departamentului „Africa” aştepta aceste informaţii cu nerăbdare pentru a le lua cu el la o conferinţă de urgenţă convocată la Casa Albă la ora zece. Trebuia să recupereze cu elicopterul majoritatea participanţilor, care se aflau în Maryland sau în Virginia. Moneda de schimb cerută de răpitori nu fusese comunicată încă presei.

*

* *

O linişte meditativă şi tensionată trona în Camera Ovală, la primul etaj al Casei Albe. O duzină de bărbaţi erau reuniţi acolo: şeful Departamentului de Stat, mai mulţi reprezentanţi ai Pentagonului, ai Marinei, ai Forţelor Aeriene, şeful C.I.A.. cel al N.A.S.A. Şi doi asistenţi ai Preşedintelui. Unul dintre ei se întoarse spre şeful Departamentului „Africa”.

— Domnule Abernaty, sunteţi în măsură să faceţi o trecere în revistă?

Funcţionarul scoase un memo cu sinteza a tot ceea ce C.I.A.-ul putuse să spicuiască în câteva ore de „crash program”.

— F.L.C.S.-ul, fondat în 1963, începu el, regrupează câteva sute de partizani cu legături directe cu Coasta Franceză a Somaliei. În jur de o mie două sute. Bazele lor sunt stabilite în nordul Somaliei şi au o tabără de antrenamente aproape de Hargeisha.

„F.L.C.S.-ul e condus oficial de un somalez de rasă Issa, un oarecare Hassan Afgoi, care a fugit pe Coasta Franceză a Somaliei după ce a comis mai multe atentate. Dar este cunoscut faptul că Afgoi este manipulat de un căpitan somalez, Mohammed Hensa, care comandă în mod oficial Secţiunea de Securitate a Partidului revoluţionar somalez.

Înainte conducea secţia din Hargeisha a Serviciului Naţional de Securitate. Oamenii din F.L.C.S. folosesc frecvent vehiculele militare somaleze şi depind pe deplin de guvernul somalez pentru armele şi finanţarea lor.

Se pare deci că există şi o oarecare cârdăşie între guvernul somalez şi această mişcare."

Apoi tăcu. Participanţii la conferinţă se priviră între ei, după care secretarul de Stat al Afacerilor Externe întrebă:

— Sunteţi foarte sigur de aceste informaţii?

— Da, domnule, zise şeful Departamentului „Africa".

— Cu alte cuvinte, avem de-a face chiar cu guvernul somalez, zise secretarul Preşedintelui.

— Este posibil, aprobă numărul 1 al C.I.A.

— E chiar sigur, întări şeful Departamentului „Africa".

— Dar de ce naiba vor somalezii să ne izgonească? întrebă înaltul secretar de stat. Dacă ne izgonesc, le vom închide ambasada de la Washington.

Numărul 1 al C.I.A. Dădu din cap.

— Nu le pasă. Le rămân misiunile permanente la O.N.U., la New York...

Liniştea se aşternu din nou, tulburată doar de câteva accese de tuse ale participanţilor. Problema lua o nouă dimensiune. Nu mai era vorba doar de un grup de rebeli ce îşi căutau puţină publicitate, ci de o provocare a unui guvern ce nu voia să înfrunte pe faţă puterea Statelor Unite.

— Merg să vorbesc cu Preşedintele, anunţă secretarul Casei Albe. Nu vom putea să luăm acum nicio decizie.

Reprezentantul Departamentului de Stat se scărpină pe bărbie.

— N-ar trebui să facem tot imposibilul ca să salvăm viaţa ostaticilor?

— Să se ia toate măsurile pe care le estimaţi a fi necesare, replică adjunctul Preşedintelui, dar nu vă implicaţi prea adânc.

Responsabilul Departamentului „Africa” ridică mâna.

— Domnule, zise el, e vorba despre un element pe care n-am avut timp să-l precizez mai înainte. E vorba despre legăturile strânse care există între K.G.B.-ul sovietic la Mogadiscio şi N.S.S. Sunt douăzeci şi patru de ofiţeri ai K.G.B.-ului, ale căror nume le avem, care supervizează funcţionarea serviciilor speciale somaleze. Această operaţiune punctuală ar fi putut chiar să fie organizată în avantajul sovieticilor...

Timp de câteva secunde nu se auzi decât şuieratul uşor al aerului condiţionat. Apoi adjunctul Preşedintelui lăsă uşor să-i scape:

— Este o posibilitate. Am putea să avem mai multe informaţii?

— Nu cred, domnule, răspunse onest şeful Departamentului „Africa”.

— Foarte bine. Îi voi împărtăşi Preşedintelui ipoteza dumneavoastră.

*

* *

Irving Newton fierbea de nerăbdare, afundat în contemplarea unui calendar sovietic atârnat pe perete. De un sfert de oră aştepta să între la ministrul adjunct de interne somalez. Noaptea trecuse fără vreo veste despre răpirea ambasadorului şi a familiei lui. Transmisese poliţiei încă de seara trecută ultimatumul primit de la F.L.C.S.

Acum somalezii nu puteau să nu ia măsuri.

Uşa se deschise în sfârşit şi apăru un somalez slab, cu faţa străbătută de o mustaţă groasă, îmbrăcat într-un costum bleu petrol, fără cravată. Irving Newton se aşeză într-un fotoliu de piele. Luxul nu făcea parte din caracteristica Somaliei.

— Domnule Ministru, atacă el, în ceea ce priveşte căutările dumneavoastră, sper că au fost eficace, graţie

elementelor pe care vi le-am furnizat ieri seară. Guvernul meu…

Somalezul ridică imediat mâna pentru a-l întrerupe.

— Elementele noi aduse de dumneavoastră au fost foarte utile anchetei, zise el. Serviciile noastre de miliţie s-au pus imediat în poziţia de a le exploata. Ştim de fapt despre existenţa acestei mişcări de eliberare a teritoriilor pe nedrept ocupate de o putere imperialistă…

Americanul îşi ridică privirea spre cer. Începea cu un discurs de propagandă. Îl întrerupse aproape grosolan pe interlocutorul lui.

— Aţi dat de urma ostaticilor?

Somalezul făcu o mutră reprobatoare.

— Domnule Newton, zise el pe un ton plin de reproş, nu este decât prânzul! E vorba despre o treabă lungă şi anevoioasă. Trebuie să procedăm la numeroase verificări pentru a-i găsi pe acei oameni.

Irving Newton îşi reprimă dorinţa furioasă de a sări pe birou. Zise cu o voce la limita isteriei:

— Pentru Dumnezeu, biroul F.L.C.S. e situat chiar în faţa restaurantului *Taaleh!* Nu e greu de găsit. Au chiar un drapel arborat.

Somalezul surâse indulgent.

— Bineînţeles! recunoscu el. L-am interogat pe responsabilul F.L.C.S.-ului, care recunoaşte că au procedat la această acţiune punctuală din motive patriotice. Vom încerca să-l convingem să-i elibereze, dar nu este uşor. Ei posedă numeroase peşteri a căror locaţie noi nu o cunoaştem, peşteri în care s-ar putea afla ostaticii.

A fost atât de îngrozitoare afirmaţia, încât Irving Newton rămase mut timp de câteva secunde.

— Vreţi să spuneţi că încă n-aţi localizat ostaticii? întrebă americanul, uluit de atâta cinism.

Ministrul somalez îl fixă în ochi plin de candoare.

— Exact. Din nefericire, chiar dacă i-am fi localizat n-am

fi putut interveni în forţă, pentru a nu le pune viaţa în pericol.

Irving Newton îşi înghiţi furia şi reuşi să spună cu o voce aparent calmă:

— Găsiţi-i mai întâi... Vom vedea pe urmă ce este cazul să facem.

Ministrul ridică mâinile într-un gest de neputinţă.

— Mogadiscio este un oraş mare, precum ştiţi! Căutăm încontinuu. Bineînţeles că guvernul somalez le va oferi răpitorilor intermedierea pentru a salva viaţa ostaticilor şi pentru a ajunge la un acord. Nu cred că e cazul să vă îngrijoraţi prea tare.

Irving Newton nu-l mai asculta. Cu inima strânsă, înţelesese despre ce era vorba şi se simţea în mod dramatic neputincios, singur, într-o ţară ostilă aflată sub controlul unei poliţii politice atotputernice, departe de America şi de toate ţările prietene.

Ruşii făceau ce voiau în Somalia. Înaltului funcţionar de stat nu-i păsa de el. Mogadiscio era cadrilată de N.S.S. şi baraje militare blocau ieşirile din oraş. Fiecare cartier adăpostea câte un „centru de orientare” unde, sub portretul unui Lenin, membrii Partidului revoluţionar somalez îşi îndoctrinau vecinii. Nimic nu trecea neobservat.

Asta semăna cu asasinatul lui Emilio Cerruti, prietenul italian căruia îi ceruse un „serviciu”...

Poliţia somaleză concluzionase înecul... Şi Irving Newton nu înţelesese încă de ce fusese asasinat.

Se ridică cu un gest automat, simţind confuz că soarta lui Bruce Reynolds şi a lor lui nu se mai afla în mâinile lui.

— Voi raporta această conversaţie guvernului meu, zise el mecanic. Ridic cel mai viu protest contra inerţiei miliţiei voastre şi vă fac responsabil de tot ceea ce s-ar putea întâmpla.

Ochii negri ai ministrului somalez nici nu clipiră. Îşi

însoţi politicos vizitatorul până la uşă şi îi strânse mâna cu un surâs controlat.

*
* *

Numai sforăitul uşor al climatizorului tulbura liniştea de la Departamentul „Africa” la cel de-al treilea etaj al clădirii C.I.A. din Langley. Nu erau în birou decât doi bărbaţii. Directorul Adjunct al diviziei Planuri şi şeful Departamentului „Africa”. Acesta din urmă se juca maşinal cu un paşaport nou prins într-un plic galben gros pus pe biroul lui.

— E o soluţie extrem de riscantă, zise el cu o voce gravă, care comportă şanse de succes vecine cu zero.

— Va trebui să ne asumăm consecinţele deciziei Preşedintelui, pledă Directorul Adjunct. Suntem singurii care putem să facem ceva. Chiar dacă este sortit eşecului... Nu putem să le întoarcem spatele celor şase americani aflaţi în pericol de moarte. Şi, din nefericire, nu suntem Israelul. De altminteri, nici măcar nu ştim unde se află ostaticii. În cazul nostru, pare că întovărăşirea guvernului cu răpitorii merge mult mai departe decât la Entebbe. Aparent el este în spatele operaţiunii. Deci nu avem nicio şansă să-i facem pe aceşti terorişti să cedeze. Trebuie să capitulăm sau să încercăm imposibilul.

— Ei bine! suspină şeful Departamentului „Africa”, îi urez mult noroc celui care va primi acest „cadou”.

*
* *

Telexul codor-decodor cârâia uşor în sala încuiată. După patruzeci şi opt de ore, practic nu se oprise deloc. Washington,Nairobi, Addis-Abéba, posturile Flotei a Şasea,

chiar Beyrut, Khartoum, Ryad, Paris.

Irving Newton se ridică şi merse să vadă despre ce era vorba. Era marţi şi încă nu avea nicio veste despre ostatici. Ultimatumul teroriştilor expira mâine, adică miercuri. Diplomatul zări în capul textului menţiunea „super-restricted” *I.N. only.*

I.N. Era el. Apucă textul şi îl parcurse rapid. Venea de la Departamentul de Stat.

„Instrucţiuni precedente confirmate şi întărite. Interdicţie absolută de a trata cu răpitorii familiei Reynolds, cei care au proferat ameninţările cu privire la ostatici. Singurele acorduri posibile sunt cele care privesc livrarea de alimente şi de medicamente, Aceste instrucţiuni sunt valabile chiar dacă operaţiunea se va termina cu un prejudiciu extrem pentru victime.”

Altfel spus, dacă ostaticii ar fi trebuit să moară.

Al doilea paragraf era şi mai scurt.

„Mergeţi mâine la zborul de Roma să-l primiţi pe Mr. Linge, trimis de către Departamentul de Stat, secţia 4. Are misiunea de a servi drept intermediar în cazul în care vor interveni negocieri.”

Irving Newton puse textul pe birou cu un gust de cenuşă în gură. Era proba de forţă. America nu va ceda. Ordin de la noul Preşedinte. Dar C.I.A. Era cea care intra în joc. „Secţia 4” era numele de cod pentru Departamentul „Africa”. Cu inima strânsă, gândindu-se la cele două fetiţe, Irving Newton se întrebă cine era atât de nebun ca să accepte această misiune de sinucidere.

Ca un automat, luă sticla de Beck’s şi o dădu pe gât, ca de obicei. Dar de data asta berea rece ca gheaţa nu-i făcu la fel de bine ca de obicei. Aruncă sticla goală în coşul de hârtii şi rămase nemişcat în fotoliu cu stomacul strâns de nelinişte.

Capitolul IV

Alteţa Sa Serenissimă, prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului Serafimilor, cavaler al Ordinului suveran de Malta, cavaler de drept al Acvilei negre, conte al Sfântului Imperiu roman, Landgrave de Kletsaus, asculta bubuiturile vijeliei care se abătuseră brutal asupra castelului Liezen, înfundat în canapeaua adâncă de velur roşu din biblioteca sa. Degetele lui erau într-un uşor du-te-vino de-a lungul coapsei învelite într-un ciorap închis la culoare a Alexandrei, atingând uneori pielea goală la liziera de jos. Alexandra părea să ignore degetele care o atingeau uşor şi îşi trase fusta costumului ei de stofă la limita indecenţei. Cu tocurile pantofilor sprijinite de măsuţa joasă din faţa ei, avea un flacon de lac pus pe jos şi termina să-şi facă unghiile cu o grijă copilărească, cu faţa ascunsă parţial de părul ei lung şi blond.

Numai freamătele nărilor ei delicat decupate lăsau să se întrevadă plăcerea pe care o resimţea. Malko dovedea o plăcere răutăcioasă trecând de la pielea goală la ciorapul de nailon impecabil întins fără să meargă mai sus. Dar Alexandra se aplecă brusc să ia flaconul de lac şi, involuntar, el simţi un contact mătăsos şi buclat. Sub taior, Alexandra nu purta decât un portjartier. Ajungând în faţa problemei, ea îşi ridică privirea şi zise cu o voce indiferentă.

— Cu timpul ăsta furtunos, mi-e teamă să nu se întâmple ceva.

Dădu o ultimă tuşă de roşu degetului mic, închise cu grijă flaconul şi se lăsă pe spate pe canapea, fluturând mâinile ca să i se usuce lacul. Fusta din stofă gri-bej se

ridică şi mai mult. Degetele lui Malko abandonaseră definitiv liziera de jos pentru umbra de mai sus. De îndată ce-o simţi pe tânăra femeie accesibilă, îl biciui în mod brutal dorinţa. El, care cu câteva clipe mai devreme proiecta o lungă şedinţă de flirt, simţea acum dorinţe înfierbântate...

Alexandra îi aruncă o privire ironic tandră, dând din mâini ca să grăbească uscarea lacului.

— Săracul de tine, zise ea suav, va trebui să aştepţi puţin.

Malko nu-şi dorea să mai aştepte. Fără un cuvânt se ridică şi se plantă în faţa Alexandrei. Aceasta încruntă uşor din sprâncene. Ea îl privi o secundă cu o expresie ambiguă, apoi, asigurându-se că mâinile lui n-o mai atingeau, îi scoase instrumentul în erecţie şi şi-l înfundă în gură cu un gest graţios.

Timp de câteva clipe avu parte de o plăcere intensă privind frumosul chip al tinerei femei înaintând şi trăgându-se uşor spre el, cu ochii închişi şi buzele strânse în jurul lui ca o teacă de velur. Mâinile Alexandrei nu-l atingeau deloc. Era un fel de pasivitate supusă în mângâierea ei care îl excita în ultimul hal.

— E incredibilă această perioadă din iunie.

Şi dintr-odată auzi un zgomot surd venind dinspre curte, ca şi cum căzuse ceva greu. Malko ezită cu virilitatea la câţiva centimetri de buzele Alexandrei. Apoi se trase, se aranjă cu acelaşi gest, dorinţa lui fiind brutal întreruptă de nelinişte.

— Scuză-mă, zise el, revin imediat.

Alexandra dădu din cap suflând peste unghii.

— Dragul meu, nu ştii ce vrei, suspină ea. Poate că o să-mi piară cheful până te întorci...

Fără să asculte acele ameninţări disimulate, Malko ieşi din bibliotecă şi se îndreptă spre holul de la intrare.

Vântul sufla atât de tare încât i-a fost foarte greu să

deschidă uşa care dădea la exterior. Încremeni consternat. Curtea castelului Liezen era presărată cu cioburi: ţigle, acele preţioase ţigle făcute manual pe care le achiziţionase la preţ de aur din Cehoslovacia, bucăţi de lemn şi frunze smulse din copaci.

Privirea i se opri pe o mică grămadă de pietre la extremitatea de nord a curţii: ornamentul în formă de clopot din turnul de nord, smuls de furtună. Deci asta se auzise căzând.

Malko privi grămada de moloz cu inima strânsă şi faţa biciuită de vânt. Trebuia să apeleze la un zidar, să monteze o schelă care va costa o avere şi să găsească Dumnezeu ştie ce... Bătrâna Ilse ieşi din bucătărie şi contemplă dezastrul dând preocupată din cap. Ca o ţărancă pricepută, cunoştea foarte bine valoarea banilor.

— Bunul Dumnezeu a vrut asta, Herr Hoheit, bombăni ea.

Are dreptate, gândi Malko care refăcuse jumătate din faţadă pentru o mică bagatelă de cincizeci de mii de dolari... Pentru moment regreta că nu-şi însuşise aurul de la Negus... Ar fi putut în sfârşit să remodeleze de sus până jos jucăria lui costisitoare. Acest clopot smuls îl demoraliza. În plină lună iunie, atunci când vremea urâtă se terminase teoretic de mult timp. O furtună care venea din est. Cu siguranţă tot ce venea din est era rău! Ruşii confiscaseră parcul castelului în ’45 ca să-l dea ungurilor şi Malko trebuise să răscumpere câteva petice de pământ de la vecini astfel încât castelul lui să nu semene cu un pavilion într-o localitate oarecare.

Dintr-odată se întrebă dacă să nu meargă să se instaleze la Viena într-un apartament.

Dar cine îi va cumpăra castelul?

Nu putea să-i dea foc. După ce se pregătise pentru un sfârşit de săptămână liniştit cu Alexandra, incidentul ăsta îi irosi toată plăcerea.

În timp ce, în apropierea grămezii de pietre sfărâmate, medita la răutăţile cerului, Elko Krisantem apăru la uşă şi urlă ca să acopere şuierul vântului:

— Alteţa dumneavoastră este chemată la telefon...

— Nu sunt aici! strigă Malko.

Krisantem dispăru.

Nu-şi dorea să vorbească cu nimeni. Un clopot nu era ceva ce puteai să cumperi de ocazie. După treizeci de secunde, capul majordomului turc se arătă din nou ca să strige:

— Această persoană insistă, Alteţa Voastră.

— Bărbat sau femeie? întrebă Malko întrevăzând o eventuală compensare a cerului.

— Un bărbat, strigă turcul.

Îngheţat de rafalele vântului, cu cămaşa lipită de piele, Malko abandonă clopotul ca să-l însoţească pe majordomul lui turc. Zări receptorul deschis şi pus pe un gheridon.

— Elko, zise el, spune-i că sunt în Azerbaidjan pentru o perioadă nelimitată.

— Acest domn insistă, obiectă turcul. Vorbeşte engleză şi spune că este foarte important.

Malko nu răspunse, copleşit de un mare dezgust. Era vorba despre fatalitate. De la a crede că C.I.A.-ul a fost cel care a trimis o furtună asupra castelului Liezen, nu mai era decât un pas pe care tehnica nu îi permitea să-l treacă.

— Bine! Preiau apelul în bibliotecă, zise el resemnat.

Alexandra nu-şi schimbase poziţia şi nu-şi aranjase fusta din stofă. Malko nu-i zări decât pantofii aşezaţi pe masa de lac, picioarele ei lungi acoperite de ciorapi maro cu o bandă de piele albă zărindu-se în umbra abdomenului. Fuma un Rothmans, examinând cu un ochi critic unghiile de la mâna stângă.

Se lăsă să cadă aproape de ea şi ridică receptorul în timp ce îl auzi pe Krisantem închizându-l pe cel din hol. În ciuda enervării recente, dorinţa îi revenise într-o clipită.

— Alo, zise el, aici prinţul Malko.

Mâna lui dreaptă aluneca de-a lungul ciorapului, înaintând pe căldura coapsei, vrând să continue mai sus. În urechea lui dreaptă, vocea agasată a lui David Wise, Directorul Adjunct al diviziunii Planuri de la *Central Intelligence Agency* izbucni dezagreabil:

— Fir-ar al naibii, Malko, ce făceai?

N-avu timp să răspundă. Alexandra, cu o mână fermă, îi dădu la o parte degetele, murmurându-i în urechea stângă:

— Nu două lucruri deodată.

A fost prea mult pentru Malko. Punând receptorul pe canapea, se dezbrăcă fără un cuvânt, trecu peste piciorul stâng al Alexandrei, îngenunche pe mocheta groasă, o prinse de şolduri pe tânăra femeie pentru a o face să alunece spre el şi intră în ea, măsurând ipocrizia lui cu uşurinţa penetrării.

Înfundat în ea, reluă receptorul în care se auzeau apelurile furioase ale americanului.

— Ce naiba faci? explodă David Wise.

Directorul Adjunct al diviziunii Planuri scoase un bombănit neinteligibil şi începu să-i explice lui Malko ceea ce aştepta de la el. Alexandra se lăsa posedată, cu ochii închişi, degetele ei jucându-se cu velurul divanului, de fiecare parte a capului lui. În aparenţă inertă.

Malko intra şi ieşea din ea foarte uşor, accelerând progresiv ritmul, concentrat pe senzaţia încântătoare. Imobilitatea Alexandrei se transformă uşor într-o ondulare discretă care îi lansa vintrea la întâlnirea cu Malko, apoi se retrăgea. Unghiile proaspăt vopsite, încetând să se mai joace cu velurul, se încleştară. Bazinul i se ridică, începând să respire din ce în ce mai repede. Lui Malko începu să-i fie din ce în ce mai greu să înţeleagă ce-i spunea David Wise.

Alexandra deschise ochii şi îi zise brusc cu o voce straniu detaşată:

— *Ich komme...*

Ondularea se opri brusc şi vintrea i se lipi de cea a lui Malko. Deschise gura ca şi cum s-ar sufoca şi unghiile ei lungi rămaseră crispate pe velur ca un cleşte.

— Malko, mă auzi? strigă David Wise.

Malko auzea, dar scurgerea care-i ţâşnise din rărunchi îl împiedica să răspundă. Alexandra îşi încheie orgasmul cu o discreţie exemplară, demnă de rangul ei... alunecând puţin spre înainte, căutând să se tragă mai bine în ţeapă.

Muşchii lui Malko se relaxară dintr-odată.

— Te aud, David, zise el cu o voce aproape normală. Vrei să zbor la Mogadiscio?

*

* *

Soarele părea că zdrobeşte mica clădire vopsită în ocru pe care se putea citi cu litere pe jumătate şterse „MOGADISCIO”. Câteva bătrâne Vickers Viscount putrezeau în faţa hangarelor. Te simţeai ca la capătul lumii. Malko era ameţit. Călătoria de la Roma fusese un coşmar, hrana numai bună pentru câini, singurele băuturi erau limonadă călduţă şi Pepsi-Cola. Bătrânul Boeing 707 care era floarea Somalis Airlines puţea a ţap bătrân... Clasa 1 era echivalentul calei de bagaje la o companie normală.

Se smulse din scaun.

De îndată ce puse piciorul pe pasarelă, avu impresia că intrase în infern. Trebuiau să fie patruzeci de grade. Un trireactor sovietic decolă într-un grohăit tunător. În spatele unor bariere se afla o mulţime curioasă şi mută de negri care-i priveau pe nou-veniţi. Un alb de talie înaltă în cămaşă albă cu mâneci scurte se detaşă dintre ei. Zărindu-l pe Malko, ridică mâna în semn de bun venit. După descriere, trebuia să fie Irving Newton, reprezentantul „Companiei” la Mogadiscio.

Un negru tânăr în tricou roşu escaladă pasarela. Filiform, cu un mic barbişon, o faţă care părea că fusese zdrobită între două fiare de călcat, fruntea liberă, o gură groasă, ochi maro bulbucaţi şi un surâs foarte abject.

Mâna lui stângă era ornată cu un ceas de cupru mare cât un ceas deşteptător. Îi întinse mâna lui Malko.

— *Jaaleh Linge? (Jaaleh* semnifica tovarăş. În noua Somalie toată lumea se numea *Jaaleh.)*

Nu se putea înşela, Malko fiind singurul pasager de la clasa 1.

— Eu sunt.

Somalezul îi întinse mâna şi spuse în engleză:

— Daţi-mi paşaportul. Sunt trimis de Ministerul de Informaţii ca să vă ghidez. Numele meu este Moussa, Jaaleh Moussa. O să vă ajut să treceţi la vamă.

Somalezii nu pierdeau timpul pentru a-i spiona. În timp ce mergeau pe cimentul încins al aeroportului, „ghidul" lui începuse să-i frunzărească paşaportul de serviciu de la Departamentul de Stat. Un frumos paşaport nou-nouţ, fără nicio viză compromiţătoare. Aproape credibil. Tovarăşul Moussa privi paginile neatinse cu o privire gurmandă şi decepţionată. Ajunseră în aerogară.

Vorbi cu soldaţi în uniforme şifonate, vameşi militari. Graţie „ghidului", Malko se găsi într-o încăpere miraculos climatizată în mijlocul unui grup de negrese dotate toate cu crupe impresionante, strânse în mătăsuri practic transparente, care lăsau să li se zărească dedesubturile. Sculpturale, mândre, negre ca antracitul, trebuiau să aparţină demnitarilor regimului. Ceea ce nu le împiedica să-i arunce lui Malko priviri interesate.

„Ghidul" îşi umflă pieptul.

— Femeile somaleze sunt cele mai frumoase din lume, decretă el.

Malko se făcu a nu înţelege.

— Ce noutăţi sunt în legătură cu persoana domnului

Reynolds?

Camaradul Moussa se întunecă la faţă instantaneu.

— Nu ştiu! Miliţia se ocupă de asta, dar e foarte dificil. Nu trebuie să pună viaţa ostaticilor în pericol, nu-i aşa?

Un hamal în zdrenţe se ivi cu cele două valize Vuitton ale lui Malko.

Tovarăşul Moussa îl conduse printr-un labirint de culoare care îi făcu să ajungă pe neaşteptate într-un hol minuscul. Malko îl zări pe albul pe care-l reperase deja. „Ghidul” lui surâse forţat.

— Uitaţi-l pe domnul Newton, primul secretar, zise el. Vă aşteaptă...

Irving Newton înaintă cu mâna întinsă.

— Domnule Linge, sunt fericit să vă primesc la Mogadiscio.

Moussa El Gal înaintă familiar şi surâzător.

— Sunt Jaaleh Moussa, de la Ministerul de Informaţii. Am venit să-l primesc pe domnul Linge ca să-i uşurez accesul în Somalia şi să-i urez bun venit în ţara noastră.

Irving Newton îl privi rece pe somalez.

— Ei bine, l-aţi primit! zise el împingându-l pe Malko spre ieşire.

Un Buick negru era garat în faţa aerogării. Americanul se strecură la volan, uitând să-l invite pe „ghid” să urce. Acesta privi maşina demarând fără să caute să-şi ascundă furia. După treizeci de secunde rulau de-a lungul unei dune întunecate. În depărtare se zăreau casele albe din Mogadiscio. Malko era puţin zăpăcit.

— Nu aveţi şofer? întrebă el mirat.

— Ba da, zise Irving Newton, dar nu vreau să fiu spionat. L-aţi văzut pe mizerabilul care a venit sub pretextul să vă caute? E un băiat de la N.S.S. Sunt pretutindeni, ascultă tot, fac în aşa fel încât să fie arestaţi oameni, spionează străinii. Cei de la Ivans sunt în spatele lor. K.G.B.-ul a organizat N.S.S.-ul după modelul sovietic. Somalezii n-au

ce să mănânce, li se taie curentul vinerea la Mogadiscio pentru economie, dar posedă un centru de ascultare pe care ar fi geloasă chiar şi Divizia Tehnică de la noi...

Intrară în oraş. O clădire enormă din cărămidă roşie, un bulevard mare garnisit cu arbori, magazine mizerabile. Aceasta o făcea provincială şi săracă.

— Şi ambasadorul?

— La naiba, zise sobru Irving Newton. Aceşti mizerabili continuă să pretindă că nu ştiu nimic... Ca şi cum N.S.S.-ul nu ştie tot ce se petrece la Mogadiscio.

Trecură de-a lungul unei cazărmi. Vreo zece tancuri ruseşti, printre care nouă T 52, erau aliniate de-a lungul peretelui, iar soldaţii somalezi le spălau.

— Vor pleca spre nord, la frontiera Djibouti, explică Newton. Dar mă întreb dacă somalezii ştiu să se folosească de ele...

— Aţi vorbit cu ambasadorul? întrebă Malko, urmându-şi ideea.

Irving Newton dădu din cap.

— Nu. Mi-a parvenit o vorbă cum că e bine tratat, la fel şi ceilalţi. Ieri am făcut să se publice comunicatul oficial de la Casa Albă... Nu cedăm, fie ce-o fi... Atunci, încerc să câştig timp, tun şi fulger, dau din gură, dar somalezilor nu le pasă.

Ajunseră în centru. Circulaţia era fluentă. Câteva camioane vechi ruseşti stricate, taxiuri galben cu roşu pline, mulţi biciclişti şi pietoni.

— V-ar deranja dacă trecem pe la ambasadă? întrebă Newton. Vreau să văd dacă sunt noutăţi.

Cinci minute mai târziu se opriră în faţa micului imobil pe care flutura drapelul american. De cum intră Irving Newton în holul în care aşteptau câţiva vizitatori, marinarul de gardă se îndreptă spre el.

— Domnule, am primit un comunicat de la F.L.C.S.

— Dă-mi-l.

Faţa primului secretar se crispă imperceptibil. Era frumos, cu un profil regulat, părul uşor ondulat şi o bărbie energică. Citi comunicatul şi i-l întinse lui Malko fără niciun cuvânt.

Era un text foarte scurt:

„În faţa refuzului cinic al imperialiştilor, F.L.C.S.-ul a decis să execute unul dintre ostatici dacă imperialiştii americani nu revin asupra deciziei lor.”

Irving Newton îl fixă pe Malko cu o grimasă tristă.

— Cum s-ar spune, salută sosirea dumneavoastră. E răspunsul la comunicatul meu. Suntem constrânşi. Sper că v-aţi adus panoplia de „superman”. Veţi avea nevoie de ea. Pentru că nu sunt sigur că ei blufează.

Capitolul V

Piscina hotelului *Jubba* era superbă, toată din mozaic bleu, împrejmuită cu pietre, umbrită de lămâi şi echipată cu o trambulină cromată. Nu-i lipsea decât un detaliu ca să fie perfectă: apa! Era disperant de goală. Şi, văzând resturile care zăceau pe fundul piscinei, realizai că nu fusese niciodată umplută... O mică lacună a sistemului socialist.

Deprimat, Malko abandonă micul balcon în care te coceai. Camera lui nu era mai încurajatoare, evocând mai mult o celulă din Fresnes decât un palat, cu o zugrăveală verde cojită şi climatizorul astmatic zgomotos. Cât despre baie, poseda o sobrietate funcţională de sală de duş de la Auschwitz şi prosoapele păreau făcute din solzi de crocodil. Această cameră dădea în spatele hotelului şi în grădină, de unde se zărea portul în care putrezeau câteva cargouri yemenite ruginite.

Jubba era mândria guvernului somalez. Construită pe de-a întregul de popor, fără arhitect burghez...

Malko termină de desfăcut bagajele. Socialismul obligă, iar nebunii erau amplasaţi în punctele cheie... Nu-şi luase nicio armă. În Somalia nu era de glumă. Gorilele de la N.S.S. abia aşteptau momentul ca el să iasă din cameră ca să o percheziţioneze.

Oficial, nu era decât un trimis al Departamentului de Stat însărcinat să negocieze, dacă era posibil, libertatea diplomatului răpit şi a celorlalţi ostatici. Fără speranţă, de altminteri, dar trebuia să salveze aparenţele. Misiunea lui primise numai în ultimul minut undă verde de la Casa Albă, smulsă printr-o luptă asiduă de către şeful de la C I.A. Acesta pledase că, din moment ce Preşedintele decisese să nu cedeze în niciun caz şantajului teroriştilor, trebuia să încerce o operaţiune la „negru”, chiar dacă nu exista decât o şansă la mie ca să fie salvaţi ostaticii.

C.I.A.-ul era convins acum că toată operaţiunea fusese aranjată de sovietici, pentru motivul că erau încă ignoraţi. Ceea ce-i interzicea Preşedintelui să cedeze.

Ajungând la hotel, Malko trecuse de-a lungul peretelui ambasadei sovietice. Un complex enorm de clădiri în faţa poştei, pe bulevardul principal din Mogadiscio, Waddada Somalya.

Cu afacerile lui aranjate, se întrebase cum ar putea încerca să salveze ostaticii, singur, fără arme şi fără aliaţi, într-o ţară ostilă şi închisă. Murea de sete. Decât să încerce apa de la robinet care trebuia să aibă milioane de amibe pe centimetru cub, mai degrabă decise să meargă la barul de la parter.

O fotografie mare a lui Syad Barré, preşedintele Consiliului suprem al Revoluţiei, se înălţa deasupra ascensorului care nu funcţiona. Probabil că au uitat să-i monteze cablurile. Malko coborî pe scări. Abia ajunsese în hol că „ghidul” lui de la aeroport ţâşni dintr-un fotoliu cu o

mimă de circumstanţă.

— Se pare că tipii de la F.L.C.S au lansat azi-dimineaţă un ultimatum, zise el cu aerul flămând al unui vultur.

— Exact, zise Malko fără să se compromită. E un şantaj josnic. Se pare că poliţia voastră nu e foarte eficientă.

„Tovarăşul" Moussa se întunecă la faţă.

— Da, da, afirmă el. Dar e foarte dificil. Se ascund. Mogadiscio e un oraş mare.

Acelaşi refren. Malko nu încercă nici măcar să se angajeze în discuţie.

În orice caz, „ghidul" lui era hotărât să nu-l scape din ochi. Asta era rău pentru derularea misiunii sale... Holul de la *Jubba* nu era lipsit de animaţie. O jumătate de duzină de nord-coreeni graşi ca furunculii aşteptau Dumnezeu ştie ce, aliniaţi pe o canapea. Gorile de la N.S.S. lâncezeau în spatele fiecărui stâlp, trăgând cu coada ochiului, cu un aer gurmand, la micuţele servitoare de la bar cărora li se ghiceau vârfurile sânilor prin corsajul de nailon alb.

Brusc, cuvinte nemţeşti îi atraseră atenţia. Lângă el, un alb cu părul cărunt, cu obrajii roşii de cuperoză, de o vulgaritate plăcută, încerca să se facă înţeles de un somalez care nu vorbea decât engleză... Un adevărat dialog de surzi. Malko se apropie şi întrebă în germană:

— Ce vreţi să-i explicaţi? Vorbesc şi engleza.

Necunoscutul surâse cu toţi dinţii lui stricaţi şi argintaţi.

— De zece minute încerc să-l fac să înţeleagă că vreau să găsesc un laborator ca să developez fotografiile mele aici.

Malko traduse şi faţa somalezului se lumină. În trei minute problema fu reglată şi somalezul plecă ducând cu el o mână de filme date de neamţ, care trebuia să fie fotograf după traista enormă pe care o căra după el. Mai liniştit, acesta îl prinse pe Malko de braţ:

— Veniţi la bar să vă răsplătesc. Sunteţi german?

— Aproape. Austriac.

— Îmi face plăcere să vorbesc germana, zise celălalt cu căldură. Sunt din Berlin, Helmut Lambrecht. Jurnalist la N.B.I. *Zeit im Bild.* Fac un reportaj despre Somalia. Dumneavoastră?

Zeit im Bild era cel mai important magazin din Germania de est.

— Sunt diplomat, răspunse Malko. Lucrez pentru guvernul american.

Jurnalistul est-german surâse.

— Mi-am dorit să vizitez Statele Unite, dar tot timpul mi-au refuzat viza.

Un înger trecu, aripile lovindu-i-se de o stea roşie.

Malko ar fi făcut orice ca să scape de „ghidul" lui. Acesta din urmă nu îndrăznise să se aşeze la masa lor, dar îi urmărea de la doi metri distanţă, cocoţat pe un taburet. Barul era minuscul în comparaţie cu holul şi dădea spre grădină. Malko comandă o votcă. Helmut Lambrecht îl opri.

— Luaţi mai degrabă un rom. Aici nu au decât votcă locală. Se pare că te face să orbeşti. Sau un suc de ananas.

Prudent, Malko se opri asupra sucului de ananas. Noul lui prieten îi arătă servitorului cu degetul o butelie de coniac Gaston de Lagrange rămasă acolo ca prin miracol...

— Ce faceţi la Mogadiscio? întrebă jurnalistul german.

— Sunt însărcinat să încerc să-l eliberez pe ambasadorul nostru, domnul Reynolds, mărturisi Malko. A fost răpit împreună cu alte cinci persoane de un grup de terorişti care ameninţă că îi execută. Indivizi de la F.L.C.S., adăugă el.

— A, da! Am auzit vorbindu-se despre povestea asta, zise germanul din est. Îi cunosc pe aceşti indivizi. Am făcut un reportaj despre ei acum un an. Răpiseră deja un autocar cu copii la frontiera Djibouti, ca să facă presiune asupra guvernului francez. Povestea aia ar fi trebuit să-i supere pe somalezi.

Malko îl privi cu coada ochiului ca să vadă dacă era sincer, naiv sau şi una şi alta.

Cotidianul somalez *Xiddigta Oktobaar.* „Steaua de octombrie”, nu suflase niciun cuvânt despre răpire. Curioasă discreţie.

— Somalezii au avut o atitudine bizară, zise prudent Malko. Pretind că ignoră orice activităţi ale F.L.C.S.-ului. Ceea ce mi se pare dificil de crezut.

Jurnalistul dădu din cap energic.

— Somalezii sunt foarte amabili şi foarte respectuoşi cu străinii. Dar trebuie că se simt stânjeniţi. Oamenii de la F.L.C.S. sunt extremişti, dar ei reclamă cu voce tare tot ceea ce Somalia cere în şoaptă. Atunci ei nu îndrăznesc să se atingă de terorişti. Nu trebuie pierduţi din ochi. Ce reclamă ăştia?

— Închiderea ambasadei.

— Ei bine, închideţi-o, îl sfătui Helmut Lambrecht. O veţi redeschide mai târziu şi toată lumea va fi mulţumită.

— Nu e aşa de simplu, suspină Malko.

— Pot să vă ajut cu ceva? propuse jurnalistul. Cunosc multă lume pe aici, căci vin aici să-mi petrec vacanţele...

Malko nu-i răspunse. Trebuia să ai viciu în piele ca să vii să-ţi petreci vacanţele în Somalia.

— Cine ştie? zise el.

Helmut Lambrecht îşi privi ceasul şi luă o gură din paharul plin de coniac.

— Mai am cinci ore de pierdut. În principiu, am o întâlnire cu preşedintele Syad Barré în seara asta... Numai că îşi primeşte vizitatorii la orice oră. Ultima dată ne-am văzut la ora patru dimineaţa.

— Întreabă-l ce crede despre povestea mea, zise Malko vrând-nevrând.

Jurnalistul avea timp să-şi golească sticla de Gaston de Lagrange înainte de ora la care avea întâlnirea.

*

* *

Lui Malko i se părea că acel camarad Moussa îl privea cu mai multă consideraţie de când stătuse de vorbă cu jurnalistul est-german. Aştepta maşina ambasadei U.S. în faţa hotelului. Căldura umedă îi tăia respiraţia. Se aruncă în viteză în Buick-ul climatizat. În parcarea hotelului, un şofer de taxi dormea în maşina lui, cu picioarele ieşindu-i dincolo de portiera deschisă. Până la ora cinci viaţa stătea în loc.

Irving Newton era tras la faţă, ochii roşii şi fuma nervos.

— Noutăţi? întrebă Malko.

— Nimic de la ultimatumul din această dimineaţă, recunoscu americanul.

— F.L.C.S.-ul nu are permanenţă la Mogadiscio? întrebă Malko.

— Ba da, bineînţeles, zise diplomatul. În faţa hotelului *Taaleh.* Dar somalezii jură că nu s-au găsit ostaticii.

— Asta va trebui verificat, sugeră Malko.

— M-am gândit la asta, zise Irving Newton. Am vrut să merg acolo alaltăieri. La două sute de metri înainte de *Taaleh* m-a blocat un jeep militar pe şosea şi m-a somat să fac stânga împrejur din motive de securitate. Ce voiaţi să fac? Nu uitaţi că suntem urmăriţi şi spionaţi permanent.

Malko se întrebă pentru ce venise el într-un univers kafkian. Ce trebuia să facă?

— Unde mergem? întrebă el.

— La Ministerul de Interne. Ministrul adjunct a cerut să vă cunoască şi să facă trecerea în revistă a situaţiei. Dar nu va scoate nimic concret.

O întrevedere în formă de spălare de creier... Malko nu se putea împiedica să nu se gândească la ultimul ultimatum. Teroriştii de la F.L.C.S. erau capabili să execute unul sau mai mulţi ostatici ca să demonstreze că erau serioşi.

— Preşedintele nu va ceda, zise Malko. Noi suntem cei care va trebui să-i facem să cedeze. Sau să găsim o altă soluţie.

Irving Newton dădu din cap.

— *Right.*

Urcau cu spatele la mare un bulevard prăfuit mărginit cu case vopsite în ocru, dărăpănate. Buick-ul intră în curtea unei clădiri mari, gălbui. Intrarea a fost ridicată de armata din Somalia: două pantere încadrau un ecuson imprimat cu o stea albastră. Era un blazon complet nejustificat, având în vedere faptul că ultima panteră din Somalia a fost exportată acum mult timp în urmă pentru a cumpăra petrol din Irak. Mai încolo, se zărea o clădire lungă, ticsită cu antene ca o insectă de science-fiction.

Irving Newton se aplecă spre Malko.

— E cartierul general al N.S.S. Centrul de ascultări telefonice... Au şi un centru de interogatoriu pe o stradă care urcă în faţă la *Jubba.* Un altul lângă consulatul rus, pe strada Lenin. Şi ştiu că patrusprezece ofiţeri lucrează într-o clădire lângă Radio-Mogadiscio.

Urcând scările ministerului, Irving Newton se întoarse spre Buick.

— Puteţi să fiţi sigur că şoferul meu ne spionează şi el...

*

* *

Un calendar sovietic şi un calendar chinezesc ornau peretele, unul lângă altul. Asta ca să le arate ruşilor că nu sunt singurii deţinători ai Adevăratei Credinţe...

Ceaiul se răcise în faţa lui Malko fără ca acesta să-şi înmoaie buzele în el. Era negru de supărare. Înaltul funcţionar, cu pielea foarte închisă la culoare, din spatele biroului, râdea de el cu o asemenea naturaleţe încât îi venea să-l plesnească. Din când în când, somalezi cu feţe spânzurate deschideau uşa şi îşi băgau capul, fără niciun

cuvânt, observându-l pe Malko şi pe primul secretar ca pe nişte animale curioase. Gorile ce veneau să se instruiască.

— Dacă înţeleg bine, domnule ministru, rezumă Malko, pretindeţi că nu ştiţi unde se află teroriştii responsabili de răpirea familiei Reynolds şi ostaticii lor. Chiar dacă mai multe mesaje au parvenit deja ambasadei americane. De ce aceste mesaje n-au fost interceptate sau urmărite?

Somalezul dădu din cap cu un aer dezolat, fără să-şi retragă privirea din ochii aurii ai lui Malko.

— Ca să nu riscăm să punem viaţa ostaticilor în pericol, zise el. Aceşti terorişti ne-au avertizat că dacă vor fi urmăriţi, vor executa ostaticii. Avem mâinile legate. E foarte posibil ca ei să nici nu mai fie în Mogadiscio.

— Credeam că barajele rutiere controlează întregul acces în Mogadiscio, contră Malko. N-aţi luat nicio măsură de securitate după răpire?

— Ba da, bineînţeles, protestă somalezul aparent şocat. Numai pe şosele se poate părăsi oraşul.

Irving Newton se abţinu să vorbească, cu buzele strânse şi mâinile pe genunchi, reprimându-şi furia. Avea impresia că joacă într-o piesă proastă de teatru. Dar erau în joc şase vieţi umane. Admira calmul aparent al lui Malko. După câteva clipe de tăcere, acesta întrebă:

— Domnule ministru, în aceste condiţii ce mă sfătuiţi să fac?

Somalezul dădu din umeri cu un aer dezolat.

— Angajaţi negocieri cu aceşti terorişti. Încercaţi să-i convingeţi să renunţe la o parte din revendicări. Cu siguranţă că vor fi gata să accepte o amânare pentru închiderea ambasadei. Vom fi fericiţi să vă putem servi drept intermediari pentru ca totul să se termine cu bine şi ca toţi ostaticii să scape cu viaţă.

Malko rămase tăcut. Era ultimatumul deghizat. Povestea se petrecea exact ca la Entebbe. Numai că nu se ştia unde se află ostaticii. Somalezii erau mai vicleni ca preşedintele

Amin Dada şi americanii nu erau israelieni. Şi nici nu avea o expediţie de securitate cu „marinari”.

Se ridică:

— Vă mulţumesc, domnule ministru. Voi transmite aceste informaţii guvernului meu.

După uzualele strângeri de mână, cei doi bărbaţi coborâră pe jos scările. Irving Newton era palid de furie. Ochii aurii ai lui Malko erau striaţi cu verde, semnul unei intense furii. Irving Newton explodă în faţa clădirii.

— Mizerabilul! îşi bat joc de noi! Va trebui...

Malko îl prinse de braţ.

— Vom examina situaţia la ambasadă.

Urcară în Buick, ferindu-se bine să schimbe impresii. Priveau defilându-se un poster enorm reprezentând hidra sionistă reprimată de bieţi arabi, plantat la carrefour. Puţin mai departe, o moschee superbă strălucind nou-nouţă chiar în faţa imobilului ce adăpostea sediul Partidului revoluţionar popular somalez îi atrase privirea lui Malko. Americanul explică cu un surâs forţat:

— E un cadou al sudanezilor. Somalezii sunt furioşi. Ei le-au cerut bani ca să cumpere arme. În locul banilor, ei le-au oferit această moschee. Ca ofensă. Pentru că guvernul face tot posibilul ca să împiedice practicile religioase în această ţară.

— Eu credeam că se trag din lumea arabă, obiectă Malko.

Diplomatul aprobă.

— Da, dar sovieticii i-au pus să extirpeze toate formele de religie din ţară. Atunci ţările arabe conservatoare s-au supărat pe Somalia.

Buick-ul ajunse în centrul oraşului. Părea că te afli în sudul Italiei. Malko era obsedat de o întrebare. De ce somalezii voiau să-i vâneze pe americani cu atâta virulenţă?

La şase sute cincizeci de kilometri la nord de

Mogadiscio, la Berbéra, sovieticii posedau una din bazele navale cele mai moderne din lume, controlând Oceanul Indian şi Marea Roşie. Între Berbéra şi Aden, în faţă, ei blocau ruta petrolierelor.

Americanii ştiau asta şi sateliţii de spionaj le survolau tot timpul... Asta nu schimba nimic dacă nu aveau cel puţin un american în Somalia. Oricum, Berbéra era „off-limits" pentru toată lumea... Nu, trebuia să fie vorba despre altceva.

Atunci când Malko şi primul secretar intrară în ambasadă, o duzină de somalezi se aflau acolo, aşteptând liniştiţi. După hainele zdrenţăroase, erau oameni săraci.

— Aveţi o grămadă de vizitatori, remarcă Malko.

— Oh! Sunt somalo-americani, explică primul secretar. Au dublă naţionalitate pentru că au trăit o vreme în Statele Unite şi s-au reîntors la pensie aici.

*

* *

— Aveţi o explicaţie? întrebă Malko. De ce se îndârjesc aşa? Somalezii nu sunt singuri. Îi au pe ruşi în spate... Nu vedeţi?

Irving Newton dădu din cap, copleşit.

— Nu ştiu. Bineînţeles, acum trei săptămâni a avut loc un incident tragic. I-am cerut unui prieten italian, care avea şansa de a putea călători în sudul ţării, să-mi aducă ceva informaţii. Auzisem nişte poveşti bizare despre un grup de insule din sudul ţării, insulele Barjuni. Guvernul somalez le-a evacuat sub pretextul că apa era insalubră. Ca şi cum locuitorii nu băuseră din ea până atunci...

— Şi? întrebă Malko.

— Nu mi-am mai revăzut prietenul, mărturisi Irving Newton. Cel puţin viu. După câteva zile, i-a fost găsit

cadavrul pe plaja Mogadiscio. Înecat. Sau cel puţin aşa au pretins somalezii. Dar se pare că ţâncii care l-au găsit au spus că avea o sârmă în jurul gâtului... Numai că astea sunt lucruri imposibil de verificat. Nici măcar n-a avut loc o autopsie...

— Ce au ei în sud?

— Nimic. Ruşii sunt în nord şi pe coasta Ogaden. Foarte numeroşi. Dacă veţi asculta radio VHM, veţi auzi voci ruseşti pe toate frecvenţele. Sunt piloţi sovietici care conduc Mig-uri somaleze, în marea lor majoritate.

Misterul rămânea complet. Malko respiră adânc.

— Nu avem decât o soluţie, zise el. Să găsim ostaticii şi să-i eliberăm. Dacă nu... Pe cine putem conta la Mogadiscio?

Irving Newton suspină şi zise cu o voce fermă:

— După cunoştinţele mele, pe nimeni. Sunt singurul agent al „Companiei" aici. Sovieticii ştiu că aparţin de C.I.A. În plus, în cursul ultimelor luni, contactele mele locale au fost practic puse în imposibilitatea de a mă ajuta. Celorlalţi le e teamă. N-am primit niciodată credit ca să recrutez alte persoane. Pentagonul face un mare efort de ELINT (Electronic Intelligence) asupra Somaliei că au lăsat puţin să decadă HUMINT-ul (Human Intellingence). Ceea ce îi interesează este Berbéra. „Consulul" mi-a comunicat câteodată informaţii, dar el nu va participa la o strategie serioasă. Ştiu că avem la Nairobi oameni gata să intervină, dar ei nu pot să între în Somalia...

Malko asculta, răpus de descurajare. O dată în plus, C.I.A.-ul îl trimisese într-o fericire la masacru. Fără contacte locale, n-avea nicio şansă.

Biroul primului secretar de la primul etaj al ambasadei era un mic adăpost de securitate, protejat de o fereastră cu grilaj şi o uşă blindată. Clădirea fusese „inspectată" acum o lună de specialişti trimişi de *Technical Division...* Ca să se destindă, Malko arătă un geam înlocuit cu o

bucată de carton.

— Nu prea aveţi bani...

Irving Newton îşi smulse un surâs mâhnit.

— Nu e vorba de bani. Niciun muncitor somalez n-are dreptul să vină să lucreze într-o ambasadă străină. Pentru a putea înlocui acel geam a trebuit să redactez o cerere scrisă Ministerului Afacerilor Externe somalez care o va transmite Ministerului de Interne, care va desemna un reparator agreat! Care va fi, bineînţeles, un agent de la N.S.S. şi va profita de reparaţie pentru a împânzi camera cu microfoane. La fel cum au făcut la reşedinţa ambasadorului Italiei. Într-o zi, în urma unei furtuni, a avut un scurt circuit şi a auzit o voce care ieşea din peretele camerei lui. Erau tipii care îl spionau de la Cartierul General al N.S.S.

Iată o ţară ospitalieră. Ruşii au avut dintotdeauna mania microfoanelor. Malko reflectă. Cum să scape din această atmosferă sufocantă?

— Puteţi să-mi procuraţi o maşină? întrebă el.

Americanul dădu din cap negativ.

— Nici măcar. Trebuie o autorizaţie pentru nonrezidenţi, chiar dacă au paşaport diplomatic. O autorizaţie pe care nu o eliberează niciodată. Dacă voi cere o maşină pentru dumneavoastră, vă vor pune la dispoziţie o maşină cu un şofer de la N.S.S.

Exact de ceea ce avea nevoie Malko.

— La naiba, zise acesta din urmă, trebuie să fie în oraşul ăsta oameni dispuşi să ne ajute. Apropo, şi aceşti somalo-americani?

— Poate, recunoscu Irving Newton, nu m-am gândit niciodată la asta din cauza nivelului lor intelectual.

— Sunaţi-l pe consul, zise Malko.

Capitolul VI

Jonathan Grace era un negru frumos cu vocea gravă, îmbrăcat impecabil, cu părul tuns foarte scurt. Aduse în biroul primului secretar lista somalo-americanilor şi o parcurse cu Malko şi Irving Newton, făcând un comentariu asupra fiecărui nume.

— Acela e ramolit, zise el, şaizeci şi şase de ani, acesta locuieşte aproape de Berbéra, nu se deplasează niciodată. Această familie a fost recuperată de N.S.S. Ne vor denunţa. Bară un nume. Acela a murit acum o lună. Ăsta n-a mai fost văzut de şase luni, sunt nomazi... A, iată unul care ar putea să vă intereseze. Locuieşte la Mogadiscio şi ne-a făcut deja câteva servicii. Voi căuta în dosarul meu.

Ieşi din încăpere. Malko schimbă o privire cu Newton. Americanul remarcă:

— Trebuie să fim foarte atenţi. Îl facem să-şi asume un risc enorm pe acest bonom. Dacă îl miroase N.S.S.-ul, e un om mort.

— Ştiu, zise Malko, dar n-avem altă soluţie. Asta sau nimic.

Irving Newton nu răspunse. Dacă totul se termina cu bine, ar fi putut poate primi un post într-o ţară civilizată. Consulul reveni cu un dosar subţire gri sub braţ.

— E aşa cum mă gândeam, zise el. Acest Abdi a acceptat deja să ne ajute. A trăit în Kenya după Statele Unite. A fost şofer de safari în savană, căsătorit, trei copii, două fete şi un băiat. Locuieşte în apropiere de port, în cartierele vechi. Cred că în acest moment lucrează pentru guvern.

Aproape prea frumos ca să fie adevărat.

— Cum putem să-l contactăm? întrebă Malko.

Consulul se întunecă imediat.

— E dificil, zise el cu o voce ezitantă. Dacă mergem la el, N.S.S.-ul va afla imediat şi îl va supraveghea. Dacă îi

scriem, scrisoarea poate fi interceptată şi, oricum, va dura mai multe zile. Nu are telefon...

Din nou se aflau în impas. La ce bun că aveau un potenţial aliat dacă era inaccesibil?

Ochii lui Malko se luminară dintr-odată. Găsise soluţia.

— Toţi somalezii voştri sunt pensionari? întrebă el.

— Da, zise consulul. De ce?

— Mergeţi să-i anunţaţi pe toţi că li se vor reevalua pensiile. Să zicem că cu cincizeci de dolari. Celor care locuiesc la Mogadiscio, duceţi-le avizul. Să treacă pe la consulat să semneze actele.

Consulul îl fixă, uluit.

— Dar nu pot să fac asta! Voi fi obligat să le plătesc acei bani. De unde voi lua banii?...

Malko îl privi cu o expresie plină de ironie.

— Câţi somalo-americani sunt în Somalia?

— Douăzeci şi opt.

— Bun, zise Malko, să presupunem că le măriţi pensiile cu cincizeci de dolari pe an, asta face puţin peste o mie de dolari.

— Da, dar va trebui să plătesc în fiecare an, obiectă consulul. Fondul de Pensii nu va accepta asta niciodată. N-au buget.

— „Compania” are, zise Malko. Am primit misiunea să recuperez ostaticii cu orice preţ. Dacă nu-i recuperăm, pierderea va fi de mai mult de o mie de dolari pe an. Deci, chiar dacă va trebui să le plătim aceşti bani acelor oameni până la sfârşitul vieţii lor, faceţi-o. Chiar astăzi trimiteţi o circulară la toţi somalo-americanii voştri prin care îi anunţaţi vestea bună şi le cereţi să vină la consulat să-şi semneze foile de mărire.

Irving Newton aprobă soluţia călduros:

— E o idee fantastică, zise el.

Numai consulul continua să fie reticent.

— Trebuie să anunţăm şi Ministerul Afacerilor Externe

somalez, obiectă el. Lui trebuie să-i plătim acei bani. Somalezii n-au dreptul să-şi încaseze valuta.

— E şi mai bine! exultă Malko. Nicio clipă nu vor bănui că e o capcană. Haideţi. Apoi nu ne mai rămâne decât să-l convingem pe acest Abdi să ne ajute, promiţându-i tot ce vrea.

— Să nu ne ambalăm, zise prudent primul secretar. Nu ştim cu ce ne-ar putea fi el util. S-ar putea să nu aibă un coeficient intelectual ridicat.

— E mai bine să nu aibă coeficient deloc, remarcă Malko.

Jonathan Grace se ridică.

— OK! Mă voi ocupa de asta. Sper ca ideea voastră să meargă. Mă gândesc că avem o şansă să-l contactăm în patruzeci şi opt de ore. Trebuie să rămâneţi pe fază... Ca să vă anunţăm când se poate, pentru că nu-l vom putea face să vină de două ori.

Consulul ieşi din birou, luând cu el şi dosarele. Irving Newton schimbă o privire cu Malko.

— Ne jucăm cu focul, zise el. N.S.S.-ul face să troneze o asemenea teroare aici că mă întreb dacă acest tip va accepta chiar să ne vorbească.

— Vom vedea, zise Malko. Oricum, fără contact local suntem complet neputincioşi.

Primul secretar îşi netezi părul maşinal:

— Şi ultimatumul?

— Vom trişa, zise Malko. Faceţi în aşa fel încât să fie publicat în presa somaleză un comunicat care să spună că Departamentul de Stat studiază cu atenţie cererile teroriştilor. Cereţi o amânare.

Americanul tresări.

— Dar tocmai ieri am spus chiar contrariul.

Malko ridică din umeri.

— Ce contează! Trebuie să le dăm impresia că cedăm puţin câte puţin şantajului. Câştigăm timp...

— Dar îmi voi pune în cap Departamentul de Stat, protestă primul secretar. Sunt ordine de la Casa Albă.

Malko schiţă un surâs ironic.

— Îi minţiţi şi pe ei, spunând că somalezii au deformat spusele dumneavoastră. Nimeni nu-şi va da seama şi va fi perfect. Avem de-a face cu ticăloşi şi trebuie să acţionăm ca ei. Dacă nu, nu-i veţi mai revedea niciodată pe ostatici.

Nu voia să spună asta, dar trebuia să-l entuziasmeze cumva pe Irving Newton. Primul secretar dădu energic din cap.

— Aveţi dreptate. Voi intra în contact cu *Xiddigta Oktobaar.*

Malko se ridică.

— Mă întorc la *Jubba,* zise el. Apropo, arătaţi-mi pe planul oraşului Mogadiscio unde se află sediul F.L.C.S.-ului.

Irving Newton tresări.

— Vreţi să mergeţi acolo?

— Dacă găsesc un mijloc de a ajunge acolo, zise Malko evaziv. Ar fi ceva dacă am şti unde se află ostaticii.

— Vă conduc la hotel, propuse americanul.

— Nu vă deranjaţi, vreau să merg puţin pe jos. Să văd oraşul. E la cinci sute de metri, n-o să mor. Dacă aveţi noutăţi, treceţi pe la hotel, că nu mă mişc de acolo.

Se regăsi pe străduţa strivită de căldură. În faţa ambasadei erau mai multe case pe jumătate prăbuşite. Chiar atunci când ieşi din ambasadă, un somalez în tricou verde, ce stătuse chircit în umbră lângă un perete, se ridică nonşalant fără să-l privească şi începu să-l urmărească. După o sută de metri, atunci când Malko o coti la stânga ca să ajungă în Waddada Somalya, era tot în urma lui.

N.S.S.-ul era la treabă. Fără grabă, se îndreptă spre *Jubba,* observând trecătorii. Femeile păreau înflorite cu piepturile şi crupele incredibile, abia disimulate de

cearceafurile aproape transparente.

În contrast, bărbaţii erau ciudat de filiformi şi musculoşi, părând a fi devoraţi de aceste superbe femei negre, care nu se jenau să-i privească insistent şi direct pe aceştia. N-ai fi crezut că se poate întâmpla asta într-un ţinut musulman. Stranie ţară.

Malko se întoarse în dreptul poştei. Tricoul verde era tot în spatele lui.

*

* *

Holul de la *Jubba* îi păru delicios de rece după plimbarea pe jos prin soare. Se îndreptă spre bar şi comandă un suc de ananas micuţei servitoare cu sâni ascuţiţi.

Tocmai dăduse comanda de o secundă, când o apariţie neaşteptată îl făcu să uite instantaneu de sete.

O negresă superbă intră în bar, îmbrăcată într-o tunică strânsă. Lungă, bleu electric, înaintând într-un clichet metalic de brăţări de argint şi de aur. Era plină de brăţări peste tot. Pe braţele-i cărnoase cu pielea brună, deasupra cotului, sub cot, pe încheieturile mâinilor. Pe glezne, care se atingeau când mergea. Un colier făcut din doi dinţi mari de facocer montaţi pe aur îi subliniau subţirimea gâtului. Părul negru strâns în coadă de cal, întins, prins cu o baretă grea din aur, îi cădea până la scobitura şalelor incredibil de cambrate ca la majoritatea somalezelor. Merse până la capătul barului şi reveni înspre masa lui Malko, deplasându-se cu aceeaşi alură mândră.

Malko o aţintea pe necunoscută. Faţa rotundă, graţioasă, arbora o expresie îndepărtată. Ochii foarte machiaţi erau înconjuraţi cu negru, subliniaţi cu verde, un pic proeminenţi, cafenii, lichizi. Avea o ţinută de regină, un mers suplu şi senzual deopotrivă, fiind sigură de frumuseţea ei şi de magnetismul pe care-l degaja. Pielea uşor cafea cu lapte indica un amestec de rase. Nu era o

somaleză pură. Brusc, inima lui Malko începu să-i bată mai repede. Necunoscuta se îndrepta direct spre el.

Se opri în faţa mesei lui. O sclipire obraznică i se citi în ochii mari căprui. Doi sâni ascuţiţi şi grei păreau să-l provoace, ascunşi cu greu de mătasea lejeră. I se păru că o linişte pietrificată trona în bar de la sosirea necunoscutei.

În afară de el, nu erau decât două mese ocupate de somalezi care jucau domino.

Necunoscuta îi surâse.

— Sunteţi Helmut Lambrecht? întrebă ea în germană.

Fără voia lui, Malko fu puţin decepţionat. Nu era decât o confuzie. Cum era singurul alb din bar, ea nu avusese de ales.

— Nu, zise el, dar îl cunosc. Trebuie să fie în camera lui.

Ea dădu din cap, stând tot în picioare lângă masă.

— Nu e, am întrebat la recepţie.

— Cu siguranţă se va întoarce, zise Malko.

Surâsul negresei se accentuă şi mai mult.

— Pot să-l aştept aici, cu dumneavoastră? întrebă ea. Nu-mi place să stau singură la masă.

Capitolul VII

Un puseu brusc de adrenalină făcu să-i crească presiunea din artere lui Malko. Într-un foşnet mătăsos, somptuoasa creatură se aşezase lângă el fără să aştepte vreun răspuns. Îşi încrucişă picioarele lungi, ţintuindu-l cu privirea pe Malko cu o expresie neruşinată şi supusă deopotrivă.

— Nu vorbiţi italiană? întrebă ea.

— Ba da, zise Malko.

— A, prefer. Apoi îi întinse mâna. Mă numesc Fuschia.

Sunt pe jumătate italiancă. Vorbesc numai câteva cuvinte în germană. Domnul Lambrecht vorbeşte italiana?

— Nu ştiu, zise Malko.

— Nu l-am văzut niciodată, mărturisi tânăra metisă. Un prieten mi-a cerut să cinez cu el pentru că era singur în seara asta. Sper că nu va întârzia.

Toate luminile roşii se aprinseră în creierul lui Malko. Jurnalistul german îi spusese că avea întâlnire cu Syad Barré, preşedintele Consiliului suprem al Revoluţiei. Acesta părea incompatibil cu un rendez-vous galant.

Fuschia se juca cu una din brăţări, faţa ei neexprimând nimic. Frumos animal pe care ţi-ai fi dorit să-l răstorni pe câmp.

La celălalt capăt al barului, „ghidul" lui reapăru. Părea că are falca şi mai trasă ca de obicei. Mica lui bărbiţă i se înmuia în pahar şi se forţa în zadar să facă să pară că nu-l observase. Malko examină creatura abundentă şi senzuală aşezată în faţa lui.

Ce voia ea în realitate?

Demult nu mai credea în poveşti cu zâne...

— Sunt mândru de prezenţa dumneavoastră, zise el politicos. Mogadiscio nu pare să ascundă multă distracţie.

Fuschia arboră un surâs dezolat:

— De la plecarea italienilor, totul este mort. Conduc un mic hotel-restaurant, *Croce del Sul.* Trebuie să veniţi să cinaţi acolo într-o seară. Am un bucătar yemenit care nu se descurcă rău.

Malko nu reacţionă în niciun fel. Yemen-ul era mai cunoscut pentru sclavii săi decât pentru talentele lui culinare.

— Cu plăcere, zise el totuşi.

— Ce faceţi la Mogadiscio? întrebă apetisanta Fuschia. Sunteţi un om de afaceri?

— Nu, sunt diplomat, afirmă Malko. Am venit aici pentru povestea cu ostaticii.

Metisa îl asculta plină de o compasiune aparentă.

— E îngrozitor! zise ea afectată. Trebuie eliberaţi acei oameni. Sunt şi copii. Probabil că le e frică.

Timp de ceva vreme, conversaţia se derulă despre ostatici. Fuschia comandă un rom, apoi un al doilea şi se animase până într-atât încât îi mângâia cu mâna ei lungă braţul lui Malko. Acesta, perplex, începea să se întrebe dacă nu se afla în faţa unei curtezane locale, rezervată vizitatorilor de marcă. La urma urmei, poate că somalezii ştiau să trăiască...

Privirea alungită şi umedă spunea multe despre dispoziţiile lor.

Dar, vai! Nu se afla acolo ca să cultive amoruri exotice. Ultimatumul teroriştilor tropăia în capul lui fără încetare. Chiar dacă nu se întrezărea decât o şansă minusculă, nu putea să-şi asume riscul ca ei să îşi pună ameninţările în aplicare. Pe de altă parte, Fuschia putea să fie foarte utilă... Ea se aplecă spre el:

— Vă place să dansaţi? E o sală de dans în spatele hotelului *Jubba.* Nu e prea frecventată, dar orchestra e bună.

Prăjina lui se îngroşase ca un baobab.

— Ei bine! zise Malko surâzând, dacă prietenul dumneavoastră Lambrecht nu vine, vă voi duce la dans.

Faţa negresei se lumină.

— Oh! Ar fi gentil din partea dumneavoastră.

Malko continuă, privind-o direct în ochi.

— Apropo, mi se pare că în seara asta Mr. Lambrecht avea întâlnire cu preşedintele Syad Barré... Riscă să se întoarcă târziu. Nu va anunţat?

Timp de o fracţiune de secundă, privirea metisei ezită şi Malko fu sigur că nu era o simplă curtezană. Motiv în plus ca să vadă ce voia.

— Poate că e o greşeală. Nu înţeleg. E stupid. M-am îmbrăcat pentru asta. Trebuia să mergem să cinăm

împreună.

— Unde? întrebă Malko.

— Într-un restaurant nou, *Terrasse.* În faţa vechiului palat de justiţie. Părea că e bun.

Malko aruncă o privire la ceasul lui Seiko-quartz. Opt şi jumătate.

— Cred că Mr. Lambrecht nu mai vine, zise el. Lăsaţi-i vorbă unde sunteţi şi să mergem să cinăm.

Ochii mari şi căprui îl fixară, plini de o blândeţe alungită: o mare „desfătare tropicală”.

— Oh! V-aţi gândit bine. Dacă nu vă deranjează...

— Deloc, o asigură Malko. Nu cred că misiunea mea de salvare poate să avanseze mult în seara asta. Aveţi cumva o maşină?

— Una mică, se fandosi Fuschia. Şi nu merge foarte bine. Nu se găsesc piese de schimb. O maşină nouă costă douăzeci de mii de dolari acum: o sută douăzeci de mii de şilingi somalezi.

— E suficientă, o asigură Malko.

Traversară barul sub privirea invidioasă a rarilor clienţi şi a „tovarăşului” Moussa. În mod straniu, acesta din urmă nu părea deloc uimit. Ca şi cum ştia deja unde va merge Malko. În treacăt, Fuschia lăsă o vorbă la cutia lui Helmut Lambrecht.

Un Fiat minuscul „Topolino”, o piesă de muzeu, era parcată în faţa hotelului. Capota era stricată. Era atât de mică încât Malko se trezi strâns fixat de somptuoasa lui vecină. Picioarele lor se atingeau şi, ca să schimbe viteza, Fuschia trebuia practic să-l mângâie pe genunchi. Îi trecu braţul după umeri şi ea îi aruncă o privire de îndrăgostită. Demară. Crezu că Topolino avea să se sfărâme, însă acesta se puse în mişcare într-un urlet de pinion martirizat.

*

* *

Rinocerul albastru de la staţia de benzină strălucea în noapte, în contrast cu terasa. Un vânt călduţ şi umed te împiedica să te sufoci şi parfumul lui Fuschia îi gâdila agreabil nările lui Malko. Deasupra lor, cerul Africii lucea cu toate stelele lui. O adevărată seară de îndrăgostiţi. Malko, totuşi, molfăia langusta lui cauciucată, întrebându-se ce se va întâmpla.

— Langusta e bună? întrebă Fuschia.

— Mizerabilă, zise Malko.

Ea râse.

— Somalezii nu ştiu să gătească. Ei nu mănâncă langustă niciodată. Spun că are acelaşi gust cu şobolanul. De-asta este o afacere bună.

Fuschia era foarte dulce, iar această întâlnire era miraculoasă. Îşi amintise de ceea ce-i spusese Irving Newton. Somalezii nu aveau dreptul să între în contact cu străinii. Mai puţin spionii de la N.S.S... Deci Fuschia nu era ceea ce pretindea. Păcat. Restaurantul ocupa ultimul etaj al imobilului „Saoudis Airlines", în plină inimă a oraşului. În afară de o altă masă, restaurantul era gol. Aveau un bufet lung unde nu se servea decât papaia, cu bucăţi de miel fierte prost, chestii de nemâncat care ar fi trebuit să aparţină unei vaci şi paste preparate parcă cu ciment... Cât despre băuturi, aveau suc de ananas fără zahăr cu amibe sau rom. Malko optase pentru rom... Vinul, Moët & Chandon şi votca adevărată erau necunoscute. Era acolo o butelie de J&B, dar servea drept suport de lumânare.

Rumoarea unei orchestre ajungea până la ei. Pe acelaşi etaj era un ring de dans. Fuschia îi întinse mâna peste masă şi îi zise cu vocea ei dulce:

— Mersi. Sunt mulţumită că am venit aici. Nu mă îmbrac des aşa. Rochia ei bleu lucea ca un far în penumbră. Romul îi aprinse privirea şi corpul ei înflorit părea a se oferi silenţios.

— Vreţi să dansaţi? propuse Malko.

Ea îşi puse mâna într-a lui.

— Aşteptaţi! Ne simţim atât de bine aici. Acolo e multă lume.

Nu terminase bine de vorbit că uşa de la sala de dans se deschise şi un grup de tineri somalezi năvăliră pe terasă. Patru dintre ei luară loc la masa vecină, vorbind tare, vizibil ameţiţi de băutură.

Începură foarte repede să fie interesaţi de Fuschia, întorcându-se spre ea fără încetare şi făcând remarci în limba lor. Malko intră imediat în gardă.

— Ce spun?

Fuschia lăsă privirea în jos, stânjenită.

— Oh! Nimic rău...

Imediat, unul dintre somalezi se ridică şi veni să se planteze în faţa mesei la care stăteau cei doi. Cămaşa descheiată până la buric lăsa să i se vadă muşchii de pe piept. Avea un cap rotund, o frunte joasă şi părul tuns scurt. Ignorându-l pe Malko, i se adresă Fuschiei pe un ton ameninţător.

— Ce vrea? întrebă Malko atent.

— M-a invitat la dans.

N-a avut timp să comenteze că somalezul întinse mâna peste masă şi o apucă de mână pe Fuschia, trăgând-o şi forţând-o să se ridice. Tânăra cedă cu un strigăt înspăimântat. Fără să-i pese de acest detaliu, intrusul continuă să o tragă după el, palpându-i în treacăt globii pieptului cu mâna stângă.

Un adevărat gentleman.

Malko se ridică, răsturnându-şi scaunul. Dintr-o săritură fu lângă somalez. Pumnul îl lovi în plină figură şi celălalt o lăsă pe Fuschia, trăgându-se îndărăt în urma şocului. Malko n-avu timp să reacţioneze. Simţi cum e prins de mâini şi tras în spate. Cei trei companioni de beţie se ridicaseră şi-l atacaseră pe la spate.

Împietrită, Fuschia contempla scena cu ochii măriţi de

teroare. Într-o fracţiune de secundă, Malko „fotografie” băieţii şi pe şeful de hotel ce stăteau nemişcaţi, ca şi cum incidentul nu-i privea pe ei. Bărbatul pe care-l lovise năvăli asupra lui. Nu mai părea beat. După ce se ridică de jos, îşi băgă mâna în buzunar. Malko auzi un zgomot sec şi văzu lumina palidă a unei lame de oţel.

Imobilizat, cu braţele strânse la spate de doi agresori, îşi oferea abdomenul asasinului.

Braţul somalezului se destinse, lansând înainte lama la orizontală.

Cu un efort disperat, Malko îşi aruncă toată greutatea pe partea stângă. Dezechilibrat, cel care îl ţinea alunecă cincizeci de centimetri, trăgând după el tot grupul. Somalezul care îl ţinea de mâna dreaptă pe Malko scoase un strigăt sălbatic. Lama cuţitului i se înfipse deasupra centurii. Dându-i drumul lui Malko, îşi duse mâna la rană, încovoiat, cu un rictus îngrozit de durere. Malko se roti şi îşi înfipse genunchiul în burta celuilalt somalez.

Doi dintr-o lovitură, cu o furie care-i înzeci forţele.

Victima lui rămase cu gura deschisă ca un peşte pe uscat. Apoi sughiţă şi se prăbuşi pe spate, vomitând sânge. Fuschia era tot inertă. Apucând un scaun, Malko îl lovi pe somalezul cu cuţit. Acesta nu se aştepta. Întorcându-se pe călcâie, căzu pe scara întunecată. Al patrulea borfaş îl împinse pe Malko din spate şi sări pe scări în mare grabă. Gâfâind, Malko se prinse de balustradă. Scăpase frumos. Fuschia se aruncă pe el, şi-l strânse gata să-l sufoce, spunând cuvinte în italiană fără oprire. Presându-şi carnea călduţă şi suplă de el, îl inundă în parfum. Lăsându-şi bătăile inimii să se calmeze, îşi reprimă o dorinţă furioasă să o plesnească până i-ar fi căzut capul. Tocmai scăpase de un masacru superb.

Lovitura scandalagiilor beţi îi fusese pregătită. Fuschia îl condusese cu sânge rece la masacru. Nu voia să meargă să danseze pentru că criminalii erau în întârziere...

— Dumnezeule, e oribil. Sunteţi bine? gemu ea.

Reuşi s-o îndepărteze, chiar la timp ca să-i vadă pe cei doi somalezi care-l loviseră năvălind pe scări. Şeful hotelului se apropie, şiret şi fără grabă, vorbi de poliţie şi de beţivi şi îşi multiplică scuzele. Malko era prea nervos ca să-i dea vreo replică.

— Vino, îi zise el lui Fuschia.

Apoi o împinse pe scări după ce lăsase o bancnotă de o sută de şilingi somalezi pe masă. Îl durea încheietura mâinii drepte, dar mai presus de toate îl sufoca furia. Ajunseră pe bulevardul Waddada Somalya, care era pustiu. Câţiva cerşetori dormeau pe acelaşi trotuar, de-a lungul peretelui. Nici urmă de „comando” de nemernici. Fuschia era mută ca un crap şi neliniştită. Malko reuşi să-i surâdă.

— Sper că sala de dans de la *Jubba* va fi mai puţin frecventată de nemernici.

— Încă vă mai doriţi să mergem să dansăm?

— De ce nu? Mă va destinde. Nu mi-a lipsit mult să fiu înjunghiat.

— Ştiu, zise Fuschia cu o voce imperceptibilă.

În mod vizibil nu se simţea bine în pielea ei. Numărul ei de Dalida nu fusese perfect pus la punct, după expresia tulburată din ochii ei cafenii. Malko realiză că nu putea nici măcar să fie mândră de el.

Ea nu pierdea nimic dacă aştepta. Nu era deloc genul de glumă pe care să o laşi să treacă nepedepsită. Răzbunarea e o mâncare care se mănâncă rece, zice o vorbă. De data asta o va mânca încălzită.

*

* *

Parfumul Fuschiei era atât de puternic încât Malko avea impresia că îi intra sub piele. Nu se vedea nici la un metru în faţă, într-atât de cernută era lumina. Siluete indistincte se zăreau în penumbră în tumultul unui sonor dezlănţuit.

Orchestra se afla în faţa intrării imensei săli rotunde al cărui centru era ocupat de pista de dans. Măsuţe joase şi banchete se aliniau în jurul ringului de dans. Erau oameni de toate soiurile: somalezi îmbrăcaţi festiv, târfe în pantaloni de latex, birocraţi, câţiva europeni cu feţe triste. Era Balul Pufului de Mustaţă în versiune tropicală.

Fuschia şi Malko s-au ascuns într-un colţ întunecos nu departe de intrare, lângă trei fete strânse în satinete negre. Orchestra cânta ceva ce ar fi putut trece drept un slow.

Era surprins să vadă că somalezii dansau prost, contrar majorităţii negrilor. Se legănau cu stângăcie pe ring, cu gesturi caraghioase de pinguini... Fuschia, lipită de el, părea gata de orice pentru a se reabilita în ochii lui. Pânza rochiei ei era atât de fină, încât Malko avea impresia tulburătoare că o ţinea goală în braţe. Îşi lăsă mâinile să-i alunece de-a lungul şoldurilor ferme, mângâindu-i cascada de la şale. S-ar fi putut spune marmură fierbinte. Fuschia tremura imperceptibil, ca pentru a-i adresa un semnal şi se lipi şi mai strâns de el. O adevărată plantă carnivoră tropicală.

Ea nu dansa cu adevărat, ci se ondula pe loc. Sânii ei ascuţiţi şi grei se înşurubau în torsul lui Malko. Ca toate cuplurile care evoluau în jurul lor. Pe moment, ea era posedată de un scurt tremurat nervos. Malko nu trebui să se forţeze ca să o dorească, lăsând provizoriu la o parte răzbunarea lui. N-au mai vorbit de incidentul de la restaurant. Nici de Helmut Lambrecht.

Vacarmul era asurzitor şi căldura aproape imposibilă.

— Durează până târziu? întrebă Malko.

— Până la cinci dimineaţa, murmură Fuschia. Cei care vin aici mestecă nişte ierburi numite kat, ca să-i ţină treji.

Iată de ce majoritatea persoanelor de aici aveau privirea fixă, părând drogaţi.

Brusc, Malko se sătură de acest bal tropical. Se

desprinse de Fuschia şi o prinse de mână.

— Vino.

Ea îl urmă, supusă. Fără un cuvânt, traversară sala de dans, făcându-şi loc printre târfele lipite ciorchine la intrare şi ajunseră în grădina de la *Jubba.* Malko se îndreptă spre intrarea în bar.

— Unde vreţi să mergem? întrebă Fuschia cu o voce neliniştită.

— O să vezi.

Traversară grădina, apoi barul. Malko o ţinea ferm de mână pe Fuschia. Holul era pustiu, cu excepţia unei gorile adormite într-un fotoliu. Malko verifică din priviri dacă cheia de la camera lui Helmut Lambrecht era acolo şi îşi luă în treacăt cheia de la camera lui.

Fuschia aştepta deoparte. Atunci când Malko se apropie de ea, zise cu o voce ezitantă:

— Trebuie să vă părăsesc acum...

El o prinse de braţ, trăgând-o spre lift.

— O nu, zise el pe un ton glumeţ. Helmut Lambrecht nu s-a întors încă. Îl vom aştepta în camera mea...

O lucire de panică trecu prin ochii mari şi cafenii ai Fuschiei, care încercă să se desprindă din strânsoare, dar Malko o ţinea cu forţă.

— Nu pot să urc cu tine... murmură ea. Îmi este interzis. Miliţia...

Tabloul mare al lui Syad Barré, mustăcios şi plin de galoane, atârnat deasupra liftului, părea că-i observă ironic. Una din cabinele liftului era deschisă. Malko o împinse pe Fuschia fără blândeţe. Ea ricoşă pe peretele din fund şi reveni în faţă, încercând să iasă.

— Lasă-mă...

Uşile liftului se închiseră şi ascensorul se puse în mişcare. Malko apăsase pe butonul de la etajul patru, după care o prinse pe Fuschia de şolduri, lipind-o brutal de perete şi îmbrăţişând-o violent. Mai întâi, buzele ei

rămaseră închise, apoi se întredeschiseră, limba ei învăluind-o pe cea a lui Malko. Şalele începură să se onduleze contra lui cu un ritm care nu lăsa nicio umbră de îndoială despre ce dovedea ea sau făcea că pare să dovedească. Vintrea ei se scobi, suflul devenind mai scurt şi sacadat.

Un miros piperat se suprapunea peste cel al parfumului ei.

Ascensorul se opri cu o mică zdruncinătură şi uşile se deschiseră.

Fuschia îl respinse imediat pe Malko, încercând să iasă din lift, aparent resemnată la sacrificiul virtuţii ei. În penumbră se distingea silueta unei femei de serviciu grase de pe etaj care era acolo noapte şi zi. Mai mult ca să spioneze decât pentru a-şi servii clienţii.

— Să ieşim, murmură Fuschia.

Malko avea o altă idee în cap.

În faţa expresiei lui, Fuschia scoase un mic strigăt. Brusc i se făcuse frică.

— Ce este? şopti ea. Lasă-mă să ies.

Fără un cuvânt, Malko o răsuci cu faţa impasibilă ca o mască, şi-i lipi chipul de aluminiu lucios al cabinei, ţinându-i ceafa cu mâna dreaptă. Îi suflecă cu stânga mătasea bleu, agăţând-o de centura aurie, dezgolindu-i fesele care păreau două enorme olive brune: picioarele lungi, musculoase, filiforme.

Fuschia tresări vrând să se întoarcă, dar Malko o ţinu ferm. Cu mâna stângă se eliberă. O frază îi traversă prin creier. „O femeie nu are decât o singură modalitate de a recompensa un bărbat.” El nu avea decât o singură modalitate de a o pedepsi.

Atunci când sexul lui îi atinse pielea satinată a şalelor, Fuschia se zbătu şi mai tare. Brăţările ei loviră peretele de metal. Ea mormăi cu o voce imploratoare:

— Nu! Nu!

Malko vru să-i dea drumul, dar îşi aminti lucirea alburie a cuţitului. Atunci, cu o singură împunsătură, din tot corpul, după ce se apăsase timp de o fracţiune de secundă contra sfincterului închis, făcu ceea ce probabil că au visat toţi amanţii Fuschiei. Penetrarea lui fu acompaniată de un urlet.

Malko trăia ca într-un vis. Broboane de sudoare perlate apărură pe gâtul lui Fuschia, acolo unde nu era ascuns de părul negru. Metisa încercă să se retragă, dar el se afundă şi mai adânc în ea. Gâfâind, ea gemea şi se foia protestând neîntrerupt cu voce joasă. Malko se retrase, cu sângele zvâcnindu-i în tâmple. Uşa ascensorului era tot deschisă. Acum era eliberat. Nu numai răzbunat.

O penetră din nou sălbatic pe metisă, în acelaşi fel. Se aştepta la un nou urlet, dar de data ăsta nimic nu-i opuse rezistenţă. Tot corpul lui Fuschia păru că se destinde dintr-odată şi şalele îşi pierdură rigiditatea, ca pentru a îmbrăţişa corpul lui Malko, contrând din curbura şoldurilor. Gemu, brusc atât de dilatată de plăcere că el făcea un du-te-vino din bazin fără niciun efort. Ea se trase şi mai mult, pliindu-şi genunchii, cu faţa lipidă de aluminiul cabinei şi mâinile lipite de peretele despărţitor. Malko zări un profil rătăcit, o gură întredeschisă, nările palpitând. Fuschia părea acum că profită de fiecare secundă a acestui viol brutal.

Cu siguranţă că nu era pentru prima oară în care şalele ei erau forţate.

Tot ascensorul tremura sub loviturile tampon ale lui Malko. Fuschia se mişca din ce în ce mai tare, pierzându-şi suflul. Cuvinte fără şir ieşeau din gura ei în somaleză, apoi în italiană. Cu o voce aspră, nedesluşibilă, ea îi aruncă subit:

— Îmi iau zborul, freacă înainte...

Nebun de dorinţă, Malko se supuse. Fuschia era ca un foc lichid. El se deversă dintr-odată în ea, ceea ce-i

declanşă fetei orgasmul. Rămase înţepenită în aceeaşi poziţie, încă scuturată de tresăriri, cu unghiile lipite de peretele din aluminiu ca şi cum ar fi vrut să-l zgârie. Malko îşi simţea creierul şi corpul golite. Simţi o mică zdruncinătură şi zgomotul uşilor care se închid. Fusese chemat liftul la parter.

Capitolul VIII

Fuschia scoase un strigăt, se întoarse, şi-l privi cu ochii şi mai plini de plăcere. Superba gurmandă tropicală. Stângace, ea începu să tragă de stofa bleu înţepenită în curea ca să-şi acopere dosul corpului ei dezgolit până la şolduri, în timp ce ascensorul cobora ca un melc. Malko o opri, imobilizându-i mâinile cu mâna stângă. Fata îi aruncă deopotrivă o privire prelungă şi înspăimântată. Din nou privirea lui Malko era dură şi rece, în ciuda violenţei cu care făcuseră dragoste.

— De ce ai făcut asta?

— Lasă-mă!

Părea fascinată de ochii lui Malko, reci şi gălbui. O fiară care îşi privea prada.

— Pentru că eşti o nemernică, Fuschia, zise el.

Ochii negresei clipiră rapid, şi colţurile gurii îi căzură. Ascensorul continua să coboare. Fuschia se zbătea şi mai viguros.

— Lasă-mă, repetă ea. Nu vreau să mă vadă aşa.

— Nu? întrebă Malko.

Cu un gest brusc, apucă mătasea bleu electric şi trase de materialul de pe umărul stâng. Se auzi un pârâit de material, strigătul de protest al Fuschiei şi ea se trezi

îmbrăcată numai cu pantofii cu tocuri foarte înalte şi o grămadă mică şi bleu care zăcea la picioarele ei. Dar grămada care-i înconjura călcâiele nu putea să treacă cu adevărat drept o îmbrăcăminte. În ciuda a ceea ce avea în cap, Malko îşi spuse că avea un corp superb, un piept greu şi plin, aproape lăsat, o talie în amforă, un abdomen plat umbrit de o tufă aproape de aceeaşi culoare cu pielea şi picioarele lungi, pline, fără niciun punct de grăsime. Pielea brună lucea de transpiraţie, sânii ascuţiţi erau şi mai orgolioşi, dar trăsăturile senzuale ale Fuschiei erau deformate de nelinişte.

— Eşti nebun, strigă ea încercând să atingă butonul de oprire al ascensorului.

— Nu, zise Malko.

După care se plasă între tabloul cu butoane şi primi şocul umed al corpului ei. Privirile li se încrucişară. Ascensorul ajunsese în dreptul primului etaj.

— Dar de ce. De ce faci asta?

— Pentru că din cauza ta am fost cât pe ce să fiu omorât în seara asta, zise Malko.

Privirea lui Fuschia alunecă repede în jos. Cu o voce nesigură şi alterată, ea protestă:

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu-i cunosc pe acei derbedei. Lasă-mă să mă îmbrac. Mi-e ruşine...

Piciorul stâng al lui Malko era aşezat pe mătasea sinilie... Ascensorul ajunse în sfârşit la parter. Fuschia scoase un strigăt, cu pupilele mărite şi corpul lipit şi mai tare de cel al lui Malko.

— Te rog, îl imploră ea. Nu mă lăsa să ies aşa.

Malko apăsă pe butonul „închis”, împiedicând uşa să se deschidă. Câteva secunde se scurseră în linişte, tulburate numai de respiraţia precipitată a lui Fuschia. Brusc aceasta se lăsă să alunece de-a lungul lui Malko şi îngenunche în faţa lui cu intenţia evidentă de a-şi lua rochia de pe jos. Acesta o opri cu o voce seacă.

— Vreau să deschid, Fuschia.

Ea se ridică cu o privire agitată şi dezorientată.

— Ce vrei de fapt?

Tremura. Malko o ridică de păr în sus şi îi dădu capul pe spate, forţând-o să-l privească.

— Să mă ajuţi. Lucrezi pentru N.S.S. Vreau să lucrezi şi pentru mine.

— Nu ştiu ce vrei să spui, protestă ea.

— Număr până la trei, o anunţă Malko. Încetează să mai minţi.

Se auziră bătăi zguduitoare în uşa liftului şi vociferări de afară. Oamenii se impacientaseră. Fuschia scoase un geamăt, se ridică şi-l strânse pe Malko lângă ea.

— Te rog!

— Mare scofală, zise el.

Degetul dădu drumul butonului. Uşile culisante ale cabinei începură să se deschidă. Fuschia scoase un urlet.

— Nu! Voi face ce vrei.

Malko avu timp să zărească în faţa uşii silueta lui Helmut Lambrecht în compania altor două persoane. Trei bărbaţi întrezăriră corpul somptuos al metisei înainte ca uşile să se închidă la loc. Malko apăsă din nou pe butonul de oprire. Pieptul greu al lui Fuschia se ridica convulsiv ca şi cum se sufoca. Malko o fixă cu aceeaşi privire rece, mângâind cu arătătorul butonul de deschidere a liftului.

— Mă vei ajuta? repetă el întrebarea.

Ea înclină din cap imperceptibil. Acum îi era ei frică de el. Ştia că Malko era periculos. Îi vedea obrazul deasupra. Pe cel al Fuschiei era imprimată o marcă durabilă de teroare.

— Eşti diavolul în persoană, zise ea cu vocea joasă.

Ascensorul se puse în mişcare şi se îndreptă în sus. Malko îşi ridică piciorul şi Fuschia putu să-şi recupereze rochia cu care se acoperi în grabă. O line fină de broboane de sudoare îi sublinia buza superioară. O venă îi bătea pe

gât. Gesturile îi erau stângace. Se pare că îi era foarte frică. Şi cei mai duri oameni au punctele lor slabe. Fuschia era o femeie uşoară, dar poseda încă o oarecare formă de pudoare. Ascensorul se opri la etajul patru. Malko îşi privi discret ceasul. Era ora douăsprezece şi treizeci de minute noaptea. O împinse pe Fuschia afară din cabină.

— Unde mergem? întrebă ea cu o voce interesată.

— În camera mea.

Malko se simţi rece ca un peşte mort. Îmbrăţişarea violentă din ascensor îi toci dorinţa pe care o avea faţă de această femeie superbă şi nu se mai gândea decât la ce se va decide să facă. La etajul patru dădură din nou cu ochii de bătrâna femeie de serviciu instalată în fotoliu pe palier, despre care ştia cu siguranţă că era spioană a N.S.S.-ului. Ea le aruncă o privire cercetătoare. Ascensorul plecă, în sfârşit eliberat. Malko îşi spuse că marcase un punct, în afara faptului că este încă viu. Relaţiile lui cu Fuschia vor fi limpezi în ochii poliţiei secrete somaleze. Se lăsase manipulat, fericit că găsise o creatură atât de somptuoasă într-o ţară pierdută de lume. O introduse pe tânără în cămăruţa lui de hotel. Zgomotul muzicii de dans ajungea până la ei prin fereastra deschisă. Fuschia se aşeză pe marginea patului şi îşi aprinse nervoasă o ţigaretă. Malko o făcu să se ridice şi o duse pe balcon, apoi închise uşa de la cameră.

— Sunt montate microfoane, nu-i aşa? întrebă el.

Ea lăsă capul în jos. Liniştea ei era la fel de explicită ca un „da”... O puse cu spatele la balustradă şi se plantă în faţa ei. Noaptea era călduţă şi senină, distingându-i uşor trăsăturile:

— De ce lucrezi pentru N.S.S.? întrebă el aproape în şoaptă.

Fuschia nu-i răspunse. Malko realiză că în fond asta avea prea puţină importanţă şi că era o întrebare prea complicată.

— Ţi-au cerut să faci cunoştinţă cu mine? continuă el. Ştiai că nu sunt Helmut Lambrecht...

Ea înclină din cap.

— Ştiai că vor încerca să mă ucidă la *Terrasse,* continuă el cu o voce tăioasă.

De data ea dădu viguros din cap.

— Nu, nu, îţi jur!

— Nu din întâmplare m-ai dus acolo, continuă el. Tu ai ales localul. Mi-ai vorbit de Lambrecht, deci ştiai că l-am cunoscut şi că-ţi voi descoperi minciuna vorbindu-i de tine. Deci ştiai că nu mă voi mai întoarce.

— Am ignorat faptul că l-ai cunoscut pe Lambrecht, protestă ea. Îţi jur. Mi-au spus că vor să te sperie. Asta e tot.

— Care „ei”?

Ea lăsă capul în jos fără să răspundă. Malko aşteptă mai multe secunde înainte să continue, căutând limitele supunerii ei. Era ca o experienţă de hipnoză. Existau bariere pe care nu le putea face să cadă. Cel puţin nu imediat. „Răsturnarea” agenţilor era o artă. Chiar şi cu o rândunică tropicală, cum era Fuschia.

— De ce voiau să mă sperie? întrebă el.

— Nu ştiu.

Acum sigur spunea adevărul. Răspunsese repede, fără să stea pe gânduri. Deci, fără ca măcar să ştie ce voia să facă, N.S.S.-ul şi poate şi K.G.B.-ul căutau să-l descurajeze. Nu avea de tras decât o concluzie: ştiau foarte bine cine era el de fapt...

— Ştii cine sunt eu, Fuschia? întrebă el cu o voce voit îndulcită.

O sclipire înspăimântată trecu prin ochii mari şi căprui ai tinerei.

— Mi-au spus că eşti spion american, zise ea cu o voce imperceptibilă. Un agent C.I.A.

Cel puţin situaţia era clară. Malko surâse rece.

— Exact, Fuschia. Sunt agent C.I.A. şi sunt periculos. Pot să fiu foarte periculos şi pentru tine dacă nu vei face ceea ce-ţi spun.

— Dar nu pot să fac nimic! gemu Fuschia. Nu ştii ce înseamnă să trăieşti în Somalia. Nu pot nici măcar să-mi părăsesc ţara. Dacă nu mă supun, pierd tot ce am.

Povestea clasică.

— Fuschia, zise Malko, tu poţi să mă ajuţi. Rebelii care au răpit familia ambasadorului se ascund undeva în Mogadiscio. Vreau să ştiu unde.

— Nu ştiu, murmură metisa vizibil înspăimântată.

Rumoarea din sala de dans urca spre ei din grădină. Un cuplu se îmbrăţişa sub un manghier ce se afla chiar sub balcon.

— Trebuie să putem să aflăm, insistă Malko.

— Cum vrei să ştiu un asemenea lucru? întrebă Fuschia tresărind. E secret.

Malko o privea. Îi era teamă să meargă prea departe. De altminteri probabil că nu putea să răspundă la întrebarea pusă de el. Dar, graţie ei, poate că avea mijlocul să verifice ceva.

— E cineva care mă supraveghează jos? întrebă el.

— Nu la această oră, zise ea cu o voce ezitantă. Nu cred.

Evident, mai ales că fuseseră împreună. „Tovarăşul” Moussa trebuia să-şi ia şi el puţin repaus.

— Foarte bine. Zise el, mă iei cu tine ca şi cum ne-am duce la tine acasă.

— Nu pot, nu...

— Nu vom merge la tine, precizează Malko. Mă laşi undeva.

— Dacă vrei, zise ea pe un ton supus.

Părea depăşită şi opacă. Malko ştia că trebuia să o readucă la sentimente mai bune. Că toate mijloacele erau utile.

— Înainte să plecăm, zise ei, vreau să-i liniştesc pe cei care ne ascultă.

Deschise uşa la balcon şi o împinse pe Fuschia direct pe pat.

Aerul era delicios de rece datorită umezelii de afară.

— Ridică-ţi rochia, îi ordonă Malko cu voce tare.

Fuschia îşi desfăcu clipsul care îi ţinea rochia din mătase bleu, şi-o ridică şi o plie cu grijă pe un scaun, păstrându-şi pantofii. Apoi reveni şi se lungi pe pat. De îndată ce Malko fu dezbrăcat, ea veni uşor şi se lungi lângă el, flatându-i abilă sexul cu vârful degetelor, mângâindu-l, scărpinându-l, agasându-l, până la a-l prinde cu amândouă mâinile cu un uguit excitat. Se aplecă spre el, întemniţându-l în gură, fără a încerca să-l facă să juiseze. Vârful unuia dintre sâni se freca în cadenţă de partea laterală a corpului lui Malko. Începu să se onduleze înainte şi înapoi, mângâindu-i spatele. Pielea ei cafea cu lapte avea o granulaţie extraordinar de fină. Malko juisă de spectacolul oferit de acest corp înflorit. Ca de fiecare dată când căutase un pericol, avea o dorinţă furioasă să facă dragoste. Foarte repede îi luă mâna Fuschiei, o răsturnă sub el şi o penetră până ce li se ciocniră oasele.

Picioarele metisei se încolăciră imediat pe spatele lui. Simţi tocurile ascuţite ale pantofilor intrându-i în piele dar, în mod curios, nu încerca niciun sentiment de durere. Sub el, bazinul Fuschiei era într-un du-te-vino lent, ajutându-l să se înfunde şi mai adânc în ea. Fata îşi dădu capul pe spate, cu o respiraţie bizară gâfâită, şuierătoare şi cu gura larg deschisă.

— Da, da, cu forţă, tună ea. Violează-mă. Mai adânc.

El se supuse, pierzându-şi puţin luciditatea. Dintr-odată simţi o senzaţie suplimentară. Muşchii interiori ai Fuschiei se contractară în jurul lui într-un ritm din ce în ce mai rapid. Toată vintrea îi era agitată de o ondulaţie furioasă. Nu mai vorbea. Senzaţia era atât de puternică încât explodă chiar înainte să fie conştient de asta. Ca şi cum o mână invizibilă îl presă brutal în vintre.

Fuschia rămase imobilă timp de o fracţiune de secundă, cu toţi muşchii ei interiori strânşi în jurul virilităţii lui înfiptă cât de adânc putuse el. Fata îl privi prelung, recunoscând:

— Faci bine dragoste.

Malko se lăsă să alunece lângă ea, fără să iasă din ea, gâfâind, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Fuschia dădu o ultimă zdruncinătură cu o grimasă, se întinse şi, fără un gest inutil, gura ei îl înghiţi pe Malko. Cu ochii închişi, ea îl făcu să o penetreze până în gât cu o lentoare religioasă, cu bazinul încă fremătând. După un timp, văzând că el nu mai era în stadiul să-i redea omagiul, îşi întrerupse mângâierea şi se lungi pe spate lângă el. Nu era de mirare că fata supravieţuise decolonizării. Brăţările îi făcuseră lui Malko dungi pe spate. Fata îi surâse:

— Va trebui să mă duc acasă.

*

* *

— E plăcut, nu? întrebă Fuschia, stăpânindu-şi tensiunea din voce.

— Superb, o asigură Malko.

Părăsiseră *Jubba* acum un sfert de oră fără să întâlnească pe nimeni, în afară de paznicul de noapte care dormea. Malko îi ceruse Fuschiei să-l conducă până la ieşirea înaltă din oraş, via Ihran. Nu se încrucişaseră pe drum cu nicio maşină. Fuschia opri Topolino la ordinul lui Malko.

De unde se aflau ei, se zărea tot Mogadiscio cu linia cea mai întunecată a mării în fundal. Oraşul era construit în pantă lină până la Oceanul Indian. În vale era oraşul vechi cu străduţele lui pitoreşti, casele lui decrepite şi portul. Fuschia se întoarse spre Malko cu o expresie ambiguă.

— Ce vei face? întrebă ea.

— E treaba mea, zise Malko. Te gândeşti că vei mai

primi ordin să continui să mă vezi?

— Dar oricum aş vrea să te mai văd, zise Fuschia. Poţi să vii mâine la mine la restaurant. La *Croce del Sul.* Îţi cer scuze pentru aseară. Îţi jur că nu ştiam nimic.

— Foarte bine, zise Malko. Ai grijă la ceea ce vei spune.

Mâna îi căută sub mătasea bleu. Urmând linia coapselor dure ca abanosul. Apoi sui, îmbrăţişând forma unui sân. Fuschia fremătă şi gura i-o căută pe cea a lui Malko. Limba ei tare şi caldă îi lovi violent dinţii.

Se îmbrăţişară gata să-şi piardă răsuflarea şi apoi se despărţiră.

— Pe mâine, zise Malko.

Sări jos, trânti portiera şi se îndepărtă de Topolino fără grabă. Era practic sigur că nu-i urmărise nimeni. Se opri la colţul unui perete şi urmări maşina demarând şi luând-o pe marele bulevard care cobora înspre mare.

Curioasă Fuschia! Viitorul avea să-i confirme până în ce punct reuşise s-o atragă de partea lui.

Se orientă, căutând un punct de reper în marele bulevard care cobora perpendicular pe mare, mărginit de vile şi de construcţii moderne groaznice. După spusele lui Irving Newton, trebuia să găsească hotelul *Taaleh* mai jos, pe dreapta, pe care-l recunoştea după o rotondă enormă. Cartierul general al teroriştilor F.L.C.S. se afla chiar în faţa hotelului. Continuă să coboare şi, la trei sute de metri mai încolo zări rotonda înălţându-se în întuneric. Totul era liniştit şi bulevardul complet pustiu. Ajunse în dreptul hotelului şi privi spre stânga. Zări mai întâi un teren gol, apoi o casă modernă cu un etaj cu tencuiala vopsită într-o culoare deschisă, izolată în mijlocul unei grădini.

Era înconjurată de un gard din lemn cu grilaj de fier. Nu era aprinsă nicio lumină.

Mai departe erau alte case fără grădină. Apoi un drum care cotea la dreapta, pe care se hotărî să o ia. Nu era pavat şi era pustiu.

I-au trebuit mai multe minute ca să se orienteze. Drumul era mai lung decât îşi imaginase. În sfârşit, se află aproximativ în faţa casei F.L.C.S.-ului, separându-l de aceasta doar un gard. Îl escaladă, căzând pe un teren gol. Mai în spate se afla un al doilea gard: cel al vilei teroriştilor. Străbătu terenul în fugă. Ar fi plătit scump pentru prezenţa lui Chris Jones şi a lui Milton Brabeck împreună cu artileria lor. Se simţea complet descoperit fără arme.

Gâfâind, se opri la adăpostul unui perete şi ascultă. Nu auzi decât lătrăturile unor câini rătăciţi, ca în toate oraşele arabe.

Începu să se ridice foarte încet pe gardul de lemn, agăţându-se de asperităţi. Se opri inert în echilibru în vârful gardului şi rămase în această poziţie inconfortabilă examinând grădina din faţa lui. Totul era scăldat în întuneric şi în linişte. Casa se afla la vreo cinci sute de metri de el.

În mijlocul grădinii se ridica un catarg ce purta drapelul autonomiştilor din Djibouti.

Câinii continuau să latre. Cu o mişcare din bazin, Malko se lăsă să cadă dincolo de gard, se sprijini în mâini şi se ridică imediat. Pentru prima dată i-ar fi părut bine să fi avut o armă. Spaţiul din faţa lui era absolut descoperit. Înaintă înspre casă, cu inima bătându-i nebuneşte.

Atinse peretele, încercând să se confunde cu el. Era oarecum mulţumit. Nu ajunsese decât de câteva ore la Mogadiscio şi era deja la lucru. Cu puţin noroc, reuşise să progreseze în cazul lui cu cea mai mare viteză. Dacă ar identifica locul de detenţie al ostaticilor, ar fi fost probabil suficient să vină în plină zi cu câţiva diplomaţi şi să asedieze casa. Autorităţile nu puteau să înfrunte comunitatea diplomatică şi ar fi fost obligaţi să-i elibereze pe ostatici.

Casa era micuţă, cu un etaj la care se puteau afla

ostaticii, începu să înconjoare încet clădirea, examinând fiecare fereastră, străbătut brusc de speranţa intensă de a-i elibera pe ostatici... Nu ştia câţi terorişti ai F.L.C.S.-ului se găseau în acest cartier general, dar dacă reuşea să între, avea o şansă infimă să ajungă până la ostatici. Probabil că nu s-ar fi aşteptat la un atac-surpriză.

Problema era că nu avea nici măcar un baston. Ce bine i-ar fi servit... Dacă ar fi avut măcar o mitralieră şi câteva încărcătoare! Tipii de la F.L.C.S. se pare că erau foarte siguri pe ei, mai ales că spatele casei nu era nici măcar păzit.

Atunci când nu era mai departe de un metru de colţul faţadei, auzi un zgomot de maşină de pe bulevard. Un vehicul se opri în faţa casei într-un scârţâit puternic de frână. Aproape imediat se auziră bătăi violente în poartă şi o voce striga în somaleză.

Malko crezu că-i stă inima. La această oră din noapte un asemenea vacarm nu prevestea nimic bun... Loviturile continuau. O lampă se aprinse brusc în faţa casei, luminând spaţiul dintre gard şi intrare. O uşă se deschise şi apărură doi negri în cămăşi care înaintară fluturând pistoale-mitralieră cehoslovace „Scorpion”, observând atent grilajul cu un aer ameninţător. Unul dintre ei îi interceptă pe cei aflaţi dincolo de gard şi o voce neliniştită îi răspunse imediat. Avu loc un scurt dialog. În final, unul dintre cei doi bărbaţi înaintă până la poartă şi o deschise, acoperit de arma camaradului său. Malko avu timp să zărească o uniformă kaki înainte să se arunce în spate.

Tentativa lui de contra-manipulare a Fuschiei n-a fost încununată de succes.

Sub pridvor avu loc o conversaţie animată între nouveniţi şi ocupanţii vilei. Era o chestiune de secunde.

Malko începu să fugă. Nu făcu nici zece metri că auzi în spatele lui paşi precipitaţi şi strigăte. Se întoarse şi zări două siluete. Instinctiv se aruncă pe gazon, rostogolindu-se

exact în momentul în care izbucni un staccato al unui „Scorpion”, gloanţele şuierând în jurul lui şi înfigându-se în gard, făcându-i să-i vibreze timpanele. Se ridică dintr-o săritură, auzind că trăgătorul îşi schimba încărcătorul, sări cu un salt disperat până la gard, îl escaladă cu muşchii încordaţi, aşteptându-se să fie ciuruit.

Gloanţele se înfigeau efectiv în lemnul gardului în timp ce el cădea de cealaltă parte a gardului.

Începu să fugă ca un nebun în noapte, coborând poteca în direcţia mării. Hotelul *Jubba* se afla la aproximativ trei kilometri la sud-est. Cu coatele pe lângă corp, încercă să-şi menţină viteza. Cei care veniseră să-i avertizeze pe cei de la F.L.C.S. vor face imposibilul ca să-l împiedice să ajungă viu la hotel.

Capitolul IX

Malko se împiedică, redresându-se în ultimul moment şi se opri în întuneric cu gura deschisă, ace de foc în piept şi o durere ascuţită într-o parte. În faţa lui se întindea un teren mare descoperit, luminat în mod curios de felinare. Era foarte periculos de traversat. Trebuia să o ia la stânga ca să ajungă în bulevard. A trebuit să parcurgă un kilometru fugind din toate puterile, cu picioarele tremurându-i şi mai mult din pricina efortului.

Fără să mai alerge, înaintă spre luminile bulevardului, ciulindu-şi urechile ca să audă vreun zgomot de motor. Nimic. Puţin mai liniştit, se îndreptă spre drumul larg şi pustiu, inspectându-l. La o sută de metri mai jos zări un drum îngust care ducea spre est. Exact ceea ce îi trebuia. Totul era să traverseze bulevardul. Părea într-adevăr că e singura persoană vie pe o rază de o mie de kilometri. Dădu

colţul lipit de perete şi parcurse astfel vreo cincizeci de metri. Începea să-şi recapete speranţa. Îi mai rămânea de traversat doar bulevardul. Se avântă, de data asta în fugă. Imediat se aprinseră două faruri albe la treizeci de metri în faţa lui: un jeep rusesc amplasat în umbră, rămas invizibil până atunci. Acceleră ritmul. Auzi strigăte, apeluri şi o serie de detonări. Un glonţ ricoşă pe asfalt foarte aproape de piciorul lui şi se pierdu şuierând. Cu gura larg deschisă, încerca disperat să fugă mai repede, dar picioarele lui călcau din ce în ce mai greu pe asfalt.

Acum era sigur că voiau să-l omoare, nu să-l intimideze. În sfârşit, într-un ultim efort, se aruncă pe străduţa pe care o reperase înainte. Era o potecă cu pământ bătătorit care urca în pantă lină într-o obscuritate totală. Se poticni pe solul denivelat şi căzu. Ai fi putut spune că solul fusese răscolit de un buldozer. Jeepul care îl urmărea dădu colţul la rândul lui şi se angajă şi el pe străduţă. Din fericire, cursa lui se termină într-o groapă de un metru. Trei soldaţi coborâră şi începură să împroaşte întunericul cu pistolul-mitralieră. Malko, pe burtă, lăsă să treacă furtuna şi se ridică, întrebându-se cum de nu fusese încă atins.

Nu putea să mai reziste mult timp. După treizeci de metri străduţa se termina brusc, continuând pe o stradă paralelă cu bulevardul. Malko dădu colţul ca să scape de gloanţele urmăritorilor lui şi rămase nemişcat, cu stomacul plin parcă de plumb. Un Land-Rover venea chiar în faţa lui! Instinctiv se aruncă mai întâi în spate, apoi văzu placa CD şi de data asta se aruncă aproape sub roţile vehiculului ca să-l oprească!

Auzi un bărbat urlând „porca madonna!” Land-Rover-ul opri cu un scârţâit puternic de frâne şi apăru un bărbos. Malko se îndreptă spre el.

— Repede, zise el, luaţi-mă cu dumneavoastră, sunt urmărit!

Malko se trezi pe genunchii unei femei în rochie lungă

neagră. Land-Rover-ul demară, iar el zări vag soldaţii care apăreau de pe străduţă. Femeia involuntar lipită de el era foarte brunetă, subţirică, cu un nas şi o gură imense. Malko îşi lăsă bătăile inimii să se calmeze. Şoferul se uita la el curios.

— Ce vi s-a întâmplat?

— Lucrez pentru ambasada americană, explică Malko. Am ajuns în această dimineaţă aici ca să încerc să negociez eliberarea ostaticilor. Am fost să dau o tură în jurul cartierului general al F.L.C.S. şi au început să tragă asupra mea. Soldaţii chiar m-au urmărit. Cred că dacă n-aţi fi apărut dumneavoastră, m-ar fi ucis!

Şoferul dădu din cap:

— Nu mă miră. Am auzit vorbindu-se despre povestea asta. Sunt sigur că somalezii sunt complici. Ei le-au întins mâna. Mă numesc Pasquale Luigi, secretar adjunct la ambasada Italiei. Uite un prieten, Linda. Ne întoarcem de la o cină la nişte prieteni. Aţi avut noroc să ne întâlniţi. Aici se poate întâmpla orice! Ne spionează fără încetare. Viaţa nu e prea veselă pe-aici.

Se opri în faţa unei căsuţe de pe o altă stradă foarte întunecată.

— Veniţi cu noi! Ca să vă liniştiţi. Pe urmă vă voi conduce la hotel. Sunteţi cazat la *Jubba?*

— Da, zise Malko.

Traversară o grădină mică şi intrară într-o casă plină cu mobilă neagră din lemn de palmier. O fată brunetă, foarte slabă, cu pupilele dilatate, veni să-i întâmpine. I-l prezentară pe Malko şi ea surâse.

— Acesta va fi un partener pentru Hawo!

Camera următoare era plină pe toată lungimea ei cu perne de puf şi canapele. O somaleză înfăşurată într-un „bafto” tradiţional de bumbac alb legat cu o centură roşie cu auriu, era instalată într-o canapea. În ciuda tenului ei foarte închis, era frumoasă, cu un profil regulat, un nas

relativ fin şi buze bine conturate. Şi ea avea pupilele dilatate şi un aer deopotrivă absent şi febril.

— Hawo, îi zise tânăra brunetă lui Malko. Ca două treimi dintre somalezi, este o nomadă. Dacă vorbiţi italiana, puteţi să vă înţelegeţi.

Bărbosul povesti aventura întâmplată lui Malko. Imediat tânăra nomadă se animă.

— Somalezii au înnebunit, zise ea furioasă în italiană. Şi familia mea a fost nomadă. Guvernul lui Syad Barré a decis că noi trebuie să devenim pescari după secetă. Nu ne-au permis să răscumpărăm vitele. De altminteri, nici nu aveam destui bani. Ne-au forţat să ne instalăm la Brava ca să învăţăm pescuitul. În prima perioadă, nomazii tăiau peştii şi refuzau să-i mănânce. Nu mai văzuseră peşti niciodată în viaţa lor…

Nu ştiau să înoate şi le era teamă de apă. Dar comuniştii au decis să fixeze populaţia ca să o poată supraveghea mai bine.

Diplomatul italian veni şi se aşeză lângă Malko. Li se aduse un fel de punch într-o salatieră din care fiecare îşi lua după plac. La fel şi o sticlă de Martini Bianco, importată direct din Italia. Malko se destinse, întrebându-se care va fi următorul pas.

— Nici nu vă imaginaţi până în ce punct Somalia este ruptă de lume, explică italianul bărbos. Nu sunt decât două sau trei zboruri pe săptămână. Se poate merge doar la Nairobi, la Djibouti şi o dată pe săptămână la Addis-Abéba. Sovieticii controlează totul. Anul trecut, într-o zi, ambasadorul Marii Britanii a cerut autorizaţie să se întoarcă cu avionul pe ruta Hardeischa, în nord. Asta cu o lună înainte. În ziua plecării, încă nu o primise. Atunci el a plecat şi aşa. Ei bine, l-a ajuns un elicopter de la N.S.S., forţându-l să aterizeze şi l-a adus la Mogadiscio în ciuda protestelor lui! Pilotul a fost arestat şi el expulzat. Furioşi, englezii n-au mai trimis niciun ambasador.

— Va fi greu să-i eliberaţi pe ostatici, reluă tânăra brunetă. Soţia ambasadorului nostru a făcut o depresie nervoasă şi a trebuit să părăsească Somalia. Mogadiscio e o închisoare. Mai puţin pentru germanii de est, polonezi, ruşi şi nord-coreeni Ei nu vin niciodată la recepţiile diplomatice, care sunt sinistre. Singura distracţie în Mogadiscio e „kat”-ul. Ne vine din Djibouti. În seara asta e un transport.

— Kat-ul... zise Malko visător.

Era drogul Mării Roşii. Frunzele amare care se mestecau şi care aveau acelaşi efect ca amfetaminele, tăind apetitul şi menţinând persoana într-un stadiu de veghe. Combinat cu alcoolul, dădea un amestec foarte exploziv.

— Toată povestea asta va exploda într-o zi, concluzionă italianul. O vedeţi pe Hawo? A venit la Mogadiscio să cumpere aur pentru familia ei. Ei n-au încredere în şilingul somalez. Aşteptându-l, trebuie să-şi petreacă cumva timpul. Vom mesteca „salata”.

*
* *

Malko schimbă un surâs cu Hawo. Erau unul lângă altul pe divan. Fata brunetă şi subţirică se culcase. Nu mai rămânea decât cuplul care îl adusese pe Malko, întinşi şi ei, ascultând în surdină muzică arăbească. Malko nu gustase kat. Seara îi adusese suficiente emoţii pe toate planurile. Dar punch-ul se bea ca apa. Era puţin ameţit şi începu s-o privească pe Hawo cu o privire clar mai interesată. Aceasta îl privea ţintă cu ochii ei mari şi inexpresivi. El se întrebă ce aştepta de la el. Dintr-odată o găsi dezirabilă, cu formele ei pline strânse în halatul alb. Se apropie de nomadă.

— Sunteţi fericită la Brava? întrebă el.

Hawo dădu din cap.

— Nu. Nu-mi place marea. Ne forţează să mergem pe bărci mari şi să mâncăm peşte. Vreau să mă întorc în deşert...

— Ce vă împiedică?

— N-avem cu ce să ne răscumpărăm cireada, zise ea. Seceta ne-a ruinat. Ruşii sunt cei care au împiedicat ploaia să vină.

Vorbea cu o voce plângăreaţă şi absentă. Cuplul, lângă ei, se agita uşor sub pernele lor, cu gemete ritmate. Rochia lungă şi neagră a brunetei era ridicată până pe coapse strângând şoldurile partenerului. Făcându-i poftă acest cuplu, Malko o trase pe Hawo lângă el şi îi mângâie sânii prin halat. Erau fermi, ascuţiţi şi înfloritori. Hawo nu zise nimic. Era inertă. El continuă să o mângâie. Nu primi din partea ei nicio reacţie. O îmbrăţişă. Ea îi întoarse cu greu sărutul. Agasat de această inerţie, începu să-i mângâie picioarele musculoase. Fără ca vecina lui să pară că se formalizează sau să dovedească o oarecare plăcere. El se înverşună, forţându-i intimitatea. Se opri. Sexul lui Hawo era uscat ca o bucată de câlţi. Indiferentă, continua să mestece la kat, cu un aer absent. Lăsând mâna lui Malko pusă pe sexul ei, se aplecă şi îşi goli ceaşca cu ceai. Agasat, stânjenit de pliurile halatului, Malko decise să-i desfacă cordonul. Lângă ei, cuplul juisa cu un strigăt strident. Urcând de-a lungul vintrei, încercă să-i desfacă cordonul. Hawo tresări brusc. Braţul ei drept plonjă în marginile halatului, apoi se destinse şi îl lovi peste faţă pe Malko. Acesta simţi ceva ascuţit înfigându-i-se în carne şi făcu un gest de recul instinctiv. Stupefiat, realiză că Hawo îl înţepa cu un mic pumnal triunghiular pe care-l ţinea cu o mână fermă!

De neînţeles! Privirea tinerei deveni dintr-odată dură, ostilă şi glacială.

— Lăsaţi-mă! zise ea. Lăsaţi-mi cureaua.

Malko îşi retrase mâna şi zise rece:

— Să ştiţi că n-aveam intenţia să vă violez...

Hawo dădu lent din cap.

— Nu-mi pasă.

De data asta n-o mai înţelegea deloc. Pumnalul era tot apăsat în obrazul lui.

— Atunci de ce mă ameninţaţi?

Ea păru că face un efort uriaş ca să coboare cu picioarele pe pământ. Realiză unde se afla şi schiţă un surâs de scuză.

— Scuzaţi-mă, zise ea.

Îi îndepărtă mâna lui Malko de pe sex şi o ghidă spre centură. El simţi un fel de caltaboş dur, la înălţimea ombilicului.

— E din aur, zise ea. L-am cumpărat pentru familia mea. Mi-e totdeauna frică să nu mi-l fure...

Dorinţa lui Malko îi pierise dintr-odată.

— Nu vă place să faceţi dragoste? întrebă el.

Hawo îl fixă cu o expresie nedefinită.

— Am fost cusută şi extirpată când aveam zece ani. Cu un silex şi un ac de cactus. M-au descusut la şaisprezece ani ca să mă căsătorească. La noi femeile nu sunt bune decât la război şi ca să vândă cămile. N-am simţit niciodată nimic făcând dragoste. Dar... Ea îşi întrerupse fraza, mâna ei închizându-se în jurul virilităţii lui şi începu să-l mângâie, mestecând kat. Blândeţea nu era calitatea ei dominantă, dar, puţin câte puţin, mângâierea ei obţinu efectul dorit. Malko vru să o prindă, dar ea îl respinse.

— Nu!

Mâna ei adoptă un ritm ceva mai rapid, până ce sămânţa îi ţâşni printre degete. Se opri brusc şi se aplecă şi bău ceai.

Italianul trase rochia peste picioarele partenerei lui şi se ridică, indiferent la ţinuta lui Malko. Kat-ul dădea toleranţă...

— Vă conduc la hotel, propuse el. E aproape ziuă. Cu

acest kat, nu simţi când trece timpul...

Malko îl urmă pe diplomat în Land-Rover după ce îşi luase la revedere de la Hawo. Ea îi strânse mâna fără pic de căldură şi fără să se oprească din mestecat kat, fără ca măcar să-şi tragă halatul peste coapsele goale, complet absentă.

Străzile erau la fel de pustii.

— Dacă mai rămâneţi în Mogadiscio, vă invit să mai treceţi pe la noi, propuse italianul. Pe curând.

Malko traversă holul de la *Jubba* şi îşi luă cheia. Paznicul de noapte îi aruncă o privire cercetătoare. Malko luă ascensorul, gândindu-se la seara prin care trecuse. Reacţia brutală a somalezilor părea să indice un lucru: ostaticii se aflau la Cartierul General al F.L.C.S.-ului. Trebuia să facă tot posibilul ca să-i elibereze.

*

* *

În momentul când voia să iasă de la *Jubba,* Malko se ciocni de Helmut Lambrecht. Jurnalistul est-german îl agăţă imediat de braţ cu un surâs în colţ.

— Spuneţi-mi, dumneavoastră eraţi ieri seară în ascensor, nu-i aşa? V-am recunoscut... Bravo. Nu păreaţi că vă jenaţi.

— N-a fost prea confortabil, remarcă Malko.

Dormise doar patru ore şi nu se simţea foarte proaspăt. Nu primise nicio veste de la Fuschia, nici de la N.S.S., ca şi cum seara trecută nu existase... Totuşi, încercaseră să-l omoare de două ori. Prima persoană pe care o zări în holul hotelului când coborâse a fost „tovarăşul” Moussa în faţa eternului suc de ananas...

— Nu vă descurcaţi rău, zise bătrânul neamţ uşor invidios. Apropo, nu v-aţi regăsit ambasadorul?

— Nu, zise Malko.

Zărise Buick-ul negru al ambasadei care venise să-l ia şi

nu avea chef să mai prelungească această conversaţie. Erau lucruri mai importante de făcut.

Helmut Lambrecht deveni serios dintr-odată.

— Somalezii mi-au spus că dacă acceptaţi să închideţi provizoriu ambasada, lucrurile se vor aranja. Nu e foarte grav. Merită ca să salvezi viaţa a şase persoane...

Dacă ar fi depins de el, Malko ar fi închis toată Africa...

— Nu trebuie să întoarcem rolurile, zise el.

Germanul părea că are brusc o idee.

— Spuneţi-mi, anunţă el, sunt invitat la Brava. La trei sute de kilometri la sud de Mogadiscio. E o călătorie organizată că să-mi arate o pescărie. Vreţi să veniţi cu mine? Asta v-ar schimba ideile. Puteţi s-o aduceţi şi pe dama din ascensor. Ea mi le va schimba pe ale mele. Chiar dacă nu trebuie decât să o privesc. Nu ne ia mai mult de cinci ore cu Land-Rover-ul. O oportunitate să vedeţi ţara. Rămânem acolo două sau trei zile. Ar putea fi simpa...

— Mă uimeşte că guvernul somalez mă invită şi pe mine, remarcă Malko. Nu aparţin unei ţări prietene.

Jurnalistul alungă obiecţia, vexat.

— Nu faceţi nimic! Dacă eu le spun că vă iau cu mine, nu vor mai spune nimic. Sunt bine văzut pe aici. Am scris deja mii de articole despre ei. Deci, mergem?

— Nu depinde de mine, zise Malko. Nu uitaţi că sunt într-un serviciu comandat aici. Departamentului de Stat nu i-ar plăcea ca eu să merg să mă plimb...

— Nu vor afla niciodată, afirmă neamţul. Ţineţi-mă la curent.

*

* *

— Sunt ceva noutăţi? întrebă Malko.

— Nimic, zise primul secretar. Aţi petrecut o seară agreabilă?

— Însufleţită, zise Malko.

În timp ce rulau pe Waddada Somalaya, îi povesti ce se întâmplase. De îndată ce menţionă numele lui Fuschia, americanul sări până în plafoniera maşinii.

— Ştiţi cine e? Amanta lui Ahmed Suleiman, şeful de la N.S.S... E fata unui vameş italian şi o nomadă de familie bună. S-a adaptat bine noului regim... Ştiu că aduce „mici servicii”, dar nu mă gândeam că Suleiman se serveşte de ea pentru chestii atât de importante. Ea merge o dată la cincisprezece zile la Djibouti şi se îmbracă de la „free-tax”. De aceea e atât de elegantă...

— Credeam că am făcut-o să treacă de partea noastră, zise Malko, dar numai ea a putut să prevină N.S.S.-ul de escapada mea...

Buick-ul ajunse la ambasadă. Newton se strâmbă.

— Nu merita riscul să-şi găurească pielea pentru asta. Acele gunoaie nu se dau în lături de la nimic.

— Da, zise Malko, nu merita. Reacţia lor m-a făcut să mă gândesc că ostaticii se află în acea casă. Dacă nu, n-ar fi replicat în această manieră...

Irving Newton rămase cu mâna pe portieră.

— În acest caz, zise el lent, trebuie să încercăm un demers cu decanul corpului diplomatic, ambasadorul Italiei. Îi voi telefona imediat.

— Ar fi mai prudent dacă am merge acolo, sugeră Malko.

Americanul se aplecă spre şofer:

— La rezidenţa ambasadorului Italiei. La Lido.

Erau atât de tensionaţi amândoi încât nu scoaseră niciun cuvânt în timp ce Buick-ul traversa Mogadiscio de la vest la est, de-a lungul portului. Lido era o promenadă ce se termina într-o fundătură de dune. În treacăt, Irving Newton arătă un morman de pietre vechi pe marginea şoselei.

— E moscheea şeicului Abdul Aziz din secolul al XV-lea. Foarte rară.

Ajunşi în faţa reşedinţei ambasadorului, la o sută de metri de cea a ambasadorului american răpit, Irving Newton îl întrebă pe Malko:

— Aşteptaţi-mă. E un domn bătrân şi nu vreau să-l speriem.

*

* *

După expresia triumfătoare a americanului, Malko îşi spuse că demersul lui fusese încoronat de succes... De fapt abia în Buick Irving Newton îl anunţă:

— În zece minute, ambasadorul se va duce la Ministerul Afacerilor Externe somalez. Mi-a jurat că face scandal pentru ca ministrul să îl însoţească la vila ocupată de F.L.C.S. ca să-i percheziţioneze. El i-a alertat deopotrivă şi pe ambasadorul Franţei şi pe cel al Suediei... Aş vrea să ne întoarcem imediat la ambasadă ca să trimit un telex la Washington.

— Aşteptaţi, îl sfătui Malko. Am face mai bine să mergem la acea vilă, ca să nu-i evacueze pe ostatici, dacă sunt acolo, înainte de sosirea noastră...

O şterseră cu toată viteza pe Waddada Somalya. Apoi Buick-ul o coti la dreapta, în faţa vechiului palat de justiţie din cărămidă roşie de pe bulevardul mare, via Ihran, drum pe care Malko îl recunoscu. Începu să viseze. Cu puţin noroc ostaticii vor fi recuperaţi într-o oră şi el va putea să părăsească Somalia. Se gândi la jurnalistul est-german. Va merge la Brava fără Malko.

— *Shit!*

Exclamaţia americanului îl făcu să ridice capul. Bulevardul Ihran era barat de un jeep rusesc aproape de care se aflau doi militari din armata somaleză. Un ofiţer şi un soldat, cu câte un Kalaşnikov în mâini. Aceştia îi făcură semn şoferului să oprească. Irving Newton lăsă geamul în jos şi întrebă:

— Ce se întâmplă? Mergem să luăm prânzul la restaurantul *Taaleh.*

Ofiţerul dădu din cap.

— Nu puteţi să intraţi. Aici e o zonă militară...

— O zonă militară? întrebă ştrangulat americanul. Dar asta n-a fost niciodată o zonă militară!

Din locul în care se aflau puteau zări rotonda restaurantului. Malko se aplecă spre Newton şi zise în şoaptă:

— Nu insistaţi. Vom încerca să ocolim.

Americanul îi ordonă şoferului să întoarcă. Plecară cotind imediat la dreapta. Rulară câteva minute într-o linişte tensionată ca să ajungă în dreptul bulevardului Ihran. De data asta Malko a fost cel care i-a văzut primul. Patru militari lângă eternul jeep rusesc.

Acelaşi dialog. Zonă Militară! Irving Newton sări din maşină, fluturând paşaportul diplomatic.

— Vreau să trec, urlă el. Sunt primul secretar al ambasadei americane. Chemaţi un ofiţer.

Barajul se afla la trei sute de metri înaintea vilei F.L.C.S.-ului şi nu se putea vedea nimic din ceea ce se petrecea din cauza înclinaţiei bulevardului. Nu foarte mişcat, soldatul consimţi oarecum să trimită unul din tovarăşii lui după un ofiţer. Soldatul se îndepărtă mergând agale.

Malko dădu din cap.

— Sunt pe cale să ne aibă, zise el încet. Ce bine că n-aţi reuşit să trimiteţi telexul...

Soldatul reveni după trei minute însoţit de un subofiţer foarte politicos care le spuse în engleză:

— O să vină un ofiţer să vorbească cu dumneavoastră. Dar trebuie să vă întoarceţi în capătul bulevardului...

— Nu se poate deplasa el aici? strigă Newton.

Sergentul dădu din cap.

— Nu, Jaaleh.

— Faceţi cum vă spune, ordonă Malko.

Din nou dădură cu spatele. Soldatul îi privi îndepărtându-se şi cotind pe strada perpendiculară pe bulevard. Imediat Malko îi spuse şoferului:

— Opreşte-te acolo.

Celălalt se supuse, oprind Buick-ul pe o mică străduţă ascunsă vederii din bulevard.

— Coborâm, zise Malko. Sunt sigur că se va întâmpla ceva.

Fără să comenteze, Irving Newton îl urmă. Malko reveni pe jos spre bulevardul Ihran, urmat de american.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă acesta din urmă.

— Priveşte, zise Malko.

Observă barajul rutier. Soldaţii flecăreau, ţinându-se de jeep. Brusc, auziră un zgomot de motor.

Un jeep militar ţâşni de după pantă, urmat de un microbuz galben Volkswagen. Malko văzu în treacăt că au lipit benzi de hârtie pe geamuri ca să evite să se poată vedea ce se află în interior.

În spate urma un alt jeep plin cu soldaţi.

— Ei, iată! zise amar Malko. Ostaticii noştri s-au evaporat...

Micul convoi dispăru după culmea coastei, mergând înspre înălţimea oraşului.

— Trebuie să-i urmărim! exclamă Newton. Şi să-i blocăm.

— Nu spuneţi prostii! zise Malko luându-l de braţ. Soldaţii ne vor aresta. Cel mult vom reuşi să-i tulburăm şi să-i facem să-şi schimbe planurile. Acum vor fi şi mai neîncrezători. Veniţi. Haideţi să ascultăm minciunile pe care ni le vor îndruga...

Americanul privi vehiculele dispărând cu pumnii strânşi şi lacrimi în ochi, dând din cap ca pentru sine. Urcă în Buick ca un robot şi îi ordonă şoferului să meargă în josul bulevardului.

Cei doi bărbaţi nu scoaseră un cuvânt până când ajunseră la baraj. De data asta, lângă jeep şi soldaţi era un Fiat mare negru şi un grup de civili şi de militari, dominaţi de un bărbat de talie înaltă cu părul alb.

— E ambasadorul Italiei! îl anunţă Irving Newton.

Coborî din maşină. Imediat cei doi bărbaţi auziră răsunând voci. Diplomatul italian protesta violent contra interdicţiei de a trece. Văzându-l pe Malko şi pe Newton, el continuă şi mai abitir.

— Avem motive bine întemeiate să credem că colegul meu, Ambasadorul Statelor Unite, este reţinut într-o vilă vecină şi cerem să-l vizităm. Dacă nu, voi fi obligat să cred că guvernul somalez se face complice acestor răpitori josnici...

Irving Newton deschise gura ca să-l pună la curent cu noutăţile, dar Malko îi dădu un cot.

— Nu faceţi pe idiotul, murmură el. Asta nu va schimba nimic.

Ofiţerul somalez păru brusc că-şi dă seama de prezenţa lui Newton. Îl salută respectuos şi zise cu voce tare:

— Domnule prim-secretar, atitudinea mea a fost greşit interpretată de domnul ambasador al Italiei. Vă aşteptam numai ca să procedăm la această percheziţie Dacă doriţi să mă urmaţi...

Faţa ambasadorului se lumină. Se întoarse spre Newton.

— Vedeţi?

Americanul reuşi să schiţeze un surâs, încercând să-şi păstreze încă o speranţă infimă. Nu văzuseră nimic sigur.

— Foarte bine, să mergem, zise el.

Escortaţi de soldaţi, plecară pe jos pe bulevard în linişte. Paşii lor răsunau pe asfalt. După cinci minute, ajunseră în faţa vilei F.L.C.S.-ului. Ambasadorul Italiei întinse mâna.

— E aici.

— Foarte bine, zise ofiţerul somalez.

Înaintă şi bătu în poartă. După treizeci de secunde, un

mustăcios deschise poarta. O conversaţie scurtă se derulă între ofiţer şi civil în arabă. După câteva secunde, ofiţerul se întoarse spre Malko şi spre ceilalţi.

— Acest membru al F.L.C.S.-ului nu este la curent cu răpirea, dar acceptă din respect faţă de calitatea dumneavoastră de diplomaţi să vă lase să vizitaţi această vilă care este sediul partidului lor, ca să nu mai fie nicio îndoială cu privire la nevinovăţia lui.

Cu un surâs batjocoritor, rebelul le deschise poarta. Grupul îl urmă, cu Malko în frunte. În încăperea principală erau vreo jumătate de duzină de bărbaţi. Vizita nu dură cinci minute.

Nu rămăsese nici urmă de ostatici dacă aceştia fuseseră vreodată acolo. Ambasadorul Italiei se chircea de furie pe măsură ce vizita avansa. Îi aruncă o privire plină de reproş lui Irving Newton. Acesta din urmă, cu faţa întunecată, încerca să-şi păstreze calmul...

Membrii F.L.C.S.-ului aşteptau surâzători micul grup. Ofiţerul se adresă lui Newton.

— Vedeţi că nu e nimeni aici? Ne pare rău...

— Şi nouă, croncăni americanul.

Apoi se îndreptă spre uşă. În apropierea acesteia, un rebel aştepta cu un pachet de manifeste F.L.C.S. În mână. Cu un surâs amabil, le distribui o mână de manifeste celor care ieşeau... Asta era chiar culmea...

Irving Newton îl prinse pe ambasadorul Italiei de braţ şi începu să-i povestească în şoaptă ce se întâmplase şi ce văzuseră. Celălalt tresări.

— Dar e scandalos. Înspăimântător. Trebuie să protestăm.

Malko îi ajunse din urmă.

— La ce bun? zise el. Sunt gata de orice. Vă mulţumesc de ajutorul pe care ni l-aţi dat...

Se despărţiră. În Buick, Malko suspină.

— Dacă ne mai lipsea o probă a cârdăşiei guvernului

somalez cu teroriştii, zise el, acum am avut-o! Au folosit armata...

— Asta ne face piciorul frumos, glumi americanul. Unde vom merge noi să-i căutăm acum?

— Ştiu, zise sumbru Malko. Dar nu pot face mai mult. Am fost cât pe ce să reuşim.

Coborâră în centrul oraşului. Era puţin trecut de amiază.

— Unde vreţi să mergeţi? îl întrebă americanul pe Malko. Putem să mâncăm un hamburger acasă la mine.

— Cred că voi face un tur la *Croce del Sul*, zise Malko.

Avea un cont de reglat cu frumoasa Fuschia.

Capitolul X

— Trebuie să mă ierţi, nu puteam să fac altfel.

Vocea insistentă a lui Fuschia îi parvenea lui Malko din mijlocul mieunaturilor furioase a o duzină de pisici vagabonde care se băteau pe zidul care înconjura grădina de la *Croce del Sul.* O jumătate de duzină dintre ele le înconjurau masa, unele mai scheletice ca altele. Malko luă o bucată de langustă şi le-o aruncă, declanşând o luptă feroce. Apoi îi scrută faţa întinsă a metisei, suspendată pe buze.

— Vreau să te cred. Dar mă vei ajuta... ca să te reabilitezi.

Fuschia îşi schimbase frumoasa rochie bleu cu un pantalon de postav negru în ciuda căldurii şi în partea de sus cu o muselină roz practic transparentă. Atunci când Malko intrase în grădină, ea se îndreptase spre el abandonând grupul de unguri, părând sincer fericită să-l vadă. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari negri enormi. Deoarece Malko o examina cu răceală, îi sărută ochii şi el

văzu un cerc negru şi galben sub ochiul stâng, acolo unde fusese lovit. Fuschia murmură cu o voce fără modulaţii:

— Mă aştepta. Ştia de ascensor. M-a întrebat unde ai plecat şi am fost obligată să îi spun. Dacă nu, m-ar fi bătut şi ar fi aflat ce mi-ai cerut să fac.

I-ar fi plăcut ca Malko să accepte această versiune. Numai metisa ştia ce se întâmplase în realitate între amantul ei şi ea. Acum părea însă gata să se facă iertată. Bătrânul bucătar yemenit bărbos se apropie şchiopătând. Fuschia suspină.

— Dacă ai şti cât mi-aş dori să părăsesc Mogadiscio! Mi-e frică tot timpul. Mă supraveghează permanent şi trebuie să fac ce-mi zice el. Acum mă tratează ca pe o târfă a albilor. Cred că mă detestă. Problema e că nu pot să iau bani. Altfel, atunci când aş merge la Djibouti, aş rămâne acolo..

Era încă în erecţie... Văzând unghiile mizerabile ale bucătarului, Malko regretă că mâncase langusta gătită de el... Se gândea la microbuzul galben care, după părerea lui, sigur îi avea pe ostatici în el.

— O să găseşti douăzeci de mii de dolari americani la Djibouti pentru viitoarea ta călătorie, zise el, dacă descoperi unde au fost duşi ostaticii.

Fuschia nu răspunse imediat. Avea privirea lăsată în jos, ca şi cum ar fi urmărit pisicile.

— Ceea ce-mi cer e foarte periculos, zise ea. Nu ştii de ce sunt ei capabili. Şi nu ştiu dacă pot afla acea informaţie...

Malko îşi aţinti ochii aurii într-ai ei.

— Douăzeci de mii de dolari sunt mulţi bani, zise el. Unii dintre compatrioţii tăi nu câştigă atâţia bani în toată viaţa lor. Şi nu uita că îmi eşti datoare...

Fuschia îşi puse brusc mâna pe a lui şi, într-o manieră complet neaşteptată, întrebă:

— Dacă aflu acele informaţii, mă iei cu tine?

— Unde? întrebă Malko surprins.

— Acolo unde nu sunt comunişti, şopti metisa. Dar nu la Djibouti, pentru că vor veni după mine imediat. Mă vor răpi şi mă vor ucide. În Europa, în Italia...

— Se poate, zise Malko fără să se compromită. Te voi scoate din ţară cu ostaticii. Pe urmă, vom vedea.

Se şi vedea debarcând la Liezen în compania acestei somptuoase plante tropicale. Fuschia surâse.

— Voi încerca să aflu ce mi-ai cerut. Va trebui să mă scoţi la cină în seara asta. Asta e ceea ce mi-au cerut ei.

— Vor din nou să mă omoare?

Ea dădu din cap.

— Nu cred. Am protestat şi mi-au jurat că a fost o eroare şi că de fapt ei voiau doar să ştie ce vei face.

— Bine! Pe diseară, zise Malko ridicându-se de la masă.

*

* *

Malko avea senzaţia că a primit un duş cu plumb topit, aşa ardea soarele. Lăsând balustradele de lemn ale vechii cafenele *Savoia* în dreapta lui, coti pe strada cu ambasada. Demersurile lui matinale îl epuizaseră. Era ca şi cum s-ar fi luptat între tufele de bumbac...

Trotuarul era ticsit de un grup de femei, majoritatea frumoase, care îl făcură să se gândească la „rândunica lui tropicală”. Uimitoarea Fuschia. Violul nu părea că o traumatizase prea mult... Spera că ea se va face utilă... Dacă nu din recunoştinţă, măcar din interes. Barăcile învechite care mărgineau trotuarul păreau toate gata să se prăbuşească. De îndată ce părăseai Waddada Somalya, luciul modernismului crăpa...

Marinarul de gardă îl salută respectuos. Irving Newton îl aştepta la el în birou cu o bere Beck’s în faţă. După aerul lui entuziasmat, Malko bănui că avea noutăţi.

— A venit! anunţă americanul

— Cine?

— Abdi. Tipul despre care v-a vorbit consulul E gata să ne ajute... Să vă întâlnească. Cum e născut în vechea Somalie britanică, vorbeşte engleza la perfecţie.

Malko se aşează, uitând de căldură. În sfârşit o veste bună.

— Bravo! zise el. Dar aveţi încredere în el? Am impresia că N.S.S.-ul ţine din scurt toată ţara.

— Sigur, aprobă americanul. Dar acest Abdi are un motiv foarte întemeiat să-i deteste. Au împiedicat-o pe fiica lui mai mare să meargă la Cairo să studieze Coranul. Ei descurajează religia prin toate mijloacele. Cum e un bun credincios, le doreşte moartea.

— Cum pot să mă întâlnesc cu el? Mă urmăresc tot timpul.

Irving Newton îşi aprinse o ţigaretă şi din ochi îi aruncă o sclipire entuziasmată.

— Ştiu. Abdi are o idee. Mâine e vineri şi toată lumea merge la plajă. Plaja e foarte lungă, are mai mulţi kilometri şi începe la aproximativ un kilometru de hotelul unde locuiţi. Puteţi chiar să mergeţi pe jos...

— O plajă nu e chiar locul ideal pentru o întâlnire discretă, remarcă Malko.

— Depinde, replică americanul cu un surâs în colţul gurii. Dacă mergeţi mai departe spre sud, chiar înainte să ajungeţi la faleze, sunt nişte grote mici care domină dunele. În ele mişună o grămadă de copii, de vagabonzi, cupluri şi hoţi de duzină. E greu de reperat cineva anume. Sunt şi mulţi ruşi.

Abdi vă va aştepta în ultima din aceste grote. E puţin mai retrasă spre stânga. Bineînţeles că dacă va avea pe cineva pe urme va ieşi de acolo şi întâlnirea se va reprograma. Deci mergeţi să vă plimbaţi cât doriţi. Dar chiar dacă sunteţi urmărit, denunţătorul dumneavoastră va fi prea leneş ca să meargă să verifice grota dacă intraţi în

ea un moment ca pentru a sta puţin la umbră...

— Pare subtilă mişcarea, aprobă Malko.

— Sper că acest Abdi va putea să ne fie folositor, suspină şeful de la C.I.A. Voi încerca să câştig timp. Le-am cerut somalezilor să mijlocească negocierile.

— OK! zise Malko. Ne vedem sâmbătă. Sper ca până atunci să ştiu unde se află ostaticii. E lucrul primordial.

Îşi strânseră mâinile până când o rumoare venind de la parter îi făcu să tresară.

Apeluri, apoi zgomote de paşi pe scări, după care se ivi livid marinarul de gardă.

— Domnule, veniţi repede!

Primul secretar se repezi spre uşă, urmat de Malko. Un sac de pânză plin de sânge era pus pe jos în holul clădirii. Era păzit de cel de-al doilea marinar. Malko fu cuprins de un presentiment oribil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă nervos Newton.

— O maşină s-a oprit în faţa ambasadei, explică marinarul cu o voce descompusă. Cu patru bărbaţi. Au deschis portbagajul şi au aruncat asta pe trotuarul din faţa noastră. Apoi unul dintre ei m-a strigat, zicându-mi că au un colet pentru ambasada americană.

Primul secretar îngenunche şi începu să desfacă legătura sacului. Trase de sfoară şi gura sacului se deschise.

— *My God!*

Americanul păru paralizat de groază. Malko se apropie la rândul lui. Distinse capul unei femei acoperit de sângele care provenea de la o tăietură la gât. Au decapitat-o. Marinarul îl ajută să scoată totul din sac. Cadavrul avea mâinile legate la spate. Faţa păstra încă o expresie de teroare.

— *Mother fuckers,* zise printre dinţi marinarul cu faţa brusc trasă.

— E soţia ambasadorului, confirmă primul secretar cu o

voce albă.

Malko rămase tăcut. Ştiau că se afla la ambasadă şi au vrut să arunce cadavrul cât timp era el acolo, ca să-l prevină să nu mai continue. Sau era o manieră oribilă de a relansa negocierile.

Sângele era uscat. Soţia ambasadorului fusese asasinată înainte de plecarea ostaticilor. Cu sânge rece. Cea mai mare speranţă a lui era acum Fuschia.

*

* *

Pisicile mieunau ca nebunele, cocoţate pe pereţii care înconjurau curtea interioară. Numai trei mese erau ocupate. Malko dădu la o parte discret salata. Era murdară. Făcută probabil cu cozi de şobolani. Fuschia purta acum un bolero pus pe deasupra pieptului ei greu şi o fustă lungă cu o bandă de piele goală între cele două piese de îmbrăcăminte. Malko îl auzi pe yemenit îndepărtându-se şi întrebă:

— Ai noutăţi?

De când sosise el, Fuschia nu-i dăduse drumul la mână. Ca un câine fericit că-şi găsise un nou stăpân.

— Da, zise ea în şoaptă.

Inima lui Malko bătu mai repede. În mod categoric era ziua lui bună.

— Spune-mi.

— Au plecat în sud, zise ea aproape fără să-şi mişte buzele.

— În sud? Sudul e mare...

Erau opt sute de kilometri până în Kenya. În linie dreaptă.

— Cred că sunt în Brava, zise ea foarte repede.

Malko preferă să nu ştie cum aflase ea informaţia. Ceva îi dădu un „clic” în creier. Brava era locul unde jurnalistul est-german voia să-l ducă. Oare toate astea nu făceau

parte dintr-o paradă subtilă a somalezilor ca să-l scoată finuţ afară din circuit?...

Calm şi blând scrută privirea întunecată a metisei. Părea sinceră şi înspăimântată. Ea adăugă în grabă cu o voce şi mai imperceptibilă:

— Nu trebuie să afle că ţi-am zis, că altfel...

— Unde la Brava? insistă Malko.

Ea dădu din cap.

— E tot ce ştiu...

— De ce i-au dus atât de departe?

Ea ezită.

— Nu ştiu. Dar străinii n-au dreptul să se deplaseze în ţară. Nimeni nu poate merge să-i caute acolo. Dacă au nevoie de ei, sunt numai cinci ore de mers până acolo. La Brava nu sunt străini, în afară de sovietici şi e de fapt un orăşel mic.

Această afirmaţie stătea în picioare, Malko o privi ţintă în ochi, prins de o idee subită.

— Vrei să vii la Brava cu mine?

Fuschia luă un aer sincer terorizat.

— E imposibil! Vor afla că ţi-am spus.

Faţa ei se lumină apoi dintr-odată.

— Dar dacă vrei, mâine putem să mergem la plajă...

Mare belea. Dacă îi zicea nu, apărea riscul ca ea să se îndoiască de el. Şi el nu putea totuşi să aibă încredere în ea până într-atât... Gentil, îşi puse mâna într-a ei. Nu-i vorbise încă de coletul sinistru depus la ambasadă. Era inutil să o terorizeze şi mai mult. Risca să mai aibă încă nevoie de ea. Puţin câte puţin un plan îşi croia drum în capul lui.

— Nu o să am timp, dar vom cina împreună ca în seara trecută şi vom merge şi la dans...

Ea se întunecă din nou la faţă.

— Nu vor fi mulţumiţi dacă nu te urmăresc.

— Spune-le că nu e din vina ta, o sfătui Malko.

Fuschia se strâmbă, apoi se ridică.

— Vino, zise ea. O să ne plimbăm.

*

* *

Cum se încredea în această frumoasă plantă tropicală, venală şi poate veninoasă? Povestea cu Brava îl tracasa pe Malko. Era o şansă nesperată sau o capcană care să-l facă să rateze misiunea? Numai viitorul va putea spune. Se încrucişară cu trei fete care-l examinară pe Malko cu curiozitate.

— Sunt geloase! zise Fuschia izbucnind în râs.

În loc s-o cotească spre stânga, ea îl trase pe Malko spre dreapta.

— Unde mergem? întrebă el.

— O să vezi, zise ea misterioasă.

După cinci minute, ajunseră pe neaşteptate într-o piaţă animată, mărginită de arcade pline de gură-cască.

— Ce e aici? întrebă Malko.

— Piaţa de aur, îl anunţă Fuschia cu o voce înmuiată.

Era un mesaj uşor de descifrat... Dar eliberarea ostaticilor valora câteva sacrificii bune. Pătrunseră sub arcade. Mici dughene de bijutieri se aliniau unele lângă altele, toate după acelaşi tipic. O mică vitrină, o tejghea cu obiecte din aur şi argint şi un vânzător jegos. Preţul în şilingi era afişat şi se vindeau bijuterii la kilogram. Fuschia reuşi să păstreze un aer detaşat cât vizitară primele trei buticuri, dar la al patrulea, privirea ei se umezi în faţa unei brăţări superbe cu o spirală de cot asortată în aur gol pe dinăuntru. Ar fi fost inuman ca s-o facă să tânjească după ea. Malko alinie un pumn de dolari şi Fuschia se lipi de el, înmuiată de o supunere anticipată.

De îndată ce ieşiră afară din butic, îl încolţi pe Malko lângă un stâlp gros din piatră şi se frecă de el ca o cremene.

— *Grade tanto, mio amor,* murmură ea.

Îl trase apoi spre un taxi galben cu roşu care staţiona în piaţa prăfuită. În mod cert, aurul avea acelaşi efect pretutindeni în lume. Era o evidenţă reconfortantă. Traversară holul de la *Jubba* aproape în fugă. De-abia ajunşi în cameră, Fuschia îl trase pe Malko spre ea. Malko îi băgă mâna pe sub bolero şi îi întemniţă sânii. Ea mârâia de plăcere. Se hârjoniră astfel câteva minute, până când Fuschia se ridică şi îşi făcu fusta să-i alunece peste şolduri, cu ochii strălucitori. Cu multă naturaleţe, se întoarse în patru labe pe pat, cu capul între mâini.

Era o invitaţie pe care niciun om normal n-o putea ignora. Atunci când Malko puse mâna pe ea, Fuschia îi duse mâna spre fund, ca unui orb, ca să-l atragă şi mai mult.

— Oh! aşa, ador asta, zise ea cu voce şoptită. Ador asta…

Şi lui Malko îi plăcea asta. Puţin câte puţin pielea metisei se acoperi cu un strat fin de transpiraţie. Începu să geamă fără încetare, cu părul ei lung lipit de faţă din cauza sudorii. Malko realiză brusc că corpurile lor se reflectau în oglinda de la uşa de la baie, ceea ce nu făcu decât să-i aţâţe şi mai mult pasiunea. El se îndârji şi mai mult până când degetele Fuschiei se strecurară între corpurile lor şi îi presară părţile nobile de o manieră atât de convingătoare că el se răspândi imediat.

Nu mai târziu de câteva clipe, lungit pe-o rână, realiză că şi el era inundat de sudoare… Fuschia veni şi se ghemui lângă el, ridicându-şi ochii mari şi căprui spre ei.

— *Te volio bene,* murmură ea în italiană. *Te amo…*

În glasul ei era o senzualitate enormă: orgasmul i se urcă la creier. Malko îi mângâie părul ud de sudoare. Fuschia sfârşi prin a fi cu adevărat simpatică. Întotdeauna fusese atras de pasiune. Uşor, gura metisei coborî cu blândeţe de-a lungul vintrei lui să-i reanimeze ardoarea.

El se gândea la Hawo, nomada. Şi ea locuia în Brava. Ar fi dorit-o şi pe ea în planul care era pe punctul de a-l construi. Îi trebuia un alt element. Ceva ce numai Irving Newton îi putea procura. Un emiţător radio.

Îngenunchiată între picioarele lui, Fuschia continua să-i mulţumească pentru coliere cu o perseverenţă demnă de elogii.

Capitolul XI

Caschetele albe împestriţau plaja imensă, cât vedeai cu ochii, ca o rasă de animale bizare, pierdute în mijlocul corpurilor negre. Vinerea era ziua de repaus în Somalia, ca în toate ţările musulmane.

Ruşi, în familie sau în grupuri de doi sau trei. Rareori singuri. Soţiile atârnate de braţele lor l-ar fi convertit şi pe Casanova într-un homosexual înflăcărat dintr-o singură privire. Cele mai multe ar fi putut fi manechine la Olida. Cele mai puţin înzestrate de natură, sperietori. Malko înţelegea că soţii lor se aruncaseră cu capul înainte pierduţi în educaţia la grămadă. Cu astea în patul lor, ar fi făcut mai bine să citească Lenin la lumânare decât să îndeplinească actul carnal... Dintr-un capriciu al administraţiei sovietice, toţi aveau aceeaşi caschetă de pânză albă, făcându-i vizibili ca muştele într-un pahar cu lapte.

Plaja din Mogadiscio era cu adevărat imensă. Malko se dezbrăcase la *Beach-Club,* lăsându-şi lucrurile în grija lui Irving Newton. Ca să ajungă la plajă, trebuise să străbată un baraj compact de negustorese de scoici, instalate pe scara din ciment ce lega terasa *Beach-Club* de plajă. A trebuit să parcurgă aproape un kilometru înainte ca cele

mai insistente dintre ele să renunţe să-l mai urmărească.

Un şir de „vile” leproase mărgineau plaja, separându-le de ea printr-un redan din ciment stil baraj antitanc. Lido nu semăna cu cel din Deauville...

Sute de negri îşi pierdeau vremea pe plajă. Malko privi în jurul lui. Îi era imposibil să-şi dea seama dacă era urmărit. Puţin câte puţin, mergând prin apă, la capătul valurilor, oprindu-se frecvent, se îndepărtă de Lido. După reşedinţa ambasadorului Italiei, puţin mai retrasă de la plajă, nu mai erau decât dune presărate cu vegetaţie rară, ce se confundau cu plaja. Se oprise, observând un negru care se îmbăia înfăşurat într-un bafto multicolor mulat pe formele lui opulente. Somalezii se îmbăiau îmbrăcaţi, costumul de baie fiind practic necunoscut pentru ei. Sau goi. Niciunul nu părea să se preocupe de el. Putea fi luat drept rus, turismul fiind practic inexistent în Mogadiscio.

Simţea încă dureri în urma îmbrăţişărilor din ajun cu Fuschia. Brăţările de aur fuseseră pe deplin amortizate. Ea îi mulţumise pentru ele cu o ardoare care nu fusese poate complet venală... Microfoanele din cameră de la *Jubba* vibraseră gata să li se smulgă membranele de strigătele metisei. Simulate sau autentice, îl stimulaseră pe Malko într-atât încât să-l facă să-şi uite vârsta. Fuschia voise neapărat să-şi petreacă vinerea cu el şi, ca să scape de ea, el trebuise să pretexteze prezenţa obligatorie la ambasada americană, datorită morţii soţiei ambasadorului.

Bineînţeles că guvernul somalez trimisese imediat un mesaj de condoleanţe stigmatizând această oribilă moarte. Acesta a ajuns aproape în acelaşi timp cu un comunicat al F.L.C.S.-ului care îi anunţa că un al doilea ostatic va fi executat în trei zile dacă Statele Unite nu vor ceda.

Ori Statele Unite nu aveau să cedeze.

Totul se sprijinea pe tentativa, cu succesul cel mai îndoielnic, a lui Malko.

Acesta părăsi nisipul umed pentru a se apropia de dune.

Nu mai erau deloc case, numai dunele separate de nisip printr-o barieră de stânci. Zări prima grotă. Era minusculă. Un negru era lungit în faţa intrării, pe nisip, cu capul în umbră.

Continuă să înainteze. Merse mai mult de un kilometru. Plaja era acum aproape pustie, dar putea fi supravegheat de la dune unde se zăreau persoane care se plimbau. Se opri totuşi, apoi îşi reluă drumul, încrucişându-se cu un cuplu de somalezi.

Într-un final, ajunse la capătul barierei din stânci care se micşora şi se pierdea în nisip. Chiar înaintea lui, era o ieşitură scobită din mai multe alveole foarte adânci şi înalte de mai bine de un metru. Malko se îndreptă neglijent spre cea mai apropiată, care părea una din cele mai mari, tăind de-a curmezişul plaja. Soarele bătea furios pe umerii lui şi îşi dorea din tot sufletul să se ascundă la umbră. Totuşi, înainte, se aşează pe nisip la o oarecare distanţă de grote, examinându-le intrările. Dar erau prea întunecoase pentru a putea distinge ceva.

Îşi reluă drumul, apropiindu-se mai întâi de două grote mici. Se lungi în faţa uneia dintre ele. Alături se afla un somalez complet gol, întins pe spate, ce-şi expunea fără complexe un sex enorm, moale şi rozaliu. Malko se ridică şi se îndreptă spre ultima grotă, scrutând plaja în jurul lui, cu inima bătându-i cu putere. Se opri la doi metri de intrare şi se aşează din nou pe nisip.

Ceva se mişca în deschizătura întunecată. Pliindu-şi ochii, distinse vag o siluetă care înaintase înspre lumină. Apoi faţa unui negru bătrân, străbătut de riduri adânci, cu ochii conturaţi cu roşu ca ai unui iepure rusesc, cu pomeţii proeminenţi şi părul rar tuns scurt. Văzându-l pe Malko, faţa i se lumină într-un surâs, descoperindu-i un rând de cioturi negricioase întretăiate de dinţi de aur. Stătea în patru labe în grotă în care nu se putea sta în picioare, făcându-i semn lui Malko să-l însoţească. Acesta îl strigă

pe nume:

— Abdi?

Negrul îi răspunse printr-un gest afirmativ din cap. Malko se ridică. Chiar în momentul în care voia să păşească spre grotă, un strigăt ce venea dinspre dună îl opri.

Întoarse capul şi zări o siluetă contra luminii în soare. I-a trebuit mai puţin de o secundă ca să o recunoască pe Fuschia, care avea corpul strâns într-un costum de baie maro ce se confunda cu pielea. Înjurăturile care i le adresa în minte ar fi putut face să se năruie cerul dacă Dumnezeu n-ar fi evoluat în vremurile lui. Reuşi să îşi agite voios mâna în direcţia ei, rugându-se în linişte. Lângă Fuschia, în picioare pe dună, era un bărbat în costum de baie... Rugăciunea lui se opri brusc. Coborând duna, Fuschia fugea spre el, zornăind din toate brăţările...

*

* *

Metisa se lăsă să cadă pe nisip în faţa lui Malko, cu faţa ei senzuală luminată de o bucurie copilărească. Pieptul ei părea şi mai impozant în costumul de baie, debordând prin nailonul maro. Slipul minuscul nu-i acoperea practic mai nimic. Îşi păstrase colierul oferit de Malko aseară. Stând pe călcâie, îl fixă pe Malko cu sprâncenele ridicate.

— De ce mi-ai spus că n-o să vii la plajă? întrebă ea pe un ton plin de reproş.

Malko îşi smulse un surâs.

— Nu mă gândeam să vin. Mi-am terminat treburile mai repede. Dar sunt cu primul secretar. A rămas la *Beach-Club.*

Fuschia îl privea într-un mod curios.

— Vineri ambasadele sunt închise, remarcă ea. Ai fost cu o altă fată?

— Ştii bine că pentru noi nu e o vineri ca toate celelalte,

zise el.

Supraveghea grota cu coada ochiului. Orice urmă de viaţă dispăruse. Trebuia să o îndepărteze pe Fuschia de acolo cu orice preţ. Se ridică şi ea îl urmă imediat.

— Trebuie să mă întorc la *Beach-Club.* Irving Newton mă aşteaptă ca să luăm masa împreună.

Ea îl luă de mână.

— Aşteaptă. Vino să faci mai înainte o baie. Mi-e cald.

Pielea ei uleioasă lucea de transpiraţie. Lui Malko îi era greu s-o refuze. Marea era delicios de călduţă. Intrară până la brâu în valurile care se spărgeau cu vuiet de ei. Erau singurii care făceau baie pe o rază de un kilometru. Cu strigăte false de teamă, Fuschia îşi trecu braţul în jurul taliei lui Malko şi îl sărută apăsat pe buze, strâns lipită de el. El o îndepărtă, nevrând să înceapă un proces periculos.

— Cel care te însoţeşte o să fie gelos, zise el.

Ea izbucni în râs.

— Oh! Nu-i pasă. E bucătarul meu. L-am rugat să mă însoţească ca să fiu lăsată în pace de ceilalţi şi din cauza hoţilor.

Continua să se frece de el.

Malko se îndepărtă din nou de ea.

— Vino, zise el. Mi-e frig.

Mincinos neruşinat.

Ajunseră pe plajă şi se aşezară pe nisipul umed. Cum să mă debarasez de ea? se întrebă Malko. Cu perfidie, cu gesturi mici stângace, Fuschia începu să-l transforme în animal. Îl luă dintr-odată de mână şi îl făcu să se ridice în picioare.

— Vino.

— Unde?

— Acolo. Am fost deseori acolo.

Stomacul lui Malko se strânse brusc. Fuschia arătă spre grota unde stătea Abdi ascuns... Simţindu-i rezistenţa, îl privi cu reproş.

— Nu mă doreşti?

O simplă privire i-ar fi dovedit contrariul.

— Nu e prea confortabil, obiectă Malko. Să ne întoarcem la hotel.

Ea se strâmbă.

— Mi-ai zis că iei masa cu prietenul tău.

— Voi lua masa după, zise Malko. Să ne întoarcem la *Jubba* fiecare separat. Îi voi spune prietenului meu că trebuie să dau un telefon. Nu trebuie să te vadă. OK?

— De acord, zise ea fericită. Mă grăbesc.

O privi cum se îndepărtează spre dună cu pasul ei dansant. Ostentativ, plecă de-a lungul plajei, întorcându-se de mai multe ori şi văzând-o pe Fuschia făcându-i semne vesele şi dispărând în sfârşit în spatele dunelor. Imediat făcu stânga-împrejur şi reveni de-a lungul crestei stâncoase până la grotă. Se aşează pe nisip la un metru de intrare şi strigă în engleză.

— Abdi! Mă auziţi?

— Vă aud. Zise o voce nesigură. Ce s-a întâmplat?

— N-am reuşit să mă debarasez de cineva, zise Malko. Acum e OK. Puteţi să ieşiţi.

Imediat capul ridat cu ochi urduroşi apăru la intrarea în grotă, cu fruntea încreţită de nelinişte. Bătrânul somalez surâse şi zise:

— Bună ziua, domnule, sunt chiar eu, Abdi. În serviciul dumneavoastră.

Trebuia să fii la câţiva metri ca să-ţi dai seama că e cineva în grotă.

— Domnul Newton v-a spus de ce sunt în Somalia, zise Malko.

— Da, da, făcu somalezul. Vreau să vă ajut.

— Ar putea fi foarte periculos pentru dumneavoastră, îl avertiză Malko.

Faţa bătrânului negru se lumină cu un surâs resemnat.

— Domnule, eu sunt un om bătrân. Nu-mi e frică de

moarte. Oricum va veni foarte repede. Oamenii guvernului sunt răi. Nu cred în Allah. Pun în mod expres reuniunile de partid la orele de rugăciune. Nu e bine. Şi apoi, am fost fericit în America. Mi-am câştigat bine traiul. La fel şi în Kenya.

— Am auzit, zise Malko, că ostaticii au fost transportaţi la Brava... Trebuie să merg acolo. Puteţi să mă ajutaţi?

Abdi dădu din cap.

— Nu e uşor, domnule. Chiar eu conduc cu Land-Roverul guvernului vizitatorii oficiali, deci merg acolo unde mi se spune să merg. Dar n-o să vi se dea niciodată autorizaţia să mergeţi la Brava. Nu dumneavoastră. Oricum, Brava e o localitate foarte mică... Nimeni nu vă va ajuta acolo.

Bătrânul negru îl privea pe Malko cu nelinişte, stând în patru labe pe nisip. Acesta se decise să dea cărţile pe faţă. Abdi părea demn de încredere.

— Poate că puteţi să mă ajutaţi, zise el. Cunosc un jurnalist est-german care trebuie să meargă la Brava mâine. În vizită oficială. Puteţi să vă descurcaţi cu colegii dumneavoastră ca să fiţi şoferul lui?

Abdi rămase tăcut câteva secunde, cu fruntea încreţită de gânduri.

— S-ar putea, zise el. Toţi sunt leneşi. Nu vor să facă curse. Mie îmi place să conduc. În Kenya făceam uneori şi cinci sute de kilometri pe zi. Pot să spun că mi-aş dori să vânez în savană. Sunt multe animale.

— Aveţi o armă?

— O carabină 444 Marlin, zise mândru Abdi. O să o iau cu mine. Cel care pleacă, jurnalistul, este unul dintre prietenii dumneavoastră?

— Nu tocmai, zise Malko, dar cred că mă va lua cu el. Nu ştie pentru ce merg la Brava.

Din nou bătrânul somalez avea fruntea încreţită de nelinişte.

— Nu pot să vă ajut la Brava, zise el. Nu veţi putea face

nimic.

— Poate că da, zise evaziv Malko.

Un plan începuse a se contura în mintea lui Malko. Încă vag, dar nu complet irealizabil.

Aceasta risca să nu fie o partidă de plăcere. Cu condiţia ca Helmut Lambrecht să nu se laude. Malko privi în jur. O familie întreagă înaintase spre grotă şi risca să dea peste el.

— Abdi, zise el, nu vom putea să ne revedem până mâine. Ar fi prea periculos. Jurnalistul se numeşte Helmut Lambrecht. E invitat de guvernul somalez.

— OK! făcu Abdi, voi face cum pot mai bine. Dacă voi putea, mă voi desemna drept şofer pentru această cursă.

Dispăru în grotă şi Malko se îndepărtă cu pas rapid pe plajă. Irving Newton şi Fuschia îl aşteptau.

*

* *

Helmut Lambrecht dădea fericit din mână zărindu-l pe Malko ce tocmai ieşea din lift. Era instalat la o masă în holul de la *Jubba* în compania lui Moussa şi a altor doi somalezi la fel de spânzuraţi; Malko li se alătură. Lambrecht era chiar bărbatul pe care dorea să-l întâlnească.

— Ceva noutăţi? întrebă germanul.

— Le ştiţi, zise Malko. Teroriştii de la F.L.C.S. au omorât-o pe soţia ambasadorului şi i-au aruncat cadavrul în faţa ambasadei. Ameninţă că vor omorî un alt ostatic peste trei zile. Am cerut la Washington noi instrucţiuni. În tot acest timp, poliţia somaleză taie frunze la câini, concluzionă el amărât.

Se lăsă o linişte glacială, ruptă de „tovarăşul” Moussa care zise pe un ton sentenţios:

— Guvernul american ar fi trebuit să facă tot ceea ce îi stătea în puteri pentru a salva viaţa ostaticilor.

Helmut Lambrecht, simţind cum îi creşte tensiunea, se forţă să se liniştească. Strigă ospătarul şi arătă silenţios cu degetul butelia de Gaston de Lagrange. Apoi îi zise lui Malko:

— Acest caz nu poate evolua la Mogadiscio. La Washington trebuie acţionat. Ar fi bine să vă schimbaţi ideile în timp de două zile. Mai ales că tipii de la F.L.C.S. refuză să negocieze, nu aveţi altceva de făcut.

„Tovarăşul" Moussa îi aruncă o scurtă privire neliniştită jurnalistului.

— Vreţi să-l luaţi cu dumneavoastră pe domnul Linge la Brava?

— Da, zise Lambrecht. Îi vom arăta adevărata faţă a Somaliei.

— E nevoie de o autorizaţie de la Ministerul de Informaţie, obiectă domol somalezul.

Lambrecht îi dădu o palmă peste genunchi.

— Între noi doi fie vorba, nu riscă să se dedea la activităţi de spionaj! Şi apoi, veniţi cu el...

— Ar fi mai bine să întrebaţi, insistă celălalt cu o privire şireată.

— Iau cina cu Koffich în seara asta, tranşă neamţul. Îi voi vorbi.

„Tovarăşul" Moussa se refugie într-o linişte prudentă. Malko se grăbi să continue, pentru a-l linişti:

— Oh! Nu cred că voi putea veni. Şi eu trebuie să cer autorizaţie.

Toată lumea izbucni în râs. Ambianţa se destinse. Dintr-odată, Moussa se aplecă spre Malko şi-i şopti complice şi josnic:

— Sunt frumoase femeile somaleze, hm?

Malko surâse rezervat. Îl reperase pe Moussa pe plajă la întoarcerea lui de la grotă. Denunţătorul de la N.S.S. nu-l slăbea nicio clipă. Fuschia îl aşteptase o jumătate de oră în holul de la *Jubba* îmbrăcată într-o rochie de plajă care îi

acoperea cu greu abdomenul. Spectacol care făcuse să se cutremure credinţa socialistă a trei nord coreeni, trişti ca nişte lumânări stinse. Malko avea spatele striat de zgârieturi de unghii. Fuschia avea în mod categoric temperament. Îi făcuse să-i sară toţi nasturii de la cămaşă dintr-o singură mişcare atunci când se regăsiseră. Restul fusese pe măsură. Ziua de mâine risca să fie lungă şi penibilă.

Prezenţa „tovarăşului" Moussa n-avea să uşureze lucrurile. Pentru că a merge la Brava nu era decât începutul.

Se ridică. Irving Newton îl aştepta la ambasadă.

— Poate că ne vedem mâine, zise el.

— Plecarea e la ora şase şi jumătate, preciză germanul. Ne vedem aici, în hol.

*

* *

— Atunci? întrebă temător primul secretar.

— Totul e aranjat, zise Malko lăsându-se să cadă într-un fotoliu din faţa climatizorului. Mai sunt câteva detalii.

— *Terrific*, murmură americanul.

Malko făcu o mutră îndoielnică. Echipa lui era o bandă de amărâţi. Un pensionar cu ochi de iepure rusesc, o „rândunică" tropicală fierbinte ca o pisică pe un acoperiş arzător, un inamic politic manipulat şi, poate, o femeie cu care îşi petrecuse două ore în viaţa lui.

Contra lui, K.G.B.-ul poate, N.S.S.-ul cu siguranţă şi întreaga populaţie somaleză.

— Câţi bani lichizi aveţi în seiful ambasadei? întrebă el

— Uf! în jur de opt milioane de dolari, zise americanul

— Foarte bine, zise Malko. Mergeţi şi filaţi la piaţa de aur şi cumpăraţi tot ce puteţi. La douăzeci şi cinci de şilingi gramul, nu pare a fi rău. V-aţi gândit la radiobaliză?

— Trebuie să sosească de la Nairobi, deghizată în

tranzistor.

— Foarte bine. Ne întâlnim aici peste două ore să facem bilanţul.

Surâse rece.

— Dacă totul se va întâmpla după cum sper, nu ne vom vedea prea curând. Ai făcut rost de contactele pe care ţi le-am cerut?

— Pe toate, confirmă Irving. Ei sunt în „stand-by”. David Wise îţi trimite toate urările lui de reuşită.

Nu de asta ducea lipsă.

*

* *

Malko se strecură uşor afară din patul desfăcut. Fuschia dăduse la o parte cearceaful în somn şi, răsucită goală puşcă, îi oferea lui Malko spectacolul crupei ei somptuoase. I-o atinse şi imediat şoldurile fremătară, ca înzestrate cu viaţă proprie. Fuschia scotea gemete mici în somn, continuând probabil în visurile ei ceea ce făcea atât de bine trează.

Malko se îmbrăcă rapid şi ieşi din cameră, luând cheia cu el. Era ora şase dimineaţa. Ceasul lui intern îi permisese să se trezească la ţanc, chiar dacă ceruse la recepţie să-l trezească.

Luă ascensorul cu inima bătându-i nebuneşte. Holul de la *Jubba* era pustiu, cu excepţia lui Helmut Lambrecht, care urlă de bucurie la vederea lui.

— Înseamnă că veniţi!

— Mi-aş dori, zise Malko, dar n-ar fi rezonabil.

— Haideţi, veniţi, insistă jurnalistul. Land-Rover-ul e deja aici.

Malko se îndreptă spre ieşire şi zări Land-Rover-ul cu poziţiile aprinse. Totul se va decide acolo. Făcu turul vehiculului şi zări imediat faţa ridată a lui Abdi. L-ar fi

îmbrăţişat!

Prima parte a operaţiunii reuşise.

Somalezul îi adresă un surâs discret. Încă era aproape noapte. Malko reintră în hotel.

Helmut Lambrecht îl fixa întrebător:

— Deci?

El dădu din cap.

— Mi-ar plăcea, dar am o mică problemă. O ştiţi pe tânăra cu care m-aţi văzut? E în camera mea şi nu prea îmi place să o abandonez aşa.

— *Keine problem!* surâse est-germanul. Să vină şi ea. E mai amuzant cu o femeie. Mergeţi s-o treziţi. Poate veni cum este, adăugă el cu un râs gutural.

Malko era deja în ascensor. De îndată ce începu s-o scuture pe Fuschia, ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi se dovedi foarte anevoios să scape din strânsoarea ei de caracatiţă parfumată. Într-un final, deschise ochii.

— Trezeşte-te, zise Malko. Plecăm.

Ea se ridică tresărind.

— Unde? E noapte!

Era momentul delicat. Gândindu-se la microfoane, Malko anunţă cu vocea lui cea mai naturală:

— Prietenul meu german ne duce la Brava pentru două zile! E o plimbare agreabilă. Nu vreau să mă despart de tine.

Îi văzu apoi ochii mărindu-i-se de surpriză şi de frică. Înainte ca ea să poată să deschidă gura, îşi înnodă degetele în jurul gâtului ei şi îşi lipi gura de urechea fetei: „Dacă scoţi vreun cuvânt, te omor. Spune numai că eşti mulţumită…”

Slăbi uşor presiunea degetelor. Fuschia se schimbase la faţă. Ea bâigui cu o voce ştrangulată:

— Dar restaurantul meu! Şi n-am nici autorizaţie. Brava e departe…

— Ne vom întoarce repede, afirmă Malko. Vino.

O trase jos din pat. Ea se îmbrăcă precum o somnambulă. Din fericire avea o rochie din bumbac, numai bună pentru călătorie. Malko puse pe fundul geamantanului cele trei kilograme de aur aduse de Irving Newton şi îşi luă „tranzistorul” în mână. În lift. Fuschia dădu frâu liber fricii sale.

— Eşti nebun! Vor şti că mergi la Brava; şi nu se vor îndoi de ce. Nu vreau să vin!

— Dacă n-o să vii, voi spune că tu mi-ai spus de Brava, o ameninţă Malko.

Ea tăcu. Lui îi era ruşine, dar…

Ascensorul ajunse la parter. „Tovarăşul” Moussa sosise Avea o faţă îngrozitoare. Era în mari discuţii cu Lambrecht Văzându-l pe Malko, tăcuse brusc. Malko sperase că nu se va trezi… Fuschia clipea din ochi ca o cucuvea în plină lumină. Helmut Lambrecht se aplecă să-i sărute mâna. Moussa îi aruncă o privire întunecată şi ea întoarse capul.

Somalezul se apropie de Malko şi zise ezitant:

— Nu ştiu dacă veţi putea pleca. Nu aveţi autorizaţia de liberă trecere. Trebuia să mergeţi să o cereţi la biroul de la minister.

Helmut Lambrecht se supără brusc.

— Moussa, îţi baţi joc de noi! Ştii foarte bine că nu deschid biroul înainte de ora opt şi că le trebuie trei zile ca să-i dea nenorocita aia de hârtie. Tu eşti membru al Partidului şi eu am autorizaţie. Şi apoi, tu ai fost desemnat ghidul domnului Linge şi vii cu noi! Hai, în maşină!

Moussa era departe de a fi entuziasmat… Malko se întreba ce-ar fi putut face ca să-l împiedice să plece. Prezenţa lui îi crea o problemă în plus. Dar i-ar fi fost greu să-l ştranguleze în holul de la *Jubba.* Îşi calculase bine lovitura. La această oră matinală administraţiile erau închise şi Moussa nu se simţea suficient de puternic ca să-l aresteze singur pe Malko. Cu faţa întunecată, urcă pe bancheta din spate a Land-Rover-ului. Malko se aşeză pe a

doua banchetă, lângă Fuschia care se întinse imediat pe genunchii lui. Helmut Lambrecht urcă în faţă cu şoferul şi îşi aprinse un Rothmans.

Cu o mică strângere de inimă plăcută, Malko zări forma unei arme în spate. Abdi se descurcase bine. Ieşiră rapid din oraş, angajându-se pe o şosea pustie. Zorii abia se mijeau. Nu se zărea nici cel mai mic baraj de control. Malko se întrebă brusc dacă povestea cu filtrele nu era doar folclor... Abdi acceleră, rulând cu aproape o sută de kilometri la oră, prins bine de volanul lui. Fuschia adormise pe el. Îi simţea masa călduţă a sânului pe coapsă.

Ghemuit pe bancheta din spate, Moussa dormea sau se făcea că doarme. Malko încercă şi el să aţipească. Zilele următoare vor fi lungi şi dificile...

N-avea nici cea mai mică idee de maniera în care ar putea să găsească ostaticii şi, apoi, eventual, cum să-i elibereze. Dintr-odată Abdi se întoarse spre ei, ilar.

— Trebuie să profitaţi şi să dormiţi acum, Jaaleh, pentru că peste şaizeci de kilometri începe un drum rău.

Capitolul XII

Abdi minţise. Drumul nu era rău, ci înspăimântător! Land-Rover-ul era zgâlţâit ca o barcă pe o mare dezmembrată.

Şoferul somalez, înţepenit bine în portieră, cu ochii lui de iepure rusesc protejaţi de ochelari negrii, conducea cu lovituri mari de umeri, ca un boxer lovind un adversar invizibil, tăcând să-i sară dintr-o falcă într-alta tutunul de mestecat...

Malko îşi reprimă un icnet de durere primind în plin lovitura lui Fuschia în coaste. Cu suflarea tăiată, încercă să

se elibereze, dar deja o zdruncinătură şi mai violentă o proiectă pe metisă în portiera de care se izbi violent. În spate era şi mai rău: „tovarăşul” Moussa era într-un continuu du-te-vino de la un capăt la altul al banchetei ca un obiect plutitor, încercând disperat să se agaţe de ceva. Doar şoferul şi Helmut Lambrecht, prinşi bine în faţă, nu sufereau aşa de mult.

De la cavităţi profunde brăzdate de urme, succedate de viraje neîncetate, la urme colosale pe care Abdi încerca să le treacă cu supleţe. Era plină zi şi drumul şerpuia într-o savană pustie presărată cu cactuşi mari. Din timp în timp, se zărea câte un cioban aşezat sub un baobab şi asta era tot.

Profitând de o încetinire, Malko se aplecă spre Abdi.

— Mai avem mult de mers?

Somalezul se întoarse, surâzând larg.

— O oră şi jumătate. Dar ne vom opri mai repede ca să bem o cafea.

Nu va fi prea îmbietor. Cu creierul gol, Malko încercă să se concentreze la ideea unei opriri. De multă vreme nu mai scosese nimeni niciun cuvânt. Numai câteva icnete fuseseră emise cu ocazia zgâlţâiturilor celor mai puternice. Malko se întreba cum reuşea şoferul ăla slab să reziste loviturilor. Într-un final agitaţia se linişti brusc. Land-Rover-ul rula acum pe asfalt.

Era într-atât de delicioasă senzaţia, încât Malko se întrebă dacă nu cumva visează. După drumul neasfaltat, îţi venea să cobori şi să îmbrăţişezi asfaltul. Închise ochii şi, când îi deschise din nou, zări câteva colibe în mijlocul savanei. Abdi încetini.

— Am ajuns, anunţă el.

Malko coborî din Land-Rover cum se sare dintr-o navă după o furtună. Un fel de hangar-bufet din tablă ondulată şi cu pământ bătătorit se ridica în mijlocul drumului. Oameni dormeau încă de-a lungul pereţilor. Unul câte

unul, pasagerii Land-Rover-ului ieşiră, cu ochii umflaţi de somn, ameţiţi şi molatici. Numai şoferul părea a fi în plină formă. O siluetă ieşi de după tejghea pentru a le oferi cafea... Timp de un lung moment, nimeni nu scoase niciun cuvânt, sorbind băutura fierbinte şi amară. Malko ingurgită trei ceşti de cafea dintr-odată.

Abdi se scutură.

— O să plecăm, anunţă el.

Moussa se strâmbă. Căscă şi zise:

— Aşteaptă puţin, vreau să salut o prietenă. Cinci minute, Jaaleh.

Abdi ridică din umeri.

— Dacă vrei... Te aşteptăm aici... Grăbeşte-te.

„Barmanul" aţipise. Fuschia schimbă o privire neliniştită cu Malko, care încercă să o liniştească cu un surâs... Helmut Lambrecht se scutură şi anunţă:

— Merg să văd dacă sunt fotografii de făcut.

De îndată ce plecă, Fuschia se năpusti asupra lui Malko.

— Ne va denunţa! zise ea. A plecat să anunţe *vestiti verde.* Ne vor aresta.

Malko încercă să o calmeze, scuturând-o:

— Dar nu, e ridicol! S-a dus doar să salute o fată. Nu ştie nimic...

Fuschia dădu din cap:

— Sunt sigură că bănuieşte ceva. M-a privit de la început într-o manieră bizară... Se pare că a dedus ceea ce vrei tu să faci la Brava...

Malko încerca să-i răspundă, când o voce gravă zise în spatele lui:

— Ce doriţi să faceţi la Brava?

Helmut Lambrecht stătea în pragul uşii cu faţa întrebătoare.

Fuschia se descompuse la faţă, deschise gura şi o închise la loc. Malko încercă să-şi păstreze calmul.

— Să ne plimbăm, zise el pe un ton care se voia a fi

vesel.

Est-germanul dădu din cap. Nu era nimic amical în gestul lui.

— Nu-mi place deloc ceea ce am auzit, zise el. Eu v-am luat drept un prieten. Dar dacă uneltiţi ceva împotriva somalezilor, eu nu vă voi fi complice. Se întoarse spre Abdi care nu scosese niciun cuvânt. Vino şi deschide maşina ca să-mi iau aparatul foto şi apoi vom pleca la Brava ca să lămurim această poveste. Mai întâi să-l recuperăm pe celălalt imbecil.

Ieşi apoi, urmat de şofer.

Imediat, Fuschia izbucni în hohote de plâns.

— N-ar fi trebuit niciodată să vin! gemu ea. Ne vor băga la închisoare.

De afară se auzi un zgomot de motor. Land-Rover-ul demară. Malko căuta disperat o soluţie. Din fericire Fuschia nu cunoştea rolul şoferului. Cel puţin, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, Abdi va fi ţinut la distanţă. Dar misiunea lui risca foarte mult să se termine acolo. Şi asta numai din cauza unei imprudenţe stupide.

*
* *

Abdi băgă uşor în viteza întâi, întrebându-se ce avea să facă. Est-germanul era furios şi neîncrezător. Nici vorbă să-l convingi. Dacă îl lăsa să facă ceea ce voia, bărbatul cu ochii aurii ar fi fost arestat la Brava.

— Grăbeşte-te, zise neamţul aspru.

Şoferul acceleră. Până la capătul satului nu era decât o sută de metri, după o curbă. Abdi luă decizia într-o singură clipă, aproape fără să reflecteze. În loc să cotească, merse drept înainte.

Germanul tresări:

— Ce faci, Jaaleh?

— Oh! scuze, am greşit, făcu Abdi frânând brusc. Sunt

puţin obosit.

Îşi înfipse mâna în buzunar, apoi o scoase şi întinse braţul, ca pentru a schimba viteza. Se zări o lucire de oţel pe care jurnalistul est-german a văzut-o prea târziu. Scoase un strigăt când oţelul lamei cuţitului îi străpunse cele două carotide în acelaşi timp, tăindu-i beregata practic imediat... Cu un horcăit oribil, schiţă încă un gest ca să încerce să iasă din Land-Rover, dar nu reuşi să-l ducă până la capăt, înecat de sângele ce-i şiroia pe cămaşă. Abdi plimbă încă o dată lama cuţitului peste gâtul acestuia cu un aer dezgustat, reuşind să-i taie definitiv carotidele. În fine, nu era mai dificil decât uciderea unei gazele. Germanul scoase câteva horcăituri şi rămase nemişcat, lipit de portieră, golit de sânge ca un pui.

Abdi opri şi sări jos din maşină. Făcu înconjurul maşinii, scoţând corpul cald încă şi trăgându-l de umeri rapid în spatele unui baobab uriaş de pe marginea drumului, ascunzându-l între rădăcinile lui imense. Un biciclist se ivi pe drum şi el se prefăcu că urinează. Celălalt trecu fără să bănuiască nimic din ceea ce se întâmpla. Imediat, Abdi urcă în Land-Rover şi dădu cu spatele. Mirosul fad al sângelui ce se impregnase în scaunul din piele era scârbos, dar n-avea de ales.

După două minute, ţâşni în faţa bufetului. Moussa nu se întorsese încă. Dădu un claxon scurt pentru ca Malko şi Fuschia să-şi dea seama că e în faţa bufetului.

*

* *

Malko nu bănuia nimic înainte de a deschide portiera. Apoi enorma pată de sânge îi sări în ochi şi încremeni îngrozit, având un schimb rapid de priviri cu Abdi. Şoferul zise cu un calm înspăimântător doar atât:

— Nu puteam să fac altfel, v-ar fi denunţat...

Malko fixa pielea pătată cu sânge, cu creierul gol. Acum

iremediabilul se produsese. Era o cursă fără întoarcere. Dacă se lăsa prins de somalezi, nu-l mai aştepta doar expulzarea, ci spânzurătoarea.

Pe de altă parte nu-l putea învinovăţi pe Abdi că acţionase în această manieră. Era viaţa celor cinci ostatici în joc, în plus şi vieţile lor. Teroriştii de la F.L.C.S. nu ar fi ezitat să-i omoare, la fel cum au făcut cu soţia ambasadorului.

Un strigăt gutural îl făcu să tresară. Pe deasupra umărului lui, Fuschia contempla scaunul din faţă al Land-Rover-ului, cu ochii măriţi de groază... El o împinse imediat în maşină, urcând lângă ea.

— Taci, îi zise el brutal. Şi mai ales nu ţipa.

— Jaaleh Moussa va reveni, zise şoferul. Nu putem să-l lăsăm aici.

Dacă plecau din sat înainte ca denunţătorul de la N.S.S. să se întoarcă, n-aveau altceva de făcut decât să treacă frontiera Kenyei... Malko cântărea situaţia pro şi contra atunci când Moussa se ivi de pe o străduţă şi se îndrepta spre Land-Rover. Dacă o ştergea de sub nasul lui, imediat s-ar fi pornit în urmărirea lor. Soarta fusese aranjată.

Fuschia, cu mâinile încrucişate între genunchi şi privirea vidă, se uita la Moussa care se apropia ca şi cum ar fi fost diavolul în persoană. Cu un gest automat, Abdi îşi băga mâna în buzunarul de la vesta de pânză.

— Lăsaţi-mă pe mine, zise Malko.

*

* *

„Tovarăşul” Moussa înainta târându-şi picioarele, furios. Fata pe care fusese să o vadă era plecată la Brava. Malko coborî ca să deschidă portiera din spate a Land-Rover-ului. Moussa deschise portiera din faţă ca să urce, dar se opri brusc în faţa petei enorme de sânge. Ochii lui bulbucaţi păreau gata să-i sară din orbite. N-a apucat să strige, că

Malko înconjurase maşina cu carabina în mână şi apăsă ţeava în şalele somalezului.

— Urcaţi repede, îi ordonă el.

Cu o lovitură violentă de genunchi îşi întări ordinul. Somalezul se înfipse cu capul prima dată în Land-Rover. Se aruncă literalmente în cuţitul lui Abdi. Cu mâna stângă, şoferul îl trase de păr şi, cu dreapta, îi tăie gâtul de la o ureche la cealaltă. Sângele ţâşni în două jeturi paralele, inundând schimbătorul de viteze şi curgând pe jos, pe scaune şi pe pantalonii lui Abdi.

Moussa tresări disperat ca un porc în agonie, scoase un horcăit sălbatic şi ascuţit, încercă să se ridice şi nu mai reuşi, cu creierul gol scuturat numai de tresăriri.

Malko trânti portiera peste picioarele mortului, reţinându-se să nu vomite. Apoi se sui pe a doua banchetă lângă Fuschia, care era paralizată de groază. Abdi demară imediat.

După cinci minute ieşeau din sat. Abdi se angajă pe drumul strâmt şi opri în faţa unui superb baobab, întorcându-se spre Malko:

— Celălalt e aici, zise el. Trebuie să-l luăm.

Malko era deja afară din maşină. Sângele cursese pe jos şi muştele roiau pe rana îngrozitoare a lui Helmut Lambrecht. Malko îşi simţi inima strângându-i-se pentru jurnalist. Vrând să-i facă un serviciu, îşi găsise această moarte oribilă... Trecând peste dezgustul ce-l străbătea, începu să târască corpul până la Land-Rover. Capul aproape i se detaşase. Deschise portiera din spate. În acest timp, Abdi târâse corpul lui Moussa în spate. Băgaseră al doilea cadavru în cuptor, plini de sudoare. Soarele începea să ardă serios...

Abdi făcu stânga împrejur şi, după cinci minute, rulau pe drumul spre Brava. Se încrucişară cu un camion care îi împroşcară cu praf roşu. Atunci numai Fuschia îşi regăsi graiul.

— Ce vom face? întrebă ea cu o voce palidă.

Cu două cadavre cu beregata tăiată şi un vehicul plin de sânge, era o întrebare bună la care Malko era în prezent incapabil să răspundă... Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Abdi se trânti în spatele volanului, năpustindu-se pe drum într-un ritm drăcesc. Se întoarse spre Malko.

— Ne vom opri peste douăzeci de kilometri. Acolo e apă ca să spălăm maşina. Ne vom debarasa şi de cei doi acolo.

*

* *

— Uite, aici, e în regulă.

Malko sări dintr-un salt afară din Land-Rover cu urechile ţiuindu-i. Un râuleţ curgea în faţa lui pe un pat de pietre. Un firişor de apă, dar suficient pentru ceea ce aveau ei nevoie. De acum un kilometru părăsiseră drumul principal şi intraseră pe un drumeag croit în savană, în spatele unei coline calcaroase presărată cu cactuşi. Peisajul era complet pustiu, soarele dogorea transformând totul într-un imens cuptor. În Land-Rover, mirosul de cadavre devenise insuportabil...

Abdi coborî la rândul lui, urmat de Fuschia, buimacă. Tânăra îmbătrânise cu zece ani într-o oră. Liniştit, Abdi luă o lopată de deasupra Land-Rover-ului şi deschise portiera din spate. Malko se apropie ca să-l ajute.

Abdi îşi scoase ochelarii negri fără să înceteze să-şi „pască iarba”. Ochii înroşiţi de conjunctivită şi de lipsa somnului erau mai aprinşi ca niciodată, având o sclipire incredibilă. Malko se simţi înduioşat faţă de acest bătrân curajos şi cinic deopotrivă.

— Mersi, zise el. Fără dumneavoastră am fi fost deja în puşcărie.

Abdi ridică din umeri.

— Nu-mi plac genul ăsta de oameni. Sunt necredincioşi. Allah a zis că nu e un păcat să omori un necredincios.

Binecuvântat fie numele lui. Am fost fericiţi înainte de venirea lor, chiar şi cu italienii. Nu erau răi şi nu ne dispreţuiau. Ruşii ne dispreţuiesc. Suntem valeţii ruşilor.

Fuschia ridică privirea.

— Dar ce ne facem!

Vocea ei atingea isteria.

Aceeaşi întrebare şi-o punea şi Malko. Liniştea era absolută, în afară de zumzăitul insectelor. Nu se puteau ascunde în această savană. Jurnalistul era aşteptat la Brava. Deci trebuiau să meargă acolo. Sau să-şi urmeze drumul până în Kenya. A se întoarce la Mogadiscio era sinucidere curată. Cele două cadavre erau acum întinse în spatele Land-Rover-ului. Abdi începea să sape. Malko se apropie de el.

— Să vă ajut.

Şoferul dădu din cap.

— Nu. Nu avem decât o lopată. Şi pe urmă, trebuie să spăl interiorul maşinii. Mergeţi şi vă odihniţi acolo la umbră. În acest timp urmăriţi dacă se apropie cineva. Nu trebuie să fim văzuţi.

Malko era încântat că nu trebuia să facă pe groparul. O luă pe Fuschia de mână şi se îndepărtară. Preţ de vreo sută de metri nu spuseră niciunul nimic, poticnindu-se pe solul denivelat... Land-Rover-ul dispăruse în spatele colinei. Apoi drumeagul începu să urce. Erau transpiraţi amândoi şi gâfâiau foarte tare. Într-un final, Fuschia se lăsă să cadă lângă un tufiş. Ochii îi erau încercănaţi şi era trasă la faţă.

— Ce vom face? repetă ea. Ruşii sunt foarte inteligenţi, la fel şi cei de la N.S.S.

— Nu te descuraja, zise Malko. Nu sunt singur. În acest moment, aproape peste tot în lume, se încearcă să ne ajute... O organizaţie puternică ne urmăreşte pas cu pas cu mijloace necunoscute.

Nu era prea încurajator. Nu se auzea decât zumzăitul

insectelor. Toată povestea părea aproape abstractă...

Porniră din nou la drum, ajungând în vârful colinei. Nu se zărea nimeni. Se aşezară şi timp de mai multe clipe nu scoaseră niciun cuvânt.

— Să ne întoarcem, propuse Malko.

Atunci când ajunseră la Land-Rover, nu mai era nici urmă de cadavre în lateritul roşu abundent şi Abdi terminase de frecat tapiţeria scaunelor din faţă ale maşinii.

Îi întinse lui Malko toate documentele lui Helmut Lambrecht.

— Mergem la Brava? întrebă el.

— Da, răspunse Malko.

— Atunci, dumneavoastră veţi fi domnul Jaaleh Lambrecht, zise şoferul.

— Dar ce vom inventa pentru Moussa? întrebă Malko.

— Că s-a oprit să vadă o fată ca să se odihnească. Că ne-a spus că o să ne ajungă din urmă cu un camion. Nu se vor îndoi de asta din cauza mea.

Evident, nimeni nu putea să bănuiască faptul că C.I.A. a mituit un şofer guvernamental. Zece minute mai târziu ajunseră la drumul principal. Mai aveau o jumătate de oră de drum până la Brava.

Malko simţi brusc cum i se umple stomacul de plumb. Îşi amintise că Helmut Lambrecht îi spusese că-l va preda la Brava.

Cei care îl vor întâmpina riscau să-şi dea seama imediat de şmecherie. Îşi păstră gândul pentru sine, privind defilând cactuşii de forme atât de bizare, ca cioplite de mână. Neliniştea lui Malko sporea la fiecare cotitură a drumului.

Capitolul XIII

Brava avea nouă sute cincizeci de ani. Dar părea cu trei mii de ani în plus. Cuburi terne înghesuite între deşert şi o plajă imensă; o moschee veche, o jetelă în ruină ce se întindea spre o barieră de recif. Bărci de pescuit ancorate într-un fel de port natural, între recif şi plajă. De jur-împrejur, cămile şi o tabără mare nomadă deasupra oraşului.

Malko clipi din ochi sub soarele orbitor.

— Vă va întâmpina şeful districtului, Jaaleh, anunţă cu o voce solemnă marele somalez masiv cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri, ceea ce-l făcea să pară o insectă de SF.

Tovarăşul Abshir responsabil ai Partidului socialist revoluţionar pentru Brava, era bărbatul care avea să-i întâmpine la intrarea în Brava. Land-Rover-ul se oprise în faţa unui soi de porţi ce marcau intrarea în oraş, în faţa unei construcţii cu un singur nivel care avea să fie locuinţa lor pe timpul acestui sejur, ce aborda pe acoperiş o pancartă în somaleză şi arabă pe care scria: *Hotelka Guuska.*

— Intraţi, zise Abshir.

Fuschia trecu prima pragul uşii, încercând să-ţi ascundă teama, Abshir nu dădu dovadă de nicio surpriză la sosirea lor. Neamţul lui era inexistent şi englezul lui, sumar. Abdi, şoferul, îi explică în somaleză că Fuschia era prietena înaltului funcţionar de partid şi că „ghidul” lui Jaaleh Lambrecht se oprise în drum ca să viziteze nişte fete.

Urmară un culoar pentru a ajunge într-o curte mică interioară unde se afla o figură grotească şi pântecoasă cu pielea foarte închisă la culoare, cu capul coafat cu o superbă tocă de leopard din care ieşeau câteva fire de păr

tunse, cu ochi mari surâzători şi răutăcioşi. Avea aerul unei persoane active.

— Jaaleh Ali „Hadj” (Sfântul) Abokor, anunţă Abshir, şeful districtului.

Doar atât îl privise şeful districtului pe Malko. La vederea lui Fuschia, ochii lui mari exprimară un fel de senzualitate copilărească şi brutală. Bâigui câteva cuvinte de bun venit pe care Abshir le transformă imediat într-un lung discurs de propagandă.

După eternul ceai, fură conduşi în camerele lor care dădeau într-o altă curte interioară. Şeful districtului făcea în aşa fel încât să o atingă pe Fuschia pe culoarul strâmt al clădirii de câte ori avea ocazia. Prin intermediul lui Abshir, anunţă:

— Sunt fericit să-l întâlnesc pe tovarăşul jurnalist căci, la ultima lui trecere prin Brava, eu am fost plecat la cel de-al zecelea pelerinaj al meu la Mecca.

Malko l-ar fi îmbrăţişat. Se întoarse spre Abshir.

— Mi-ar plăcea să vizitez lagărul nomazilor pe care i-aţi stabilit în această zonă, ceru el. Ultima oară când am fost nu erau acolo.

— E o idee foarte bună, Jaaleh, aprobă plin de remuşcare Abshir. Va trebui apoi să-i însoţiţi la pescuit. În seara asta, Jaaleh Ali va organiza o cină cu Jaalah-ul sovietic care ne-a ajutat cu sfaturile lui despre pescuit. Din nefericire, nu e acelaşi ca la ultima dumneavoastră vizită.

Categoric, Dumnezeu ţinea cu Malko. Era la Brava şi era Helmut Lambrecht. Numai Fuschia continua să fie tensionată.

Văzu cu plăcere cum gazdele lor îşi iau liber. Abia aştepta să rămână singur ca să se poată gândi. De-abia se închise uşa că Fuschia se lăsă să cadă pe pat, istovită.

— Mi-e frică, gemu ea.

— Până acum totul s-a petrecut bine, zise Malko s-o liniştească. Acum trebuie să aflăm unde sunt ostaticii. Mi

se pare că îi placi foarte mult şefului districtului. Nu pare complet socialist.

Era hotărât să se servească de orice îl putea ajuta în planurile lui. Fuschia îl privi furioasă.

— Dacă îi găseşti pe ostatici, ce ai de gând să faci? Nu vei putea niciodată să ieşi din ţară sau măcar să ajungi la Mogadiscio. E o nebunie. Trebuie să ne salvăm înainte ca cineva să-şi dea seama de ceva. Te vor căuta la Mogadiscio.

Era o altă planetă. Graţie lui Dumnezeu, nu aveau nici telefoane acolo...

— Să-i găsim mai întâi, zise Malko. Vom vedea ce va fi pe urmă.

Făcu un duş şi, lăsând-o pe Fuschia să se odihnească, ieşi. Abdi fusese instalat într-o altă încăpere pe un pat de campanie unde adormise imediat. Dar când îl atinse Malko, fu în picioare într-o fracţiune de secundă. Uimitor: dormea cu ochelarii lui negri la ochi.

— Totul e în regulă? întrebă Malko. Nu au pus prea multe întrebări.

— E în regulă, zise şoferul. Nu suspectează nimic. Şeful districtului găseşte că tovarăşa Fuschia e foarte frumoasă. Îl doare-n cot de politică. Dar trebuie să fim atenţi cu Abshir. Cei de aici îl numesc Gadweyne, „Gură Spartă”. E un denunţător trimis din Mogadiscio. Va fi viitorul şef al districtului.

— Nu-l cunoaşte pe Lambrecht?

Abdi dădu din cap.

— Nu. Era la şcoala de cadre de partid, la Mogadiscio. Ali „Hadj” îl detestă pentru că vrea să-i ia locul. El e un bun musulman. Un adevărat credincios care a fost de zece ori la Mecca. De aceea are dreptul la titlul de „Hadj”.

— Se pare că-i plac femeile! remarcă Malko.

— Bineînţeles! zise Abdi. Dar Profetul n-a zis că nu trebuie să iubeşti femeile, mai ales că el ne-a permis să

avem patru! *Allah Abkar!*

Malko surâse.

— Când vom merge să vizităm lagărul, rămâneţi cu mine. Vreau să găsesc o nomadă. Se numeşte Hawo. S-ar putea să avem nevoie de ea.

*

* *

— Aceşti oameni erau nomazi, n-ar fi avut nimic acum. Sunt fericiţi, au case şi şcoli. E un succes al lui Jaaleh Syad Barré, şeful Consiliului suprem al Revoluţiei.

Abshir îşi debita discursul cu o voce inexpresivă şi convinsă, sub un soare de plumb, în faţa câtorva nomazi în zdrenţe, cu feţele complet inexpresive. Nu păreau să emane fericirea ce vibra din descrierea responsabilului partidului. Malko, acoperit de camera foto, privi în jurul lui. Câţiva nomazi convertiţi în pescari construiau domol o casă din pietre. Lagărul se întindea pe flancul unei coline lipsite de orice fel de vegetaţie. Corturi ascuţite şi cămile se amestecau cu câteva construcţii rezistente. Era o căldură bestială fără adierea vântului. În depărtare, Oceanul Indian lucea sub razele soarelui. Malko începu să pună întrebări şi să facă fotografii.

— Aş dori să-l întâlnesc pe şeful lagărului, ceru el.

Abshir părea mândru de interesul manifestat de el...

Fuschia rămăsese în camera ei să se refacă în urma emoţiilor. Malko o ştia prea terorizată pentru a participa la reprezentaţie.

Abshir „Gadweyne” îi interpelă pe nomazi cu o voce de stentor. Docili, aceştia îi făcură semn lui Malko să-i urmeze.

Ocolind puii rătăcitori, cămilele ce se odihneau şi ciozvârtele de carne puse la uscat, ajunseră la un cort ascuţit mai mare decât celelalte. Patru bărbaţi şi o femeie stăteau în faţa cortului. Femeia era cea pe care Malko o

întâlnise la italieni în Mogadiscio: Hawo.

După privirea surprinsă, Malko văzu că ea îl recunoscuse. Abshir se lansase deja într-un discurs pompos pentru a-i prezenta. Nomazii ascultau impasibili. În spatele lor, Malko zări în umbră ţeava unei puşti: o carabină lungă Mauser 98, reparată cu un fir metalic şi o cartuşieră.

Se întoarse spre Abshir.

— Au arme?

— Da, admise „Gură Spartă”. Mai au încă, dar puţin câte puţin se vor debarasa de ele. Cetăţenii noii Somalii nu trebuie să fie înarmaţi. Numai că e o tradiţie veche la nomazi.

Vorbise în engleză, dar la fulgerul din privirea lui Hawo, Malko realiză că ea înţelesese. Schimbară între ei o privire lungă. Era tot ceea ce puteau face, după cât erau de supravegheaţi. Abdi discuta cu nomazii.

Dintr-odată, şeful vorbi. Abshir se întoarse spre Malko.

— Ne invită să împartă mâncarea cu noi.

Malko se aşeză şi imediat Hawo îi întinse o farfurie de fier cu o tocană de ied. Începu să mănânce, fiind imitat de nomazi, apoi realiză că Hawo nu avea farfurie.

— Ea nu mănâncă? îl întrebă pe Abshir.

— La nomazi, explică somalezul, femeile mănâncă restul de la bărbaţi... Ea va lua ceea ce va rămâne de la noi.

Hawo înţelesese, deşi Abshir credea că ea vorbea doar italiana. În zece minute, „mâncarea” se termină. Malko mai făcu câteva fotografii şi plecară. Era ora siestei. Trebuiau să fie 45 de grade la umbră. Abshir se îndreptă spre bucătărie. Imediat Malko îl luă pe Abdi de-o parte.

— Aţi văzut-o pe femeia cu care am mâncat? Puteţi să vă întoarceţi în lagăr şi să-i cereţi să încerce să afle unde sunt ostaticii? O să vă dau aur. Spuneţi-i că mai am mult dacă ea consimte să mă ajute. Apoi îi întinse şoferului un mic pachet ce conţinea douăzeci de stele din Mogadiscio –

emblemă a Somaliei – din aur masiv. Cu care să „motiveze” nomazii.

Întorcându-se, îl zări brusc pe Abshir care îl privea din spatele ochelarilor negri. Simţi o impresie de indispoziţie. Intră în casă cu sentimentul că stătea aşezat pe un vulcan...

Auzi Land-Rover-ul demarând. Fuschia era mai proaspătă şi complet goală, deoarece îşi spălase rochia. Ochii ei luceau şi părea că îşi revenise. Îl anunţă fără menajamente:

— Şeful districtului mi-a făcut curte. Mi-a oferit o casă şi bijuterii, dacă voi rămâne la Brava.

Cel puţin Ali „Sfântul” nu pierdea vremea.

— Nu ţi-a vorbit de mine? întrebă Malko.

— Ba da, răspunse ea. M-a întrebat cum te-am cunoscut. I-am spus că ne-am întâlnit la hotel şi că m-am îndrăgostit foarte tare de tine.

— Şi n-a întrebat de Moussa?

— Nu.

Malko simţea ireversibil dorinţa de a dormi. Se alungi pe pat şi adormi imediat.

*

* *

— Jaaleh, uitaţi-l pe tovarăşul Pavel Gorki, anunţă Abshir.

Malko îi strânse mâna sovieticului cu un surâs călduros.

Pavel Gorki era un burtos de cincizeci de ani, cu unghii negre, o cămaşă descheiată pe un tors păros, păr puţin pe cap, o faţă plină de cuperoză şi o bărbie dublă. Numai ochii cenuşii, vii, ce se mişcau fără încetare, lăsau să se presupună că putea fi altceva decât un asistent tehnic în fundul unui sat de pescari.

— Bine aţi venit la Brava, tovarăşe, zise el într-o germană stâlcită.

Înfundat într-un fotoliu de palmier, cu toca de leopard îndesată pe cap, Ali „Sfântul” nu avea ochi decât pentru Fuschia. Uşa se deschise şi în prag apărură două femei pe care câinele de Abshir le prezentă imediat, cu o oarecare rezervă în voce.

— Tovarăşele Saïda şi Zagora.

Malko îşi reprimă un surâs. Prezenţa a două noi sosite era neaşteptată la o cină „oficială”. Saïda părea ieşită direct dintr-un bordel din O Mie şi Una de Nopţi. Mai vulgară. Era imposibil de imaginat. Trăsături masive, buze groase, agăţătoare, o expresie a feţei deopotrivă ticăloasă şi supusă, ochii puternic conturaţi de fard şi un piept greu lăsat liber să cadă înfăşurat într-un strat de muselină roz care se termina în pantaloni de zuav. Saïda era la fel de focoasă ca şi Fuschia, dar avea mâini de bucătăreasă. Zagora era un mic caltaboş oacheş, cu ochi porcini perverşi şi o talie scurtă. Din fericire, bafto din bumbac purtat de ea îi învăluia pudic formele.

Saïda îl fixă cu o privire pătrunzătoare pe Malko, acesta adresându-i un surâs josnic şi comercial. Pavel Gorki îşi turnase un Martini Bianco şi bea cu un aer absent.

Malko se întreba ce făcea oare un rus în groapa asta pierdută...

Gorki se apropie de el şi începu să-i vorbească într-o germană stricată. Malko realiză repede că sub masca propoziţiilor glumeţe se ascundea un adevărat interogatoriu la care îl supunea... Din fericire, cunoştea foarte bine Berlinul de Est... unde primise o misiune ce se terminase tragic pentru principalul interesat... Se lansă la rândul lui într-un discurs laudativ la adresa regimului somalez pentru a deturna focul, începură să mănânce. Eternul ied cu sos. Eternul aperitiv, brânză albă locală cu piper.

Ali „Sfântul”, la fel de elegant şi de jovial, începuse, prin intermediul lui Abshir, să-şi povestească cel de-al zecelea

pelerinaj la Mecca...

Saïda se aşezase cu perfidie lângă Malko. Ali „Sfântul” se aplecă peste masă şi îi spuse ceva lui Fuschia care traduse pentru Malko.

— Regretă că a ratat ultima trecere a ta pe aici. Dar i se pare că sejurul vostru n-a fost foarte dezagreabil...

Şeful districtului îşi subliniase remarca cu un surâs cu subînţeles. Malko îi surâse la rândul lui, încercând să descopere ce voia să spună. Nu-i plăcea atmosfera acestei cine, nici prezenţa sovieticului.

Li se aduse cafeaua à la cardamome. La fel de amară. Imediat după asta, rusul se eschivă, pretextând că se va trezi foarte devreme a doua zi. După plecarea lui, atmosfera se mai destinse puţin. Ali „Sfântul” puse la radio muzică de dans şi începu să lanseze glume celor două „invitate” care gângureau ca nişte idioate. Saïda se aşează chiar pe genunchii lui. Imediat avu loc o consfătuire neobişnuită între Fuschia şi Saïda. În acest timp. Abshir discuta cu gravitate într-un colţ cu Zagora. Fuschia se apropie de Malko, vizibil nervoasă.

— Ce are? o întrebă el în italiană.

— Saïda, şopti ea, te cunoaşte...

— Mă cunoaşte?

— În sfârşit, îl cunoaşte pe Helmut Lambrecht. S-a culcat cu el ultima oară. E o fată de la bordelul local. Pentru asta a invitat-o Ali. Voia să vă confrunte. Ea i-a zis lui Ali că nu te recunoaşte şi că nu cu tine s-a culcat ea.

Malko avu impresia că a primit un duş rece pe spate şi îi fu îngrozitor de greu să continue să surâdă. Era belea mare.

— Abshir era la curent cu asta?

— Nu.

Mai rămânea deci o carte de jucat... Cele două fete erau acum amândouă pe genunchii şefului districtului. Ceea ce numim construcţia socialismului... Şocat, Abshir se ridică,

îşi luă rămas bun şi dispăru. Malko răsuflă uşurat.

— Cum a ştiut Ali de tipa asta? întrebă Malko.

— Oh! El le cunoaşte pe toate fetele, explică Fuschia. Bordelul îi aparţine. E un fost partizan al regimului trecut care a fost recuperat de comunişti pentru că nu au suficiente cadre locale.

— Mă va denunţa?

Ea dădu din cap.

— Nu cred. Vrea numai să-ţi dea peste nas cu asta.

— De ce ar face-o?

— Pentru mine, mărturisi ea lăsând privirea în jos. Crede că sunt îndrăgostită de tine. Prin urmare vrea să te neutralizeze...

Era neaşteptat. Dar trebuia să-i facă jocul.

În faţă, Ali era mai satrap ca niciodată. Malko se apropie de Saïda şi îi zâmbi. Îi spuse apoi în engleză lui Ali:

— Nu s-a schimbat de la ultima întâlnire.

Văzu o lumină de surpriză în ochii somalezului care îi traduse imediat lui Saïda spusele lui. Aceasta făcu ochii mari de uimire şi scuipă un răspuns:

— Zice că nu vă cunoaşte, explică Ali" Sfântul".

— Ba da, zise Malko, ultima oară când am venit, am făcut dragoste cu ea.

Acesta îi traduse din nou fetei. De data asta, Ali părea perplex şi pehlivan deopotrivă.

— Cel pe care l-a cunoscut, străinul, zise el, era mult mai bătrân decât dumneavoastră, mai mic. Cu părul alb de asemenea şi avea un tatuaj pe braţ: nişte numere.

Din fericire Pavel Gorki nu mai era acolo, târfa asta avea o memorie de elefant. Malko se forţă să surâdă relaxat.

— Se înşală, afirmă el ferm, ştiind că nu avea să-l convingă pe şeful districtului.

Din acea secundă, stătea aşezat pe un butoi cu pulbere. Singurul lui atu era Fuschia. Muzica continua, alertă, obsedantă. Malko căuta un plan ca să iasă din încurcătură,

observat de Ali. Saïda nu-l slăbea din ochi nicio clipă. Îi adresă un surâs, fără să reuşească să-i descreţească fetei fruntea. Ea nu înţelegea.

El căscă în mod făţiş.

— Mi-e somn, zise el. Poate că din cauza soarelui.

În faţa expresiei decepţionate a lui Ali „Sfântul”, adăugă imediat:

— Dacă vrei, poţi să mai rămâi, Fuschia.

Îi strânse mâna lui Ali, pe cele ale târfelor, o îmbrăţişă pe Fuschia şi dispăru. Avea ceva mai bun de făcut.

Abdi dormea pe patul lui de campanie. Se trezi ca de obicei instantaneu când îl atinse Malko.

— Am întâlnit-o, zise el. A luat aurul. Mâine, la apus, mă întorc acolo.

Intrase în cursă. O cursă mortală contra cronometru.

Capitolul XIV

Ahmed Tako trecu cu un aer detaşat prin faţa clădirii unde se depozita peştele. Pescăria se compunea din mai multe clădiri pe culmea unei coline ce domina marea. Peştele se usca în aer liber. În clădirea principală, muncitorii tăiau întreaga zi recolta pescarilor, cântând... Ahmed trecu de-a lungul lor, apoi înconjură biroul mic în care stătea inginerul sovietic responsabil cu pescăria. Acesta din urmă ridică ochii, îl văzu pe Ahmed, dar nu-i dădu niciun fel de atenţie... După trei ore, Ahmed Tako trecuse Brava printr-un pieptăn fin la ordinul surorii lui Hawo. Inspectase totul: fabrica de pantofi, antrepozitul de furaje, toate locurile susceptibile de a dosi ostaticii. Asta dacă ei se aflau în Brava.

Rămânea fabrica de conserve de peşte. Ahmed o exploră

fără să găsească nimic. Nu mai rămânea decât clădirea cu camerele frigorifice unde se stoca peştele congelat. Puţin probabil să se afle acolo, dar voia să fie sigur că scotocise fiecare cotlon. Ajunse de-a lungul peretelui, se opri şi se făcu că-şi satisface o nevoie naturală. Din exterior nu putea să vadă nimic... Îşi aminti de ceea ce-i spusese Hawo. Era nevoie de o informaţie precisă. În faţa lui se afla o poartă grea din lemn galben barată de un levier gros. Îl dădu la o parte şi deschise uşa ce dădea în culoarul de la camerele frigorifice.

Din biroul lui, Pavel Gorki îşi puse ochelarii şi îl urmărea pe bărbat cu o nelinişte crescută. Nu era un hoţ obişnuit.

Ahmed se trezi într-un culoar strâmt şi întunecos, oribil de rece. Deschise la întâmplare prima uşă şi găsi o cameră frigorifică în care stăteau îngrămădite carcase de peşte. Ieşi din acea cameră.

Tremura de frig şi nu-şi putu reţine un strănut puternic, apoi un altul.

După zece secunde, se deschise o uşă şi apăru un somalez în tricou şi cizme, înarmat cu un pistol automat.

— Ce faci acolo? strigă el văzându-l pe Ahmed.

Acesta încremeni, privi arma îngrozit, retrăgându-se în timp ce bâiguia o explicaţie. Celălalt nu încercă să tragă, luându-l drept un nomad care s-a rătăcit. Nu părea un spion cu hainele lui zdrenţuite şi picioarele goale. Îl împinse spre ieşire, ameninţându-l.

Pavel Gorki, sovieticul, era deja afară din birou. Văzu scena şi strigă în somaleză:

— Arestează-l. E un spion.

Îşi dăduse imediat seama. Se auzi un schelălăit în spatele lui Ahmed. Se ivi un alt somalez înarmat cu o mitralieră. Ahmed fugea în zigzag, urmat de strigătele celor doi somalezi care nu încercau să tragă ca să nu alarmeze toată pescăria Unul dintre ei se instală între ieşire şi el şi trebui să facă stânga-împrejur complet scos

din minţi. Singura ieşire care îi rămânea era hangarul unde se tranşa peştele. Pavel Gorki se alătură urmăritorilor.

Ahmed ajunse în hangarul unde, pe două mese lungi paralele, zeci de femei tranşau mici rechini-ciocan cu cuţite curbate şi dinţate, cântând sau sporovăind între ele. Ahmed se opri brusc. Mirosul de peşte era înspăimântător pentru el care nu era obişnuit decât cu nisipul deşertului. Încercă un sentiment puternic de greaţă. Urmăritorii lui ajunseseră deja în spatele acestuia.

— Arestaţi-l! strigă sovieticul.

Panicat, Ahmed se îndreptă spre mijlocul celor două mese, fofilându-se printre femei ca să ajungă la ieşirea din partea cealaltă... Aproape reuşise când o negresă enormă se postă în faţa lui. Fiind nativă din Brava, avea oroare de nomazi. Cu un gest sec, îi înfipse cuţitul curbat în umăr lui Ahmed, prinzând clavicula acestuia precum făcea cu puii de rechini. Lama ascuţită pătrunse până la mâner în umărul lui Ahmed.

Acesta scoase un urlet de durere şi, dezechilibrat, se lăsă pe masa lungă din marmură. Femeile se opriră din lucru. Ameţit de durere, cu cuţitul înfipt în umărul stâng, Ahmed dădu un pumn celei care-l lovise dar rată lovitura, lovind-o pe vecina negresei în burtă. Aceasta începu să urle.

A fost semnalul masacrului. Ca nişte nebune, femeile se aruncară cu cuţitele curbate asupra negrului întins pe marmura cenuşie.

Una dintre ele îl plantă pe al ei sub buricul nomadului şi trase din toate puterile, deşirându-i peritoneul, făcând să-i ţâşnească de-a valma intestinele şi un smoc de sânge. Ceea ce declanşă un râs isteric din partea vecinei ei care, ca să nu rămână în urmă, îi smulse pantalonii şi îi tranşă sexul cu un gest foarte precis. Pavel Gorki, sovieticul, bătându-le pe spate pe zgripţuroaice, vocifera în somaleză tot ce ştia

încercând să oprească masacrul. Dar cuţităresele parcă înnebuniseră. Dezlănţuite, loveau corpul devenit inert, rupând, smulgând bucăţi de carne, lăsând muşchii şi oasele goale, dedându-se la un fel de „happening” al atrocităţii... Nimic nu le-ar fi putut opri. Una dintre ele îşi înfipse cuţitul aproape de ochiul drept şi îl făcu să sară din orbită. Globul ocular sângera cu încă un capăt de nerv optic aterizând pe umărul lui Pavel Gorki, care declanşă un râs isteric din partea vecinei lui...

Rusul fu cât pe ce să vomite. Nu se aşteptase la aşa ceva. Încetă brusc să mai repete „nu-l omorâţi”, realizând că intrusul era mort de mai multă vreme.

Una câte una femeile se îndepărtară, trezite din transă, cu cuţitele în mâini. Resturile lui Ahmed se amestecau acum cu cele ale mai multor rechini-ciocan într-un miros de sânge. O femeie îşi recuperă cuţitul care era încă înfipt în gâtul nomadului ciopârţit şi îşi reluă locul, lăsând capul în jos. Celelalte făcură la fel.

Pavel Gorki, livid de furie, începu să le admonesteze sever. Ele stăteau cu capul în pământ, încăpăţânate. Erau foşti primitivi, obişnuiţi cu cruzimea de la vârstele cele mai fragede. Toate fuseseră excizate şi apoi cusute cu ace din cactus şi păr de cămilă între cinci şi zece ani. Atunci violenţa...

Desigur, peştele nu striga, dar era cum s-ar spune un fost în viaţă... Asta le eliberase să-l atace pe intrus, să-l castreze, să-l tranşeze ca pe carne. Sovieticul privea spectacolul gânditor. Trebuia să-l prevină pe şeful districtului de acest incident. Cineva îl trimisese pe acest om să spioneze. Trebuia să afle cine.

Sub ordinul lui, două dintre femei aruncară corpul pe jos şi îl rulară într-o pânză care se întindea lângă recipientul pentru saramură. Încetul cu încetul, femeile îşi reluau munca, dar în linişte. Nu se auzeau decât răzuirea cuţitelor pe solzi sau pleoscăitul brusc al unui peşte

asasinat lovind din aripă pe marmura mesei. Atmosfera se destindea. Cea care îl lovise prima dovedise o plăcere aproape sexuală.

Fără un cuvânt, Pavel Gorki ieşi din hangar, spunându-şi că asta era o ţară de sălbatici.

*

* *

Malko se trezi tresărind. Fuschia dormea goală, pe burtă, oferind crupa ei provocatoare ca de obicei. Se ridică şi privi pe fereastră. Land-Rover-ul era acolo. Era deja ora opt. În mod normal, Abdi ar fi trebuit să fi mers deja în lagărul de nomazi ca să afle rezultatul căutărilor. Aseară Hawo nu ştia încă nimic. Ziua se derulase fără incidente, cu vizita la o crescătorie de păsări model şi într-un alt lagăr, în interior. Şeful districtului părea că uitase incidentul cu Saïda. Dar Malko tremura de nerăbdare, căci nu putea să rămână la nesfârşit în Brava.

Seara trecuse într-o manieră foarte liniştită. Cinaseră cu şeful districtului. Acesta din urmă o devoră pe Fuschia din priviri pe toată durata mesei şi de abia reuşiseră să se debaraseze de el.

Malko îşi puse o pereche de pantaloni şi o cămaşă şi ieşi.

Abdi stătea lângă Land-Rover, cu ochii mai urduroşi ca niciodată. Se duse imediat la Malko.

— Nu s-a reîntors în lagăr, îl anunţă el cu o voce descompusă. Sunt foarte neliniştiţi. Se aud nişte zvonuri. Se spune că femeile de la pescărie l-ar fi ucis, dar e foarte dificil să afli ceva concret... Oamenilor le e frică.

Se opri brusc. Abshir, bărbatul cu ochelari negri, se apropiase de ei.

— Bună ziua, Jaaleh. În această dimineaţă vom vizita fabrica de conserve şi apoi vom merge pe mare cu pescarii. Vă convine programul?

— E perfect, îl asigură Malko.

Acum bulgărele de nelinişte din golul din stomac nu-l mai părăsea. Vulcanul începuse să erupă. Tot ce construise se baza pe o informaţie precisă... Abdi îşi pusese ochelarii negri. Căldura avea să fie mai sufocantă ca în ajun. Acest Corn al Africii era cu adevărat capătul lumii. Privi marea. La o sută de mile, Flota a Şasea U.S. se învârtea în cerc. Probabil că acest aspect făcuse telexurile să freamăte între Washington şi Mogadiscio. Înalţi funcţionari din birourile climatizate se întrebau probabil ce făcea el, Malko Linge, agent secret, pentru a deforma jocul crud între Somalia şi S.U.A. în favoarea acestei din urmă ţări. Viaţa mai multor persoane depindea de asta. Şi ceva în plus: onoarea unei ţări mari. Ştia că noul preşedinte nu era omul care să îngenuncheze.

Sau Malko reuşea, sau ostatici mureau, sacrificaţi monstrului rece al dreptăţii de stat.

— E cald.

Remarca Fuschiei îl scoase din reverie. Rochia deschisă la culoare din bumbac striat în roşu şi alb se mulase pe ea ca o mănuşă. Un adevărat atentat la pudoare. Conjunctivita lui Abdi se mări numaidecât. O Toyota galbenă se oprise aproape de ei. Din ea ieşi toca de panteră a lui Ali „Sfântul”. El o fixă pe Fuschia ca şi cum aceasta ar fi fost kaaba, Piatra neagră de la Meca.

— Veniţi în maşina mea, propuse el.

De îndată ce Fuschia se aşează, rochia i se ridică mai sus de jumătatea coapselor brune. Malko crezu că şeful districtului nu va reuşi să rămână pe şosea. Conducea la limită, cu ochii fixaţi pe tiv.

Fuschia părea complet inconştientă de ceea ce provoca. Atunci când se întoarse să-i vorbească lui Malko, ţesătura se întinse atât de tare peste sâni că i-ai fi putut număra aluniţele de pe piele.

După cinci minute, debarcară la pescărie. Malko, nervos, nu era interesat de comentariile spumoase ale lui Abshir.

Şeful districtului nu se deplasa decât în umbra lui Fuschia cu scopul de a avea o vedere directă asupra crupei ei... Mirosul de peşte era insuportabil. Traversară mormane de peşte uscat, abrutizat de statistici false.

Vocea lui Abshir îi făcu să tresară.

— Veniţi să vedeţi atelierul unde sunt tranşaţi peştii, Jaaleh.

Malko îl urmă. Cotcodăceala femeilor se opri brusc atunci când intră micul grup în atelier. Îşi holbară ochii la vederea Fuschiei. Nu era genul care să tranşeze peşte. Rămaseră cu cuţitele în aer. Mirosul era îngrozitor. Abshir îi explică îndelung lui Malko modul în care se procedează la tranşare. Munca se continua cu încetinitorul.

Un pescar se apropie şi îi murmură ceva la ureche. Acesta se întoarse spre Malko:

— Vor să vă arate ceva interesant. Ieri au pescuit o sirenă...

— O sirenă? întrebă Malko uluit. Ce vreţi să spuneţi...

— Da, da, insistă somalezul. O sirenă adevărată. Se pare că avea chiar şi un piept foarte frumos, adăugă el cu un râs gros. Din păcate, au ucis-o...

— Au păstrat corpul? întrebă Malko intrigat. Astea sunt basme.

— Nu, au tranşat-o, dar i-au păstrat o mână. Vreţi s-o vedeţi?

— Bineînţeles.

Oare ce aveau să-i arate? Cercul mic aştepta în jurul lui în linişte. Bărbatul cu ochelari negri stătea în spatele umărului lui. Una dintre femei îşi băgă mâna într-un recipient de saramură şi scoase ceva pe care-l vârî sub nasul lui Malko. A crezut că-i va sta inima-n loc. Sub sarea groasă care îngălbenise pielea, distingea foarte clar forma unei mâini umane tăiată din încheietură.

O mână de bărbat.

Simţind privirile aţintite asupra lui, înţelesese că trebuia

să spună ceva. Îşi băteau joc de el. O privi pe Fuschia. Tânăra se schimbase la faţă. Şeful districtului privea în altă parte. Femeile râdeau în jurul lui, complice. Mărul lui Adam îi urcă şi coborî:

— Păcat că n-aţi păstrat corpul, se auzi el spunând. Ar fi interesat un muzeu poate. Nu ştiam că sunt sirene în Oceanul Indian.

— Se mai pescuiesc câteodată, zise evaziv Abshir. Veniţi. O să vă arătăm peştele uscat.

Malko îi urmă cu pas automat. Hawo nu avea să-şi mai revadă fratele. Mâna pe care i-o arătaseră era a lui. Era prins în cursă. Descoperit. Bănuiau că prezenţa lui era legată de incident, chiar dacă nu cunoşteau încă întregul adevăr. Ieşiră. Soarele ardea îngrozitor. I se părea că Abshir îl privea ironic…

În momentul în care se suiră în Land-Rover, Malko se întoarse şi văzu un bărbat care-l urmărea din cealaltă extremitate a fabricii de conserve. Un alb în şort şi cu şapcă albă. Sovieticul cu care luaseră cina acum două zile.

— Acum, anunţă Abshir, veţi merge să pescuiţi cu nomazii.

După ce rulară cinci minute, se opriră la marginea unei plaje imense. Un fel de golf natural adăpostea vreo douăzeci de bărci cu etrava ascuţită. Un grup de negri în pantaloni scurţi aşteptau aşezaţi pe nisip. Abshir se întoarse spre Malko.

— Vor să vă ia la pescuit. Poate prindeţi vreo sirenă…

De data asta tonul lui era de-a dreptul ironic. Malko înţelese că trebuia să se supună. Fuschia îi aruncă o privire disperată. Din fericire îl aveau pe Abdi cu ei. A trebuit să se dezbrace şi să meargă prin apa care-i ajungea până aproape de talie ca să ajungă la barca cea mai apropiată, fiind escortat de „echipajul” lui. Se întoarse şi o zări pe Fuschia urcând în Toyota şefului districtului. Bâzâitul uşor al maşinii diesel îi umplu urechile şi barca se

îndreptă în larg.

*
* *

Toyota rula uşor pe plaja pustie de-a lungul rocilor. Fuschia aruncă o privire neliniştită şefului districtului. Se aflau la mai mult de doi kilometri de locul în care Malko se îmbarcase.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Vă duc să vizitaţi ţara, zise somalezul.

În acest timp, îşi puse mâna dreaptă pe coapsa Fuschiei, urcând foarte încet, fără să se oprească din condus. Faţa şefului districtului era plină de sudoare. Îşi retrase brusc mâna ca şi cum se arsese şi îndreptă Toyota spre o zonă protejată de priviri indiscrete. Opri, coborî, ocoli maşina şi deschise portiera.

— Coborâţi, zise el.

Fuschia privi nisipul pustiu şi încercă să surâdă.

— Dar aici nu e nimic de văzut.

Ali „Sfântul” o prinse de mână şi o făcu să coboare. Ochii lui mari luaseră o expresie care o nelinişti pe Fuschia. O prinse brusc de mâini şi o strânse în braţe. Fata îi simţi erecţia în coapsă. Ali respira greu. Mâinile îi alunecau de-a lungul feselor, strângându-le.

— Te iubesc, zise el. Allah e cel care mi te-a trimis. Vreau să te iau de soţie.

Fuschia încercă să glumească.

— Dar sunteţi deja căsătorit. Aveţi patru soţii.

— O voi repudia pe una dintre ele, mormăi Ali „Sfântul”.

Era simplu. Era suficient să meargă să găsească un iman.

Fuschia obiectă pe un ton serios:

— Dar am deja un bărbat. Nu pot să rămân în Brava

— Ascultă, zise Ali. Pot să te salvez. Bărbatul cu care ai venit va avea probleme grave. E un spion. Dacă îl părăseşti

şi te căsătoreşti cu mine, te voi proteja. Gândeşte-te la propunerea mea până deseară. După aceea va fi prea târziu.

*
* *

Fusese nevoie de zece oameni ca să pescuiască o langustă ce n-ar fi hrănit nicio pisică!

Barca se învârtea în cerc pe valuri. Aşezat în spate pe o grămadă de năvoade, Malko îşi măcina nervii.

Nomazii priveau Oceanul Indian cu o privire piezişă. Unul dintre ei stătea la pândă pe malul mării de la plecarea lor.

O zări pe Fuschia pe plajă cu Abshir. Toyota şefului districtului dispăruse. După lovitura cu sirena, ştia că somalezii îl păndeau. Se jucau cu el ca şoarecele cu pisica, fără să ştie de complicitatea şoferului. Trebuiau să încerce să afle cine era el şi ce voia el exact. Era o cursă contra cronometru…

Din nou a trebuit să sară în apă şi să se ude până la brâu în râsetele somalezilor. Ajungând aproape de Fuschia, o simţi încordată şi nervoasă. Fără un cuvânt, urcară în Land-Rover, dar până la casa şefului districtului nu au putut să-şi spună nimic din cauza prezenţei lui Abshir care îi explica lui Malko că stângăcia lui în ale pescuitului a fost excepţională.

De îndată ce ajunseră în camera lor, Fuschia izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Fuschia îi povesti printre lacrimi conversaţia ei cu Ali „Sfântul” şi şantajul acestuia din urmă. Malko asculta cu stomacul strâns. De data asta se dăduse semnalul. În plus, nici măcar nu ştia dacă ostaticii se află în Brava.

Eşec pe toate liniile.

— Avem timp numai până deseară, zise Malko.

Îşi luă aparatele şi ieşi.

Abdi era acolo, servind un ceai. Malko îi zise cu voce tare:

— Vreau să fac câteva fotografii în lagărul de nomazi.

Malko urcă în Land-Rover. De îndată ce casa nu se mai văzu, Abdi îşi schimbă expresia.

— Sunt suspicioşi, zise el. Abshir m-a interogat timp de o oră. Nu ştiu adevărul, dar bănuiesc că e ceva dubios. Vă iau drept un agent dublu. Se gândesc că sunteţi cu adevărat Helmut Lambrecht, dar că lucraţi pentru americani.

— Şi Moussa?

— Şi el a început să-şi pună întrebări.

— Aveţi veşti acum despre fratele lui Hawo?

— E vorba de un accident, zise Abdi. A fost surprins şi curăţătoarele de solzi s-au enervat pe el. Dar Abshir e la curent cu toată povestea. El a avut ideea cu mâna. Ca să vă vadă reacţia.

Se jucau cu el de-a şoarecele cu pisica.

Land-Rover-ul suia pe drumul ce ducea spre lagărul de nomazi. Malko mustea. Era exasperant să vii de aşa de departe şi să eşuezi. Îi rămânea puţin timp. Oricând se puteau descoperi cele două cadavre şi somalezii nu s-ar mai fi jucat cu ei de-a nimic... Îi revenea în minte mâna scoasă din saramură... Era ceea ce-l aştepta dacă se lăsa prins...

Era trist pentru un prinţ de sânge să sfârşească deghizat în sirenă într-un port mic din Oceanul Indian. Se gândea, încercând să pună la cale un plan care să stea în picioare. Avea oarecare elemente, dar îi lipseau încă multe... Un eşec însemna moartea a cinci persoane. Plus a lui. În mod făţiş, coborî din maşină, cu Leica în colier lung şi începu să mitralieze nomazii puţin obişnuiţi cu atâta onoare... Puţin câte puţin înaintă în interiorul lagărului.

Hawo stătea jos în faţa cortului, cu faţa gravă, hieratică,

înfăşurată într-un bafto. Expresia feţei nu i se schimbă la vederea lui Malko.

— L-au ucis pe fratele meu, îl anunţă ea.

Nu se simţea nici suferinţă, nici amărăciune în vocea ei, numai o furie imensă. Din spatele ei, un bătrân îl contempla pe Malko. Tatăl ei. Malko se ghemui în faţa nomadului şi puse sacul foto între ei doi.

— V-am adus preţul sângelui, zise el. Tot aurul pe care-l am.

Hawo dădu din cap.

— Chiar dacă mi-aţi da zece mii de cămile, acestea nu ar putea şterge sângele fratelui meu. Vreau să-i omor pe cei care l-au ucis...

Nu avea ce să discute. Malko se gândi brusc la ceva.

— De câte puşti ca aceasta aveţi nevoie?

Arătă carabina Mauser. Hawo socoti încet pe degete şi spuse:

— Şapte.

— Aveţi trăgători buni?

Buzele groase ale nomadei se deschiseră într-un surâs crud.

— La noi toată lumea trage bine. În deşert trebuie să ştii să vânezi... De ce?

— Poate că voi putea să vă ofer răzbunarea, zise Malko. Dar până atunci, luaţi aurul acesta.

Hawo luă sacul din piele şi îl aruncă în spatele ei în cort.

— Nu mă voi atinge de el atâta timp cât nu vom fi răzbunaţi, zise ea. Grăbiţi-vă.

Ea fu întreruptă de Abdi care fugea.

— Repede, zise el, vin aici. Abshir.

Atunci când ajunse Abshir, cu privirea ascunsă după ochelarii negri, Malko tocmai făcea fotografii cu alăptarea puilor de cămilă în faţa unei nomade care prăjea peşte...

Se decisese ce avea de făcut. Totul sau nimic.

Capitolul XV

Justificându-şi porecla, Abshir „Gură Spartă” împrăştie câţiva copii care se înghesuiseră lângă Land-Rover. Malko, conştiincios, îşi termină filmul foto. La Mogadiscio, era practic imposibil să faci o fotografie fără a fi linşat. Somalezii erau bolnavi de spionită acută. O cămilă, în viziunea lor, era la fel de secretă ca şi un proiectil. Abshir avu o lungă consfătuire cu Abdi, după care plecă.

De îndată de se aflară în Land-Rover, Abdi îl anunţă pe Malko:

— A auzit vorbindu-se de povestea cu Saïda. Încă nu înţelege bine despre ce e vorba şi nu îndrăzneşte să vă atace pentru că adevăratul Helmut Lambrecht e prieten foarte bun cu preşedintele Syad Barré. M-a întrebat ce cred despre povestea asta. Am făcut pe imbecilul, dar trebuie să vă supraveghez.

Cercul se strângea. Abdi îl privi cu coada ochiului pe Malko.

— Trebuie să plecăm, îl sfătui el. Putem ajunge în Kenya. Cunosc toate drumurile. Nu au chiar atât de mulţi soldaţi ca să le supravegheze pe toate. Trebuie să renunţăm să-i mai salvăm pe oamenii aceia, domnule.

Pentru prima oară, Abdi dădea dovadă de nervozitate. Şi nu fără motiv... Risca să se trezească spânzurat sau tăiat în bucăţi. Malko îi adresă un surâs încrezător.

— Să nu vă fie frică. Mai încerc ceva în seara asta. Dacă nici asta nu merge, plecăm la noapte.

Nu mai schimbară nicio vorbă până la hotel.

Fuschia se odihnea pe pat goală, ca să nu-şi şifoneze rochia. Văzându-l pe Malko, tresări.

— Ce mai e nou? întrebă el.

— A venit Ali „Hadj”, zise ea. Mi-a adus asta.

Deschise pumnul şi Malko văzu o stea de Mogadiscio. Era aur de paisprezece carate, dar era totuşi aur.

— Mi-a zis să merg la el la ultimul capitol din Coran, continuă ea. Va fi singur. După asta va fi prea târziu.

— Mergi, aprobă Malko.

Planul lui începea să se pună în aplicare. „Contra-atacul.”

Fuschia se ridică într-un cot indignată, mai frumoasă ca niciodată.

— Ce ai vrea tu să fac? Ai văzut cu ce seamănă Ali „Hadj”? Cu un porc! Nu vreau să mă căsătoresc cu el şi să trăiesc la Brava!

Malko o privi fără pic de ironie.

— Atunci când amantul tău ţi-a zis, la Mogadiscio, să te bagi în patul unuia, ai făcut-o...

Fuschia dădu din cap indignată.

— Te înşeli! Nu din acel motiv m-am culcat cu tine. Îmi plăceai. E o diferenţă, nu? Şi pe urmă, tu m-ai violat... Dar în ceea ce-i priveşte pe alţii, mă mulţumesc să flirtez.

Nu va şti niciodată adevărul, dar nu avea importanţă. Malko veni şi se aşeză lângă ea.

— Asta e tot?

— Da, e tot, zise ea.

Malko se întreba ce mobil avea şeful districtului. Poate că pur şi simplu murea de dorinţă să o călărească pe frumoasa Fuschia... Nu era obligatoriu să vezi dragostea de Revoluţie peste tot...

Fuschia suspină.

— Vreau să ne întoarcem la Mogadiscio... Mi-e frică. Trebuie să plecăm imediat.

Malko dădu din cap.

— Nu fi proastă, Fuschia. Într-o zi vor descoperi ce s-a întâmplat. Vor găsi cadavrele şi va trebui să le dai o explicaţie.

— Dar atunci ce vom face? întrebă ea scoasă din minţi.

— Roagă-te la Allah ca ideea mea să meargă, zise Malko. Şi fă ce ţi-am spus.

*

* *

Malko îşi ciuli urechile, încercând să identifice sunetele metalice stranii care tulburau liniştea, ce veneau dinspre fereastra deschisă. El şi Abdi, ascunşi pe scara exterioară ce ducea la primul etaj al casei lui Ali „Sfântul”, ascultau intrigaţi. În faţă, de cealaltă parte a străzii cu pământ bătătorit, fabrica de pantofi nu era decât un bloc negru.

Acum câteva minute, Ali „Sfântul” şi Fuschia coborâseră din Toyota galbenă. I-au văzut suind aceeaşi scară exterioară. Sirena de la muezin chema musulmanii la ultima rugăciune din zi. Abdi scoase bucata de cârpă care ascundea carabina Marlin 444 şi cei doi bărbaţi pătrunseră în curtea interioară, apoi se suiră pe scară cu paşi de lup.

Malko băgă puţin capul şi încremeni. Ali „Sfântul” se ruga la Allah în felul lui. În picioare, prins de masa din mijlocul camerei, o încuraja pe Fuschia care era ocupată să-l masturbeze cu regularitatea unui metronom. Clinchetul care-l intrigase pe Malko era produs de brăţările de la încheietura mâinii metisei. Cu ochii spre cer şi o expresie fascinată pe trăsăturile umflate de grăsime, Ali „Sfântul” îi desfăta cu degetele crupa partenerei ei. Fuschia, din contră, arbora o expresie la limita plictiselii... Brusc, şeful districtului îi îndepărtă mâna care îl mângâia şi o lipi pe Fuschia de el. Ea încercă să-i scape, dar el o apăsă şi mai tare.

Cu toca lui de panteră pe cap, o înghesuia pe Fuschia ce stătea cu spatele sprijinit de masă. Combătând focul prin foc, aceasta reluă membrul care îi scăpase. Clinchetele brăţărilor atingeau un ritm de castaniete şi, foarte repede, Ali „Sfântul” nu se mai putu stăpâni. Dar asta n-a fost

suficient ca să-l calmeze. Avea intenţia clară de a-şi consuma căsătoria. Toate eforturile Fuschiei de a-l respinge au fost în zadar. Îi ridică rochia până la pântece şi deveni mai brutal, băgându-şi un genunchi între picioarele ei lungi.

O luă pe metisă în picioare într-un coit bestial cu spatele contra mesei, oprindu-se câteva secunde ca să profite de victorie.

În acel moment Abdi, care-l ajunse din urmă pe Malko, făcu o mişcare stângace şi lovi geamul... Imediat, somalezul se năpusti în încăpere, urmat de Malko.

Şeful districtului se întoarse brusc, toca de panteră îi căzu şi el se desprinse din corpul cărnos al lui Fuschia. Erecţia lui triumfătoare i se chirci într-o fracţiune de secundă în faţa carabinei. Ochii lui mari îşi pierduseră toată bucuria de a trăi văzând carabina lui Malko.

— Ce vreţi? întrebă el cu o voce nesigură.

Fuschia privea arma cu ochii măriţi de groază. Malko se plantă în faţa şefului districtului.

— Ştiţi cine sunt eu?

Ali „Sfântul” îi răspunse cu o voce pe care încerca să şi-o controleze:

— Un tovarăş jurnalist german, Helmut Lambrecht.

— Minţiţi, zise Malko. Ştiţi că nu sunt Helmut Lambrecht.

Ali Abokor îşi lăsă privirea în jos fără să răspundă.

— M-aţi denunţat, zise Malko. Ca să fiu arestat.

Ali „Sfântul” ridică brusc capul.

— Nu! Nu e adevărat, zise el. Jur pe Allah. Imbecila aia de Saïda a vorbit în plus.

— Ştiţi cine sunt? întrebă Malko cu o voce periculos de blândă.

Ali „Sfântul” dădu din cap:

— Allah ştie şi e suficient. Eu nu sunt decât un umil servitor…

Prudent răspuns.

— Am venit la Brava ca să eliberez ostaticii care sunt deţinuţi aici, zise el, familia ambasadorului american... Ştiu că sunt ascunşi aici. Mă veţi conduce la ei, sau o să vă omor înainte să părăsesc Brava.

Şeful districtului se lăsă jos şi îşi luă toca de panteră, ca şi cum n-ar fi auzit ce spusese Malko. Trăsăturile lui moi erau acum contractate. O privi pe Fuschia ca pentru a-şi da curaj.

Malko insistă.

— Sunteţi la curent cu povestea asta?

— Nu, răspunse cu o voce fermă Ali „Sfântul”.

— Nu ştiţi unde se află ostaticii? insistă Malko, neîncrezător.

Ali „Sfântul” nu-şi luă privirea dintr-a lui.

— Nu sunt problemele mele. Abshir Gadweyne este responsabilul Partidului care este la curent cu această problemă.

— Nu mă veţi face să cred că nu ştiţi unde sunt ostaticii, replică Malko. Nu dumneavoastră, care nu ignoraţi nimic din ceea ce se petrece în Brava.

Ali „Sfântul” surâse:

— Nu vreau să mă amestec în chestii dintr-astea. Asta e tot.

Se provocară din priviri câteva secunde, apoi Ali „Sfântul” zise lent:

— Dacă vreţi să ştiţi unde se află, Abshir poate să vă spună. În acest moment ar trebui să fie la Saïda. Poate că el va vorbi. Totdeauna l-am considerat un laş.

— Unde se află casa lui Saïda?

— Ultima înainte să ajungi la plajă. Nu puteţi să n-o găsiţi. E o căsuţă mică din piatră cenuşie, cu un cocotier în faţă. E singurul.

Malko avu un schimb de priviri cu Abdi.

— Foarte bine, zise el. Abdi, încearcă să-l găseşti şi adu-l

aici. Vă vom aştepta. Unul dintre voi trebuie să vorbească.

Abdi dispăru prin fereastra deschisă fără să spună un cuvânt.

Fuschia îşi aranjă rochia, ca pentru a şterge urmele violului ei de jumătate. Ali „Sfântul” îşi freca mâinile grăsune una de cealaltă, privindu-l atent pe Malko.

Acesta tocmai îşi spunea că toată figura risca să se termine foarte rău.

*

* *

Silueta înaltă se îndepărta mergând rapid de-a lungul dunei. Abdi acceleră viteza Land-Rover-ului. Abshir se întoarse auzind zgomotul motorului. Abdi îi văzu expresia uimită în lumina farurilor. Se opri atunci când Land-Rover-ul se opri lângă el şi surâse recunoscându-l pe Abdi.

— Bună seara Jaaleh. Ce s-a întâmplat?

— Urcă, Jaaleh, zise Abdi. Cred că am descoperit ceva interesant.

— Ce? întrebă curios Abshir.

Ocoli maşina şi se instală lângă Abdi, care demară imediat.

— Unde mergem?

Abdi surâse misterios.

— Lasă-mă să-ţi fac o surpriză, Jaaleh.

Merseră de-a lungul plajei pustii, îndepărtându-se de Brava. Cinci minute mai târziu, după ce a escaladat o dună, Land-Rover-ul se opri: Abdi sări din maşină, luă arma Marlin 444 de la spate şi o aţinti asupra pasagerului lui.

— Coboară, Gadweyne.

Tonul lui era vădit ironic. Abshir îl privi sufocat. Îşi cunoştea porecla, dar nimeni nu îndrăznise să o folosească până acum în prezenţa lui.

— Eşti nebun, Jaaleh! zise el.

— Coboară, repetă Abdi, sau te omor.

— Şi tu eşti un spion! zise Abshir.

Coborî, trase adânc aer în piept şi privi locul în care se afla. Farurile luminau o dună în pantă acoperită cu cactuşi enormi strânşi unii într-alţii, cu ţepi lungi de mai mulţi centimetri. Abdi îl împinse pe prizonier înspre cactuşi cu vârful carabinei. Celălalt se întoarse livid şi spuse pe un ton plângăreţ:

— Jaaleh! Eşti nebun.

— Spune-mi unde sunt ascunşi ostaticii americani, zise Abdi. Repede.

— Ostaticii? Care ostatici?

Abshir se forţa din toate puterile să pară surprins, dar nu reuşi. Se afla acum la marginea dunei, într-un echilibru instabil.

Abdi se îndreptă spre el, piciorul lui plecând înainte şi îl lovi puternic. Lovit în burtă, Abshir se ghemui de durere şi gemu. Imediat Abdi îi trimise o a doua lovitură de picior care îl făcu să cadă pe panta acoperită cu cactuşi.

Urletele lui Abshir se transformară într-o cascadă inumană de strigăte, de rugăminţi devenite treptat chelălăituri, pe măsură ce ţepii ascuţiţi i se înfundau în carne. Din cauza greutăţii corpului, nu se putea opri şi singurele asperităţi în care se proptea erau cactuşii…

Căderea dură aproape un minut. Apoi strigătele se transformară într-un chiţăit plângăreţ şi obsedant.

Abdi se sui în Land-Rover şi se îndreptă cu viteză spre baza dunei. Abshir zăcea pe spate. Somalezul arăta ca un bătător de cuţite. Mai mulţi ţepi i se înfipseseră în faţă, alţii îi ieşeau din hainele deşirate. Nu era grav rănit, dar se pare că suferea martiriului. Gemetele îi ieşeau din gură în ritmul respiraţiei. Cu lipsa lui de sensibilitate obişnuită, Abdi îl mai dădu o lovitură de picior.

— Ridică-te.

Abshir nu se mişcă.

— Ridică-te, repetă Abdi. Dacă nu, te agăţ în spatele maşinii şi te trag până la destinaţie.

Afectat, Abshir reuşi să se ridice cu amândouă mâinile puse pe faţă, plângând ca un copil. Abdi îl luă de braţ cu grijă să nu se înţepe şi îl trase spre Land-Rover.

— Unde sunt americanii?

— Nu ştiu, ţipă el. Lasă-mă, Jaaleh! Ştii cine sunt eu.

În ciuda înţepăturilor care îi sfâşiau carnea, era hotărât să nu vorbească. Realizase un lucru. Abdi ajunsese mult prea departe ca să îl lase în viaţă dacă vorbea. Viu, ar fi putut încă să-i fie util.

Abdi îl privi şi dădu din cap fără să spună nimic. Trebuia să vorbească.

*

* *

Abdi cotrobăi în Land-Rover la lumina unei lanterne în timp ce Abshir gemea stând în genunchi pe nisip. În depărtare se auzeau vuietul valurilor ce se spărgeau pe plajă. Abdi ieşi din maşină cu o sfoară albă şi se apropie de Abshir.

Îi legă rapid mâinile la spate. Apoi, îl împinse pe spate şi îi legă călcâiele. Opera cu gesturi calme, fără grabă şi fără emoţie. Cum Abshir deschise gura ca să strige, i-o înfundă fără menajamente cu o cârpă plină de păcură, pe care i-o lega cu o curea din piele.

Abshir încercă să urle dar nu reuşi să scoată decât un sunet înfundat. Se auzi un sughiţ, vomită şi trebui să-şi înghită propria fiere ca să nu se înece.

Abdi descoperise un sac de pânză plin cu scule. Scoase vechea lampă de sudură care nu părăsea niciodată Land-Rover-ul. Garajele auto erau foarte rare în Somalia şi trebuia să fie în măsură să repare maşina oricând cu mijloacele aflate la bord. Luă un flacon şi îl umplu cu alcool, apoi închise rezervorul. Abshir îl privea cu oroare şi

se răsucea pe nisip ca o omidă tăiată în două.

Abdi scoase o brichetă din buzunar, se auzi un şuier când se aprinse lampa, apoi sunetul caracteristic al flăcării. Abdi reglă flacăra cu grijă. Numai când termină aceste operaţiuni se întoarse spre Abshir care era şi mai înspăimântat din cauza ochelarilor lui negri.

Se apropie şi puse lampa aproape de el. Liniştit, îi scoase centura de la pantaloni, i-i trase în jos până la genunchi, smulgând în treacăt câţiva ţepi şi îi dădu jos slipul, dezvelindu-i burta păroasă.

Cu lampa de sudură în mâna dreaptă, Abdi se aplecă spre Abshir.

— Unde sunt ostaticii?

Abshir dădu din cap.

Abdi se aşeză atunci pe pieptul lui, cu spatele la el. Muşcătura flăcării îl luă pe Abshir prin surprindere, fiind îndreptată direct spre sexul lui. Tresărirea lui de durere fu atât de puternică încât îl aruncă pe Abdi de pe el. Strigătul lui de durere, chiar dacă era înăbuşit de căluş, ar fi îngheţat sângele celei mai insensibile persoane. Nu mai avea niciun fir de păr în acea regiune şi pielea sexului lui şi a testiculelor se băşicase deja. Se rostogoli pe burtă, ghemuindu-se, urlând ca un damnat. Abdi îl întoarse din nou pe spate şi, implacabil, îndreptă din nou flacăra spre testicule.

— Opreşte-te, urlă de sub căluş Abshir, înainte să leşine..

Abdi aşteptă să-şi revină. De îndată ce deschise ochii, îi îndreptă lampa în plin pe sexul acestuia. Abshir se ghemui cu genunchii la bărbie, având faţa plină de o sudoare rece. Apoi leşină din nou, cu ochii daţi peste cap.

Econom, Abdi micşoră flacăra şi aşteptă. De data asta, se aplecă spre el şi zise cu o voce impunătoare:

— Voi continua. După asta, îţi voi arde ochii. Deci, răspunde.

Abshir gemea fără încetare, distrus. N-avea în cap decât o idee: să facă cumva să înceteze durerea.

Dând din cap, lăsă să se înţeleagă că e gata să vorbească.

Abdi îi desfăcu căluşul de la gură.

— Atunci, vorbeşte!

— Stinge lampa, bâigui rănitul. Stinge lampa.

Şuierul flăcării încetă şi dintr-odată Abshir se simţi mai bine.

— Vorbeşte, îi ordonă Abdi.

Capitolul XVI

O briză uşoară bătea dinspre Oceanul Indian pe duna pustie, răcorind arsurile lui Abshir. Cu lampa de sudură stinsă în mână, Abdi reiteră întrebarea:

— Unde sunt ostaticii?

— În fabrica de conserve de peşte, mărturisi responsabilul Partidului cu o voce infailibilă.

— Unde?

— E o clădire în care sunt patru camere frigorifice. Numai două sunt puse în funcţiune. Ei se află în cea de a treia cameră. Nimeni nu ştie, doar tovarăşul Gorki şi şeful districtului Au fost aduşi noaptea, iar microbuzul a fost ascuns în garajul ruşilor. Nu au voie să iasă. Eu sunt cel care le duce de mâncare. Sunt foarte bine trataţi, mai adăugă el cu vioiciune..

— Sunt şi copii, remarcă Abdi.

— Şi ei sunt foarte bine trataţi, zise el convingător. Se distrează.

Instinctiv, Abdi îi trase o lovitură cu piciorul şi acesta tăcu. Era acum distrus complet, avea frisoane, tremura.

Abdi reluă interogatoriul:

— Câţi oameni sunt acolo ca să îi păzească?

— Şase. Întotdeauna sunt patru treji. Sunt oameni de la F.L.C.S. special selecţionaţi. Au răpit un autobuz plin cu copii francezi acum doi ani la frontiera cu Djibouti... Sunt supravieţuitori ai acelui grup.

— Sunt înarmaţi?

— Da. Au mitraliere şi grenade. Şi exploziv. Au pus exploziv la uşi pentru cazul în care ar fi atacaţi. Nu e nicio fereastră în camera frigorifică, numai gurile de aerisire, la care ostaticii sunt permanent conectaţi.

Apoi tăcuse, îngrozit de ceea ce spusese. Abdi se ghemui în faţa lui, intrigat. „Gură Spartă” vorbise prea mult.

— Tu eşti cel care dirijează operaţiunea?

Abshir, înţelegând că spusese prea multe, dădu din cap energic.

— Nu, nu, nu eu. Mă ocup numai de hrană. Dar e un tip pe care-l cunosc bine, Hassan. Am fost împreună într-un lagăr de antrenament. El a fost cel care a venit să mă caute atunci când au sosit...

— Cine dirijează operaţiunea la Brava? insistă Abdi. Ali „Hadj”?

Abdi dădu din cap şi zise pe nerăsuflate:

— Nu, tovarăşul Gorki.

— Cine? Rusul de la pescărie? întrebă Abdi foarte surprins.

— Da, da, confirmă Abshir. E un militar sovietic.

Abdi înregistra toată discuţia. Prins de o subită logoree, Abshir continua, ca pentru a se justifica:

— Înainte fusese un alt sovietic foarte amabil, care era acolo de mai bine de un an. Învăţase limba noastră, apoi „ei” l-au trimis pe ăsta din Mogadiscio acum opt zile, ca să-l înlocuiască. Nu ştie nimic despre pescărie. Stă ore întregi închis în biroul lui şi interzice tuturor să-i vorbească sau să-l fotografieze. Singurii cu care vorbeşte sunt cei din

comando.

— Trebuie să ne ajuţi să eliberăm ostaticii, zise Abdi. Chiar în noaptea asta.

Nici vorbă să se afişeze cu Abshir acolo în plină zi, şifonat cum era. Somalezul ar fi fost foarte tentat să alerteze populaţia. Acesta dădu din cap, tremurând din nou.

— E imposibil, zise el. Nu deschid uşa la nimeni noaptea, nici măcar mie. Sunt consemnele rusului. Chiar le-a spus că şi dacă vine el, să refuze să-i deschidă. Nu vor să-şi asume niciun fel de risc. Pe deasupra, după incidentul cu nomadul pe care l-au surprins dând târcoale în pescărie, au devenit mai neliniştiţi. Nu ştiau clar ce voia. Au spus că era un hoţ, dar ştiau foarte bine că n-avea ce să fure...

— Şi mâna? întrebă Abdi.

— A fost ideea lui Gorki, jură Abshir. Voia să-l pună la încercare pe Jaaleh-ul străin. Încă de la început s-a îndoit de el. Din cauza hainelor lui. A zis că n-a văzut niciodată asemenea haine pe un comunist. Dar eu nu i-am spus nimic din ceea ce a zis Saïda. Jur pe Allah.

— Cred că n-ai fost destul de cinstit, obiectă ironic Abdi. Sigur există un mijloc de a ajunge la ostatici, insistă el. Vreau să-i scot de acolo.

Abshir gemu:

— Nu, nu. Nu e decât o uşă. Cu zăvoare. Nu e niciun geam. Numai o lucarnă pe acoperiş cu un grilaj la care nu se poate ajunge. E de douăzeci de centimetri pe douăzeci. Nu se poate lansa pe acolo nicio grenadă. Am vizitat zona cu Hassan în prima zi. Sunt foarte prudenţi.

Abdi întrebă:

— Cum au ajuns ei la acea lucarnă?

— Prin spate, e o scară pe care se poate ajunge pe acoperiş. Dar n-o să vedeţi nimic şi n-o să puteţi să faceţi nimic. La cel mai mic semnal, au ordin să omoare ostaticii. Şi o vor face. Hassan mi-a zis asta.

— Ziua ies, nu? insistă Abdi.

— Bineînţeles. Dar doi câte doi. Intră mai întâi pe culoar. Acolo e un bărbat. Alţi trei sunt înăuntru. Au o parolă care se schimbă în fiecare zi... Lasă-mă acum să plec, se rugă Abshir. Ţi-am spus tot ce ştiu. N-o să spun nimic. Îţi jur. Mi-e foarte rău!

Vocea lui suna chiar ca un clopot dogit.

— Nu mă omorî, gemu el. Sunt însurat şi n-am făcut nimic rău.

Abdi îi mai trase un şut care-l făcu să urle de durere.

— Comunist împuţit! Incredibil! Allah te va pedepsi.

Abshir începu să se vaite din nou ca să evite să răspundă.

Abdi îl urmărea atent. Poate că somalezul nu spusese tot ce ştia.

— Prietenul tău Hassan nu ţi-a spus ce-o să facă cu ostaticii?

— Ba da, răspunse Abshir. Îi va trimite la Mogadiscio de îndată ce americanii vor accepta condiţiile impuse de F.L.C.S. Acolo vor fi puşi în libertate.

— Şi dacă americanii nu vor accepta? întrebă Abdi.

Abshir nu răspunse. Abdi îi aplică din nou o lovitură de picior, îndesându-i un spin de trei centimetri în burtă.

— Răspunde, câine!

Şoferul mai mult ghici decât auzi răspunsul: „Vor fi executaţi”.

— Cum?

— Hassan mi-a zis că-i va arunca pradă la peşti... Nu ştiu nimic altceva. Îţi jur.

Abdi rămase tăcut. „La peşti.” Îi vor tranşa şi îi vor arunca rechinilor din Oceanul Indian ca să nu li se poată găsi niciodată trupurile. Iată de ce aleseseră un loc atât de discret.

Liniştea se prelungi, fiind tulburată numai de vântul călduţ care sufla printre cactuşi şi de gemetele lui Abshir,

care era terorizat. Abdi făcu o mişcare spre el şi acesta începu dintr-odată să urle şi se ghemui în poziţia de făt.

— Nu mă... îţi spun mai multe lucruri.

— Ce? întrebă curios Abdi.

Abshir se îndreptă şi îşi ridică privirea spre el.

— N-o să mă omori dacă îţi spun de ce tovarăşii sovietici i-au răpit pe americani?

— Nu, n-o să te omor, zise amabil Abdi. Nu, dacă îmi spui totul.

— Ruşii au aranjat toată tărăşenia asta, zise Abshir încet. Hassan mi-a zis. Vor ca americanii să plece din Somalia.

— De ce? întrebă Abdi, care-şi făcea educaţia politică în acele momente.

— Din cauza cubanezilor, murmură Abshir.

— A cubanezilor? întrebă nedumerit Abdi.

— Vin să ne ajute să invadăm Coasta franceză a Somaliei, preciză Abshir printre două gemete. Vor sosi noaptea cu avioane mari. Ruşii nu vor ca americanii să-i vadă.

— A, bine! făcu Abdi.

Povestea asta cu cubanezii i se părea încâlcită.

— Sunt cubanezii în ţară? îl interogă el.

— Nu, şopti Abshir. Sunt în insulele Barjuni, în sud, ca să nu-i vadă nimeni.

Se opri, gâfâind, cu respiraţia întretăiată. Abdi se aşeză pe călcâie lângă el, ca să-l audă mai bine. Îşi spuse că aflase deja destul despre asta şi că Abshir vorbea prea mult. Nu-i plăcuseră niciodată oamenii prea vorbăreţi.

— Mă arde, zise Abshir dintr-odată. Burta.

— Aşteaptă, se va ameliora, promise amabil Abdi.

Se aplecă deasupra rănii. Se auzi un zgomot umed, respingător, în liniştea dunei.

Abshir deschise gura ca să urle. Dar nu scoase decât un gâlgâit printre buze. Cu gâtul tăiat până la vertebre, muri

în câteva secunde, cu unghiile înfipte în palme de durere.

Abdi îşi curăţă briceagul pe pantaloni. Îl puse în buzunar şi puse la loc lampa de sudură. Douăzeci de ani de vânătoare, de ucideri de animale, îi tociseră sensibilitatea. Ucisese atâtea mamifere, că unul în plus sau în minus...

Cel puţin, de data asta omorâse cu folos.

*

* *

Malko înţepenise, atât de încordat stătuse să audă paşi pe scara exterioară. Trecuse mai bine de o oră de când plecase Abdi. Ali „Sfântul", înfundat într-un fotoliu, cojea seminţe de copac cu ochii fixaţi pe picioarele lui Fuschia care stătea toropită şi abrutizată de emoţii. Fusese prea mult pentru ea. Abdi se strecură în încăpere şi îşi sprijini carabina de masă.

— L-ai găsit? întrebă Malko.

Şoferul dădu afirmativ din cap.

— Da. A vorbit.

Fericirea lui Malko se risipi imediat. Ajunsese să-l cunoască pe Abdi.

— Unde e, Abdi? Ce ai...

Abdi îşi scoase ochelarii ridicând ochii roşii spre el şi oprindu-se să-şi mai mestece tutunul, pe care-l depozită spre obrazul drept.

— I-am aruncat corpul aproape de lagărul nomazilor. Vor crede că ei au fost cei care l-au ucis. Din cauza mortului acela din pescărie...

Abshir ieşise prin urmare din scenă. Malko încerca acum să măsoare în minte consecinţele morţii responsabilului Partidului din Brava. Se putea ca sovieticul să se alarmeze din cauza lipsei lui. Ali „Sfântul" se făcea că nu înţelege conversaţia dintre cei doi. Fuschia îşi lăsă ochii în pământ, îngrozită.

— Nomazii vor avea probleme, remarcă Malko.

Abdi surâse şiret:

— Nu. Abshir nu e din Brava. Oamenilor de aici le e teamă de nomazi. Şi guvernul vrea să le facă pe plac, pentru ca nomazii să rămână aici. Nimeni nu va spune nimic.

Ali „Hadj” ridică privirea şi spuse cu o voce plată:

— Aşa e. Are dreptate.

Moartea lui Abshir nu părea să-l afecteze foarte tare. Malko prefera să nu ştie cum îl făcuse Abdi pe „Gură Spartă” să vorbească... Nu se îndoia că metodele de tortură ale acestuia erau foarte eficiente. Aşa era războiul. Cu cortegiul lui de orori. Şi nu a fost el cel care l-a pornit. Revăzu cu ochii minţii faţa mutilată a soţiei ambasadorului asasinată la Mogadiscio, ceea ce-l făcu să nu se mai gândească cu atâta compasiune la chinurile suportate de Abshir.

— Ai aflat unde sunt ostaticii? întrebă el.

Abdi îşi arătă toţi dinţii.

— Ştiu tot, zise el triumfător. Abshir începuse să se prindă în joc.

Şi începu să-i reproducă aproape cuvânt cu cuvânt confidenţele lui Abshir. Malko nu pierdea nicio virgulă, atât de atent era la relatarea şoferului.

Dar foarte repede îşi pierdu speranţa. Cu toate că aflaseră unde sunt ostaticii, părea imposibil să se ajungă la ei. Ca şi cum ar fi fost duşi pe lună. Ca să-i salveze fără să-şi asume prea multe riscuri, ar fi trebuit să dispună de un comando specializat, cu trăgători de elită, mai precis de o întreagă organizaţie. În schimb, n-avea pe nimeni decât pe şoferul bătrân de safari devotat, feroce şi puţin ţăcănit.

Era negru de furie. Venise de atât de departe şi făcuse atâtea lucruri pentru nimic. Singura soluţie părea aceea de a pleca la Mogadiscio şi de a alerta din nou corpurile diplomatice... Dar somalezii vor muta din nou ostaticii.

Era cvadratura cercului. Se întoarse spre Ali „Hadj”:

— E adevărat tot ce spune?

Şeful districtului aprobă:

— Îl cred. Ştiu că Abshir era cel care le ducea mâncarea.

Abdi îşi reglă vocea. Nu apucase încă să spună tot şi îi era teamă să nu-i scape ceva.

— Mi-a vorbit şi despre ruşi, anunţă el modest.

Continuă apoi să povestească cu aceeaşi voce monotonă şi plată restul informaţiilor pe care le deţinea. Malko îi sorbea cuvintele. Puzzle-lul se reconstituise acum. Răpirea fusese o operaţiune „K.G.B.”, ceea ce explica prudenţa lui Ali „Sfântul”, care era, de asemenea, şi „Înţeleptul”.

— V-a spus de ce au făcut ruşii asta?

Abdi dădu din cap.

— Da.

Auzind vorbindu-se despre insulele Barjuni şi despre cubanezi, lui Malko îi fu greu să-şi mascheze emoţia. Asta era ultima bucată din puzzle care lipsea. Informatorul C.I.A., asasinat acum o lună, se întorcea din insulele Barjuni. Acum ştia despre ce era vorba... Răpirea nu era decât un episod al războiului rece, lupta pentru Africa dintre sovietici şi americani. După Angola, Zair, Mauritania şi Etiopia, cubanezii apăreau în Somalia. Prezenţa sovieticilor în Somalia nu era un secret pentru nimeni. Dar o erupţie de mercenari cubanezi veniţi să ajute la „eliberarea” Djibouti, era cu totul altceva.

Un secret exploziv care valora mai mult decât câţiva morţi.

Acum Malko se afla într-un impas. Nu putea să-l ţină la nesfârşit sub ameninţare pe şeful districtului Nici nu se putea încrede prea mult în el, chiar dacă îi făcuseră un serviciu debarasându-se de Abshir. Totul avea acum o explicaţie, numai că nu avea rezolvarea singurei probleme adevărate: salvarea ostaticilor.

Bătrânul îl privea pe sub sprâncene, continuând să decojească sămânţa. Malko se întrebă ce-ar putea să facă

cu el. Avea doar un singur punct favorabil: nu-l denunţase. Dar nimic nu-i putea oferi garanţia că aceste intenţii bune vor continua... Interceptă privirea lui Ali aţintită asupra Fuschiei şi îi veni o idee. Dar, mai întâi, trebuia să verifice veridicitatea recitalului lui Abdi. Se ridică şi luă carabina.

— Merg la fabrica de conserve, îl anunţă el pe Abdi. Dacă nu mă întorc într-o oră, ia-o pe Fuschia şi plecaţi.

Ali „Sfântul" îl privi calm ieşind, ca şi cum timpul nu conta pentru el. Din moment ce se afla în compania Fuschiei... Malko se îndepărtă pe jos pe străduţa întunecată cu pământ bătătorit şi fără trotuar. Brava era complet pustie şi el apărea ca o fantomă într-un oraş mort şi sumbru. Din depărtare se auzeau valurile Oceanului Indian spărgându-se cu zgomot de resturile vechiului fort de la capătul jetelei.

Capitolul XVII

Zidurile unei şcoli în construcţie, într-un deşert plin de bolovăniş, se desprindeau sub lumina lunii ca nişte ruine antice. Malko ocoli cu grijă zidurile, încercând să nu alunece pe solul accidentat. În afară de vuietul Oceanului Indian, aflat la câteva sute de metri mai jos, liniştea era absolută. Clădirile fabricii de conserve se înălţau la o sută de metri în faţa lui. Pe acea latură a clădirii joase nu era nicio deschizătură spre camerele frigorifice. Explicaţiile lui Abdi fuseseră perfect reale.

Continuă să înainteze cu carabina în mână şi ajunse la peretele de ciment. Zgomotul sistemului de congelare ajungea până la el. Merse de-a lungul peretelui şi, după

douăzeci de metri, dădu peste scara amintită de Abshir.

Malko lăsă arma şi sprijini scara de perete. Din fericire se afla în întuneric, în partea neluminată de lună. Începu să urce precaut pe scară, cu arma în mână. Vântul îi pătrundea între cămaşă şi piele, fluturând materialul. Ajunse la marginea acoperişului plat, îl străbătu cu privirea şi zări o lumină gălbuie la marginea cealaltă a acoperişului de ciment. Era o impostă.

Se îndreptă spre ea în patru labe să nu i se audă paşii, înainte cu trei metri de imposta rectangulară se puse pe burtă şi înaintă, târându-se pe cimentul cald încă, printre gurile de aerisire care suflau aer cald. Centimetru cu centimetru, înaintă deasupra impostei.

Mai întâi nu văzu decât o masă indistinctă aflată la câţiva metri mai jos. L-a trebuit mai mult de un minut ca să distingă patru capete ce ieşeau dintr-o grămadă de cuverturi. Două blonde, unul chel, al unui bărbat, şi părul negru tuns scurt al unui băieţandru. Ambasadorul Statelor Unite la Mogadiscio, în mod sigur, precum şi fiul lui, împreună cu cele două gemene, răpiţi o dată cu el.

Mai înaintă puţin şi zări în colţul opus al camerei frigorifice doi negri tineri îmbrăcaţi cu tricouri şi blugi, ce stăteau pe jos sprijiniţi cu spatele de peretele din ciment. Citeau ziare arabe cu câte un Kalaşnikov pe genunchi şi cu un ceainic şi două căni în faţa lor. Erau treji, în ciuda orei târzii. Malko examina rapid încăperea. În afara cuverturilor şi lucrurilor teroriştilor, camera era complet goală. Avea o singură deschizătură, o uşa grea închisă cu două leviere groase. Nu exista nicio posibilitate de a-i lua prin surprindere. Prin impostă nu putea arunca nici măcar o grenadă, căci era protejată cu un grilaj. Se trase înapoi intrigat şi înnebunit de nelinişte.

Dar oare unde se afla cel de-al cincilea ostatic, fata ambasadorului? O omorâseră oare ca pe mama ei? Inspecta acoperişul în jurul lui şi descoperi o a două

impostă la o distanţă de doi metri de prima, care-i fusese ascunsă privirii de o gură de aerisire. Era camera vecină celei pe care o inspectase.

Se deplasă în patru labe până la deschizătură şi se aplecă. Încăperea era mult mai mică. Mai întâi nu văzu decât două perechi de picioare, îmbrăcate în blugi, puse aproape unele peste altele. Apoi, după ce mai înaintă puţin, zări şi restul. Erau două corpuri aşezate unul peste altul. Cel de deasupra era al unui un bărbat complet îmbrăcat. Se distingea o fâşie de piele brună între pantalon şi tricoul ridicat pe spate. Nu se vedea faţa persoanei de dedesubt, numai părul blond şi lung şi două zone de piele albă acolo unde blugii fuseseră traşi în jos, adică se vedeau coapsele acesteia.

Bărbatul se mişca lent pe corpul dezgolit, în ritmul inimitabil al actului sexual.

În faţa lui stătea ghemuit un alt negru care imobiliza mâinile tinerei fete blonde, ale cărei încheieturi erau legate cu ceea ce-i păru lui Malko a fi o sârmă. Într-un colţ dormeau alţi doi negri înveliţi în cuverturi. Mai multe arme erau sprijinite de perete, între care şi câteva pistoale mitralieră, iar într-un colţ identifică o ladă cu grenade.

Violatorul continua să se lase să cadă într-un ritm lent şi regulat pe crupa oferită, sprijinindu-se în mâini. Era o scenă neobişnuită din cauza liniştii care o domina. Fata nu reacţiona în niciun fel, ceea ce-l făcu pe Malko să se întrebe dacă nu cumva era moartă.

Brusc, cel care o viola se ridică, o întoarse cu spatele la el şi continuă să o posede în această poziţie, în genunchi cu şalele ridicate. Malko îl fotografie: o mustaţă neagră şi deasă, trăsături fine, părul negru buclat. Nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. De unde se afla el, îi vedea sexul dispărând între fesele albe ale victimei lui. Negrul acceleră ritmul şi, foarte repede, rămase nemişcat, înfipt în dosul fetei.

Apoi se retrase din ea, se dădu deoparte şi îşi vârî sexul încă în erecţie în blugi. Cel care o imobiliza îşi stinse imediat ţigareta pe ciment, îşi desfăcu cureaua de la pantaloni, se masturbă rapid şi îi luă locul colegului său, penetrând fata cu o lovitură violentă de şale. Ritmul lui era mult mai alert decât al celui dinainte.

În faţa ochilor lui Malko se derula o privelişte atroce. Nici măcar nu putea să intervină să o salveze de violatori. Al doilea viol a fost mult mai rapid. Câteva zgâlţâieli şi violatorul îşi răspândi sămânţa.

De îndată ce fu eliberată, fata cu părul blond se scutură ca un câine ieşit din apă, se retrase într-un colţ şi încremeni. Nici măcar nu-şi aranjase hainele. Era ca drogată. Ultimul violator se ridică şi o legă de picioare. În trecere, îi strecură un deget în crăpătura dintre fese. Fata nici nu clipi. Malko se trase înapoi cu inima strânsă. Abshir nu minţise. Încăperile nu aveau altă deschidere în afară de uşa masivă. Teroriştii păreau tineri şi foarte bine antrenaţi. Chiar ştiindu-se nesupravegheaţi, nu dormeau. Întins pe acoperiş, Malko tremura de furie. Nu vedea nicio modalitate de a pătrunde în clădire fără a-i expune la riscuri enorme pe ostatici.

Se înapoie la scară. Ajunse jos şi dădu ocol clădirii. În faţa uşii, un afiş scris în arabă şi italiană interzicea accesul... Afară nu răzbătea niciun sunet din clădire. Traversă curtea şi se îndreptă spre garajul unde îşi parca sovieticul jeepul pe timpul zilei. Un vehicul se afla în fundul garajului sub o prelată. Ridicând un colţ al prelatei, Malko descoperi un microbuz Volkswagen galben... Cel pe care-l văzuse plecând din Mogadiscio. Lămurit, plecă traversând curtea pustie.

*

* *

Un câine lătră lung la câţiva metri de Malko şi imediat îi

răspunse un cor de lătrături venite practic din toate colţurile lagărului nomad. Rămase nemişcat şi furios. Apariţia discretă, cum îşi propuse să fie, fusese ratată. Oricum, atunci când îşi recuperase Land-Rover-ul avusese impresia că i-a trezit pe toţi cei şapte mii de locuitori din Brava. Aşteptă nemişcat, cu inima bătându-i cu putere, încercând să pătrundă întunericul.

Cum nu se întâmplă nimic, înaintă printre corturi, călcând nesigur pe pietre.

Dintr-odată îi apăru în faţă o siluetă: un nomad înarmat cu o bâtă uriaşă. Somaleza lui Malko fiind aproape inexistentă, îi vorbi în italiană, cerându-i să fie condus la Hawo, repetând unul dintre puţinele cuvinte pe care le ştia în somaleză: „Agal” (Cort). După ce repetase de mai multe ori numele tinerei femei, interlocutorul păru în sfârşit că pricepe. Malko se postă în spatele lui şi îl urmă prin labirintul de corturi şi cămile care dormeau. Una dintre ele, speriată, se ridică pe nepusă masă şi fu gata să-l muşte. Într-un final recunoscu cortul mare în faţa căruia mâncase. Nomadul intră în cort unde avu loc o discuţie lungă, apoi se aprinse lumina şi Hawo se ivi în faţa lui speriată, ţinând în mână o lampă pe ulei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E trecut de miezul nopţii.

— Ştiu, zise Malko. Dar trebuie să vă vorbesc urgent. Am găsit ocazia să vă răzbun.

Hawo puse lampa jos.

— Vorbiţi.

Îl ascultă pe Malko fără să-l întrerupă, dând din când în când din cap, impasibilă ca şi cum ceea ce-i cerea el era monedă curentă. Atunci când acesta termină de vorbit, ea dădu din cap.

— Trebuie să-l întreb pe tatăl meu. Reveniţi mâine ca să vă dau răspunsul.

— Nu pot, zise Malko. Dacă mă refuzaţi, părăsesc Brava

peste o oră.

Ea ezită, apoi se ridică.

— Bine, merg să-l trezesc. Dar se va supăra. Doarme foarte rău.

Malko rămase singur, respirând aerul relativ răcoros al nopţii şi ascultând zgomotele din lagăr. Auzea vag un murmur de conversaţie de sub cort. I se părea că se trecu o eternitate. Nervii lui începuseră să-i fie puşi la încercare. Într-un sfârşit, Hawo ieşi din cort.

Malko zări în spatele ei silueta tatălui acesteia.

— Suntem de acord, îl anunţă ea.

Malko avu impresia că-i ridicaseră o mare greutate de pe piept.

— Foarte bine. Zise el. Vom lua legătura mâine prin Abdi. E mult mai prudent.

Noaptea nu se terminase încă pentru el şi era aproape ora trei dimineaţa.

*

* *

Ali „Sfântul” dormea în fotoliul lui cu capul sprijinit în multele lui bărbii, iar Fuschia se înghesuise şi ea într-un colţ. Numai Abdi, neobositul, mesteca tutun cu privirea vie şi roşie. Malko îl puse la curent cu noutăţile în şoaptă. Apoi o trezi uşor pe Fuschia şi îi vorbi la ureche. În final îl trezi şi pe şeful districtului care deschise ochii tresărind.

Era clipa adevărului.

Ali „Sfântul” îşi recăpătă rapid spiritul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Unde aţi fost?

Malko luă un scaun şi se aşeză în faţa lui.

— Am o propunere pentru dumneavoastră, zise el. Am o idee cum putem încerca să eliberăm ostaticii. Pentru asta trebuie să am acces la hrana pe care o primesc aceştia.

Ali „Hadj” tresări:

— Vreţi să-i otrăviţi! N-o să reuşiţi să-i otrăviţi pe toţi o

dată.

— Nu vreau să-i otrăvesc, preciză Malko. Şi nu vă voi spune ce intenţionez să fac. Dacă acceptaţi să mă ajutaţi, Fuschia va rămâne să convieţuiască cu dumneavoastră la Brava. Mâine va merge la Mogadiscio să-şi aranjeze toate afacerile, iar eu voi rămâne să o aştept aici. Despre asta e vorba.

De data asta, Ali" Sfântul" era treaz de-a binelea. Şi neliniştit.

— Şi dacă nu pot? întrebă el.

— E foarte simplu, zise Malko. Vă trag un glonţ în cap şi plecăm spre Kenya în această noapte.

Un înger trecu, deghizat în mafiot. Era genul de ofertă pe care îţi e greu s-o discuţi. Ali „Hadj" îşi frecă obrazul nebărbierit şi spuse, ca pentru sine:

— E foarte periculos. Oamenii Partidului nu-mi acordă încredere deplină... Dar o să încerc cu hrana.

— Nu trebuie să încercaţi, zise Malko. Trebuie să reuşiţi. Atunci?

— De acord, zise şeful districtului dintr-o suflare.

Îi căută privirea lui Fuschia care îi expedie o ocheadă ce l-ar fi osândit la chinurile iadului şi pe Profet. Malko se ridică. Nu mai putea. Chiar dacă şeful districtului l-ar fi trădat, nu voia să mai vorbească despre asta în acea noapte.

— Pe mâine, zise el. Mâine trebuie să aflu despre mâncarea ostaticilor.

Ieşiră toţi trei, Abdi încheind coloana. De îndată ce ieşiră din casă, Fuschia se aruncă pe Malko.

— Ce poveşti i-ai îndrugat? zise ea înnebunită de furie. Nu vreau să mă căsătoresc cu el şi să trăiesc în Brava!

Malko o prinse de talie.

— Trebuie să joci rolul până la capăt, zise el. Mâine vei pleca spre Mogadiscio. Îţi voi da o scrisoare pentru prietenul meu de la ambasadă. El îţi va pregăti un

paşaport. Eu rămân aici să încerc să salvez ostaticii. Apoi te însoţesc şi plecăm amândoi la Djibouti.

— Dar de ce vrei să plec înaintea ta? întrebă indignată Fuschia.

— Pentru că am nevoie de tine să duci mesajul la Mogadiscio, mărturisi Malko. La prietenul meu de la ambasadă.

Ajunseră la „hotelul" lor. Fără un cuvânt, Abdi se lăsă să cadă pe patul lui de campanie şi adormi imediat. Malko abia se aşeză pe pat şi adormi... Era epuizat. Planul pe care-l pusese în aplicare era bazat pe confesiunile lui Abshir. Spera că somalezul spusese adevărul. Dacă nu, se obosise degeaba. Sau mai degrabă va muri la Brava.

*

* *

Malko se trezi speriat. Soarele era deja sus pe cer. Trebuia să fi trecut de orele prânzului. Fuschia dormea încă. Simţindu-l pe Malko mişcându-se, deschise ochii.

Cel puţin erau siguri de un element pozitiv: Ali „Sfântul" îşi merita numele, pentru că nu-i denunţase.

Malko se îmbrăcă şi ieşi din cameră. Abdi era pe verandă, în faţa unei ceşti cu cafea, cu ochii mai roşii ca niciodată.

— Şeful districtului e la fabrica de pantofi cu o delegaţie din Mogadiscio, îl anunţă el. Va transmis că o să se ocupe de dumneavoastră. Maşina lui o va lua pe Fuschia după prânz.

Malko se întoarse în cameră ca să-i dea vestea bună Fuschiei. Aceasta se întunecă la faţă:

— Mi-e ruşine, mărturisi ea. E atât de amabil! Îţi imaginezi cum va fi când va realiza că nu mă voi întoarce?... Va înnebuni de furie. Va trebui să-i spun adevărul.

Malko simţi o furnicătură rece de-a lungul coloanei

vertebrale... Existau momente în care onestitatea nu îşi avea locul.

— Nu face asta, zise el. Mai întâi pentru că el n-o să te mai lase să pleci din Brava. Apoi pentru că, dacă faci asta, ne pui pe toţi în pericol. Oamenii Partidului se vor porni în căutarea lui Abshir. E mai bine să fii la Mogadiscio când îi vor găsi corpul.

Ea dădu din cap.

— Poate. Dar tu o să vii repede?

— Foarte repede, o asigură Malko. Merg să-i scriu scrisoarea prietenului meu american. I-o vei duce chiar înainte de a ajunge acasă la tine, ca nimeni să nu poată să te urmărească. În această scrisoare sunt instrucţiuni pentru ca el să-ţi pregătească un paşaport ca tu să poţi să pleci cu mine. Apoi mă vei aştepta.

Se instală apoi în birou şi începu să redacteze instrucţiunile pentru Irving Newton.

*

* *

Malko topi puţină ceară roşie pe plic, închizându-l ermetic şi puse sigiliul lui cu cavalerul în armură. Fuschia, lungită pe spate, îl privea cu curiozitate. Avea tot timpul ceară cu el. Această scrisoare era dinamită curată... Dacă o deschidea cineva, rămânea suspendat la capătul unei corzi. Trebuia cel puţin să evite deschiderea accidentală a acesteia...

— Uite-o, zise el. Unde o să o pui?

Fuschia se ridică din pat şi se îndreptă spre el. Luă scrisoarea din mâinile lui Malko şi o aruncă sub pat. Chiar în acel moment bătu cineva la uşă.

— Ce este? strigă Malko.

— Ali „Hadj” vă aşteaptă, răspunse vocea lui Abdi.

Fuschia se lipi de Malko. Îşi trecu braţele în jurul gâtului lui.

Malko simţi căldura urcându-i lent din vintre. Ea îşi lipi gura de urechea lui.

— Fă dragoste cu mine.

— N-avem timp. Ali ne aşteaptă.

Fuschia nu răspunse, trăgându-se înapoi până la măsuţa joasă. Se răsturnă pe spate pe aceasta ţinându-se de marginile mesei cu picioarele atârnate, cu muntele lui Venus îndreptat spre Malko.

Un puseu de dorinţă bestial îl făcu să uite dintr-odată de orice fel de prudenţă. Cu un gest violent, îi ridică rochia din bumbac, îi dădu slipul jos şi se înfundă dintr-odată în vintrea oferită. Masa scârţâia şi Fuschia gemea cu picioarele ridicate ca să uşureze penetrarea. Malko o poseda deja fără niciun fel de nuanţă. Se auziră bătăi în uşă şi putură să audă vag vocea lui Abdi.

Fuschia începu să toarcă de plăcere. Juisară în acelaşi timp. Imediat ea se ridică, luă scrisoarea de sub pat, o ascunse în slip şi lăsă rochia în jos, cu o rapiditate incredibilă, îmbrăţişarea lor nu durase mai mult de trei minute.

Malko deschise uşa. Ali „Sfântul” aştepta pe culoar cu Abdi. Radia de fericire.

— Toyota e afară, anunţă el.

— Fuschia e gata, zise Malko. Ne-am luat la revedere.

Fuschia îl aştepta în picioare în spatele uşii. Se lipi de el cu tot corpul.

— Te iubesc, murmură ea.

Toyota şefului districtului aştepta afară. Ali „Sfântul” o ajută pe tânără să urce. Malko privi Toyota îndepărtându-se. Cu inima strânsă. Fuschia ducea cu ea toate speranţele lui.

Ali „Sfântul” se apropie de el şi zise cu voce scăzută:

— Mâncarea e pregătită în fiecare seară de un membru al partidului. Sunt două pachete separate, unul pentru ostatici şi celălalt pentru gardieni. O pregăteşte un

oarecare Syad. El îi dădea mâncarea lui Abshir. I-am zis că, din păcate, eu voi fi cel care mă voi ocupa de acum de asta.

— Foarte bine, zise Malko. Mâine seară veţi face în aşa fel încât să depoziteze la dumneavoastră mâncarea pentru ostatici. Asta e tot ce vă cer.

*

* *

Soarele cădea la orizont. Fuschia trebuia să fi ajuns deja la Mogadiscio. Malko, ca să-şi înşele neliniştea, coborâse pe plajă după ce-l trimisese pe Abdi să procure ceea ce aveau nevoie de la nomazi.

Se întoarse de la plajă, urcând spre centru. Abdi se întorsese. Şoferul îl aştepta spălând parbrizul maşinii. Chiar înainte ca Malko să deschidă gura, îl anunţă:

— Am ce ne trebuie.

Malko se simţi mai calm. Totul se afla acum în mâinile destinului. Îşi jurase că nu va merge să dea târcoale fabricii de conserve pentru a nu se face remarcat.

*

* *

Bătăi repetate zguduiau uşa. Malko se trezi speriat. Îşi făcea siesta ca să-şi alunge neliniştea. Vocea iritată a lui Abdi îl anunţă:

— Şeful districtului vrea să vă vadă imediat.

Malko se îmbrăcă în grabă. Putea să-i dea o veste bună sau una rea. Fuschia era la Mogadiscio din ajun.

Ali „Sfântul” îl aştepta în curtea interioară în faţa eternei cafele à la cardamone, cu un aer catastrofal. De îndată ce Abdi se făcu nevăzut, îl anunţă:

— Ostaticii pleacă! Au primit prin radio instrucţiuni de la Mogadiscio. Mâine dimineaţă în zori. Americanii au acceptat condiţiile. Le-am trimis deja mâncarea pregătită

de dumneavoastră. Ce facem?

— Nu facem nimic, zise Malko. Nu vor suferi.

Îi venea greu să-şi disimuleze bucuria.

Capitolul XVIII

Malko se ridică şi începu să se îmbrace. Practic nu închisese ochii toată noaptea din cauza emoţiilor. Ceasul lui de mână Seiko indica ora şase fără un sfert. Merse să-l trezească pe Abdi care se ridică imediat de pe patul lui de campanie, cu ochii lipiţi şi roşii.

Bătrâna, care se pare că nu dormea niciodată, le aduse o cafea călduţă şi foarte dulce.

— Ceai! ceru Abdi.

Docilă, ea îi făcu un ceai. Fără kat şi fără ceai Abdi era incapabil să se pună în funcţiune. Aşteptară în linişte. Abdi făcuse plinul la Land-Rover.

După ce înghiţii ultimul gât de ceai, Abdi se ridică.

O cămilă escortată de un puşti trăgea agale un pietroi în apropierea intrării în Brava. Abdi porni motorul de la Land-Rover şi îndreptă maşina spre coastă. În scurt timp, se zdruncinau pe drumul care mergea de-a lungul lagărului de nomazi.

Întorcându-se, Malko zări Oceanul Indian care strălucea sub soarele fierbinte şi casele terne din Brava. Vechiul dig din secolul al IX-lea părea acum un fir subţire întins pe mare. Nu mai era nicio barcă în portul natural. Plecaseră deja. Aşa cum prevăzuse. Se întorceau către orele două sau trei, o dată cu mareea joasă, ca să manevreze cât mai uşor cârma.

La cotitura următoare, Brava şi Oceanul Indian fură înghiţite de dunele savanei. Foarte repede, nu mai aveau

în jur decât imensitatea gălbuie şi pietroasă a savanei, presărată cu cactuşi mari ce păreau ciuperci gigante, baobabi cu rădăcinile încurcate şi termite care-i făceau să se gândească la monhiri tropicali. Următorul sat se afla la treizeci de kilometri. Până acolo, niciun pic de civilizaţie.

Douăzeci de minute mai târziu, văzură apropiindu-se curba mare în ac de păr aleasă de cu seară.

Abdi încetini, cuplă pe tracţiune integrală şi ieşi afară de pe drum. Cu zdruncinături îngrozitoare, Land-Rover-ul îşi croia drum prin savană, îndreptându-se spre un enorm cactus izolat într-o depresiune, invizibil de pe drum. Abdi opri. Mai întâi Malko nu zări pe nimeni. Apoi o silueta se ridică din spatele unui tufiş, apoi alta şi alta. În mai puţin de un minut fură înconjuraţi de şase nomazi trimişi de Hawo. Feţe flegmatice, lunare, cu trăsături dure şi ochi lipsiţi de expresie. Erau atât de obişnuiţi cu natura încât se confundaseră cu solul gălbui, culoarea neamului lor.

Malko le observă impasibilitatea. Erau oameni care nu aveau statutul de suflete.

Hawo îi întinse mâna dreaptă. În mâna stângă ţinea un Kalaşnikov vechi.

Avea în sânge tradiţia de război a femeilor nomade.

— Suntem gata, zise ea.

Oamenii ei nu aveau drept arme decât nişte Mausere vechi şi Manlicher-Carcano italiene. Hawo adăugă imediat:

— Omar e în locul în care aţi spus.

Malko privi în direcţia indicată, o creastă mică presărată cu tufe sărăcăcioase ce domina drumul, dar nu văzu nimic. Nomadul se pare că se confunda cu solul.

Totul era pus la punct.

Glonţul care urma să fie tras de Mauser-ul lui trebuia să oprească vehiculul ostaticilor omorând şoferul. Era o lovitură dificilă, care trebuia să fie trasă transversal ca să nu se rişte rănirea ostaticilor. Bineînţeles că n-avea lunetă. Mauser-ul nu avea repetiţie, drept urmare nu-şi putea

permite să rateze. Malko alesese acest loc unde microbuzul cu ostaticii rula foarte încet din cauza virajului în ac de păr. Moartea şoferului nu putea cauza decât un accident uşor, fără a risca rănirea ostaticilor.

— Foarte bine, zise Malko. Treceţi la locurile voastre. Vor fi aici în mai puţin de o jumătate de oră.

Nomazii se împrăştiară în linişte. Malko îi văzu contopindu-se cu peisajul arid, precum cameleonii.

Şase trăgători ar fi fost suficienţi în mod normal ca să-i scoată din acţiune pe terorişti în câteva secunde. El, Hawo şi Abdi vor da imediat asaltul final pentru a lichida eventualii terorişti supravieţuitori.

— Sunteţi siguri că au primit hrana? întrebă el.

— Desigur, răspunse Abdi.

Nomazii le dăduseră ierburi care se utilizau drept somnifere. Fiind ameţiţi, ostaticii nu riscau să reacţioneze în mijlocul atacului. Totul trebuia să ia sfârşit în mai puţin de două minute.

Liniştea se lăsă din nou peste savană. Niciodată nu te-ai fi aşteptat ca acolo, în acel peisaj sărăcăcios, să fie amplasate zece persoane, complet imobilizate sub soarele arzător... Malko simţi cum îi curge sudoarea de-a lungul spatelui lipindu-i cămaşa de piele. Părul îi era ud de transpiraţie. Ochii îl usturau. Soarele, ridicându-se pe cer, ardea din ce în ce mai tare cu fiecare minut. Se scurseră numai zece minute...

Încercă să-şi menţină atenţia trează, luptând contra unei toropeli neîndurătoare, numărând păsările rare care treceau, reperând pietre, ascultând insectele. Avea impresia că stă culcat sub o cuvertură fierbinte... Limba i se umflase în gură, ca o bucată de câlţi, visând la o butelie de Perrier ca un câine la os. Era o senzaţie îngrozitoare. Lângă el, Abdi îşi scotea neîncetat ochelarii negrii ca să se şteargă la ochi.

— Sunteţi sigur că nu e decât un drum? întrebă Malko.

— Sigur, afirmă şoferul. Altfel le-ar trebui un Land-Rover sau un jeep.

Şi dacă teroriştii nu luaseră microbuzul galben? O nelinişte îngrozitoare îl paraliză pe Malko timp de câteva secunde. Auzi brusc un zgomot de motor şi inima începu să-i bată mai repede. Apăru un camion ce luă greu curba. Trecu prin faţa lor şi se îndepărtă spre nord, încărcat cu cămile care, după toate aparenţele, aveau destinaţia Arabiei Saudite. Autobuzul cu ostaticii avea aproape douăzeci de minute întârziere. Era imposibil să se mişte şi cu atât mai puţin să meargă să vadă ce se petrece. La fel de imposibil îi era şi să comunice cu nomazii ascunşi.

— Dar ce Dumnezeu fac! bombăni Malko pentru sine.

Drumul gălbui şi pustiu părea că se deformează sub căldura soarelui. Trebuiau să fie mai mult de 40 de grade şi temperatura urma să mai crească. Între orele unsprezece şi ora trei căldura era de nesuportat.

*

* *

Sudoarea curgea pe trăsăturile grave ale lui Abdi. Malko abia putea să respire, într-atât îi era de cald. De mult timp îşi scosese cămaşa ca să-şi protejeze ceafa, rămânând doar în pantaloni. Insectele făceau un zgomot asurzitor care le rezona în urechi. Îşi privi ceasul Seiko pentru a douăzecea oară în ultimele cinci minute.

— Unsprezece şi jumătate!

Patru ore de întârziere. Ce se întâmplase? Sau microbuzul cu ostaticii o luaseră pe alt drum, în ciuda a ceea ce spusese Abdi, sau nu plecaseră dintr-un motiv necunoscut lui Malko. Şoferul îşi şterse fruntea plină de sudoare.

— E cald! zise el.

Malko se gândea şi la nomazii culcaţi în bătaia soarelui cu puştile lângă ei. Nu mişcase unul. Lângă el, Hawo era

imobilă ca o piatră, cu faţa umbrită de o cută făcută din bafto, cu Kalaşnikov-ul pus în faţa ei. Malko fluieră uşor şi ea întoarse capul. Căldura şi oboseala păreau că-i adânciseră orbitele. Dar povestea asta nu putea dura toată ziua.

— La prânz plecăm spre Brava, zise el.

Ea dădu din cap fără să răspundă.

Indiferent cât i-ar fi costat, trebuia să afle ce se întâmplase.

— Ascultaţi! zise dintr-odată Abdi.

Malko înălţă capul şi auzi un zgomot vag de motor venind dinspre Brava. Mai multe camioane şi microbuze trecuseră deja de ei, dându-le de fiecare dată speranţe false. Preferă să nu se uite. Abdi îşi ridicase capul ca o şopârlă trezită brusc. Apoi se lăsă imediat pe burtă.

— Ei sunt, anunţă el.

Malko ridică uşor capul şi zări o pată galbenă înaintând cu viteză pe drum. Microbuzul cu ostaticii. Un val de adrenalină îi invadă arterele.

Microbuzul nu era la mai mult de două sute de metri de curba în ac de păr. Zgomotul creştea. Malko auzi schimbătorul de viteze trecând într-o treaptă inferioară, „simţi” maşina încetinind şi aşteptă detonarea Mauser-ului.

Număra fracţiunile de secundă. Microbuzul era în curbă, mergând foarte încet. Auzi cum îşi reia viteza.

Malko se ridică precum un nebun uitând de riscuri şi zări partea din spate a vehiculului care înainta pe drum după viraj.

Omar nu trăsese! Ambuscada fusese ratată.

*

* *

Hawo se ridicase aproape în acelaşi timp cu el, urlând ceva în somaleză. Malko se avântă în fugă spre

amplasamentul lui Omar. Ceilalţi nomazi s-au ridicat unul după altul indecişi, neştiind ce să facă. Aproape că nu se mai auzea microbuzul.

Malko ajunse aproape în acelaşi timp cu Hawo aproape de Omar. Acesta era întins pe burtă, cu puşca în poziţia riguros imobilă. Vomitase. Hawo îl strigă şi îi întoarse foarte încet capul. Era alb ca varul şi avea privirea pierdută. Murmură câteva cuvinte confuze şi îi căzu capul.

— La naiba. A făcut insolaţie! explodă Malko.

Se priviră confuzi. Fiecare clipă care trecea îi îndepărta de microbuzul cu ostatici. Erau acum nevoiţi să improvizeze.

— Ştiu o scurtătură care dă în drumul principal, spuse Abdi, dar trebuie să plecăm imediat. Poate că putem să-i prindem, sunt treizeci de kilometri până acolo.

— Să mergem, zise Malko.

O luară la fugă spre Land-Rover. Dar nu încăpeau toţi. Hawo urcă în faţă lângă Malko şi înghesui patru dintre oamenii ei în spate, lăsându-i pe alţi doi să-l supravegheze pe Omar. Malko era plin de nervi. Planul lui, oricum tras de păr, devenea de-a dreptul imposibil.

— Atenţie, zise Abdi, veţi fi zdruncinaţi.

Motorul Land-Rover-ului hurui puternic. Vehiculul ajunsese pe vârful dunei după care fusese ascuns şi o luă pe grămada de pietriş.

Prima zdruncinătură îl proiectă pe Malko în plafon şi se lovi cu capul atât de violent de o bară de fier, încât urlă de durere.

Din spate se auzi un concert de mormăituri. Abdi, cu dinţii strânşi, „boxa” cu volanul prin lovituri puternice de umeri.

— Nu va fi uşor! bombăni el.

N-avea rost să o spună! Conducea de-a lungul cactuşilor şi a termitelor, departe de drum. La prima vedere, savana părea netedă, dar era presărată cu gropi de aproximativ

treizeci de centimetri, atât de adânci încât Land-rover-ul sărea ca o minge. Motorul răgea, iar Abdi schimba vitezele la fiecare secundă cu o regularitate de ordinator, încercând să evite cele mai mari gropi. Toată carcasa metalică gemea. Nu puteau să meargă cu mai mult de patruzeci de kilometri la oră. Malko nu credea că în aceste condiţii mai aveau vreo şansă să ajungă microbuzul cu ostatici... Trei zebre se împrăştiară din faţa lor, apoi o gazelă. O dâră lungă de praf se întindea în spatele Land-Rover-ului.

— Cum putem să-i ajungem din urmă? strigă Malko.

— Drumul face un ocol mare ca să treacă prin satul în care am băut noi cafeaua la venire, explică Abdi.

Cu toate că era bine agăţat de volan, somalezul sărea din scaun la fiecare zdruncinătură.

Malko avea impresia că se află într-o maşină de spălat. La asta se mai adăuga şi praful şi căldura, totul fiind înspăimântător. Nu înţelegea cum reuşea Land-Rover-ul să sară ca un dop. Un murmur continuu se ridica din magma de nomazi din spate, înghesuiţi între armele lor şi banchetă. Hawo se agăţa disperată de plafon cu un rictus de pasăre de pradă. Linia orizontului părea că se îndepărtează fără încetare.

După o oră de zgâlţâială, erau complet năuci. Se auzi o trosnitură sinistră atunci când Land-Rover-ul ieşi dintr-o groapă. Unul dintre amortizoare cedase.

Fără să lase volanul din mâini, Abdi arătă spre o colină golaşă, presărată doar cu câţiva cactuşi.

— Vom ajunge la drum. E de cealaltă parte a colinei, anunţă el.

Land-Rover-ul începu să se caţăre într-un unghi de douăzeci de grade, zdruncinându-se şi mai îngrozitor, dacă era posibil, făcând pietrele să sară de sub roţi.

Era inuman. Se zări o coborâre în serpentină plină cu hârtoape făcute de paşi şi o înclinare atât de mare că aveai

impresia că Land-Rover-ul se va duce până la baza pantei, rostogolindu-se ca o piatră. Malko fu cât pe ce să strige de bucurie zărind în sfârşit panglica de laterit roşu de la baza colinei.

Abdi o traversă în trombă şi opri în spatele unui enorm muşuroi de termite, care nu se vedea de pe drum. Sări imediat din Land-Rover şi plecă în fugă. Malko se întreba cum să facă. Rămase deoparte, cu toţi muşchii durându-l îngrozitor, cu impresia că avea optzeci de ani. Somalezul se întoarse deja, cu trăsăturile luminate de bucurie.

— Nu sunt urme, strigă el. N-au trecut încă.

*

* *

Locul se preta mult mai bine unei ambuscade decât cel ales înainte. Nu mai aveau prea mult timp. Hawo şi oamenii ei aşteptau ordinele, înviorați. Problema era să forţeze microbuzul să se oprească.

— Dacă m-aş aşeza la marginea drumului cu capota deschisă la maşină? sugeră Abdi.

— Nu se vor opri, răspunse Malko. Aşteaptă. Am o idee. Pune Land-Rover-ul de-a latul drumului, zise el. În curbă. În aşa fel încât să nu poată să treacă de maşină. Înalţă capota, răstoarnă o canistră de benzină în faţă şi dă-i foc... Să dea impresia că arde. Aşa nu vor bănui nimic.

Abdi se îndreptase deja ca să desfacă una din canistrele fixate în spatele Land-Rover-ului. Hawo se apropie de Malko.

— Noi ce vom face?

Malko o privi calm.

— Voi îi omorâţi, zise el. Cât de repede posibil. De îndată ce microbuzul se va opri, spuneţi-le oamenilor să tragă în tot ce mişcă.

Ea se întoarse spre oamenii ei şi le vorbi rapid. Abdi îşi întoarse capul, pândind drumul.

— Uite-i. Cred că sunt ei, anunţă el.

Nomazii, Malko şi Hawo se împrăştiară. Abdi scoase un chibrit din buzunar şi îl aprinse de aripa maşinii. Abia aprins, îl aruncă în faţa capotei. Se auzi o bufnitură surdă şi benzina se aprinse, învăluind faţa maşinii Land-Rover cu o flacără mare roşie. De la câţiva metri îţi dădea impresia că arde maşina...

Malko luă carabina Marlin 444 din mâinile lui Abdi şi o armă. Zgomotul motorului era din ce în ce mai puternic.

Botul galben al microbuzului se ivi în curbă, rulând cu viteză. Malko distinse prin parbriz feţele a doi bărbaţi, apoi reflexia soarelui îi ascunse interiorul maşinii. Şoferul microbuzului trase violent de volan, încercând să evite Land-Rover-ul în flăcări, dar nu reuşi. Vehiculul bloca drumul aproape complet. Frână foarte târziu şi se lovi frontal de vehiculul în flăcări.

Imediat, uşa laterală culisă şi din maşină sări un bărbat.

Se auzi un foc de armă asurzitor. Teroristul care coborâse din maşină făcu un salt în spate cu capul transformat într-o bilă de sânge, cu creierul în aer. Un glonte îl lovise în plin în frunte sfărâmându-i calota craniană şi omorându-l pe loc. Parbrizul microbuzului se sparse în urma impactului cu trei focuri de armă simultane. Şoferului îi căzu capul pe volan, în timp ce o bucată din ceafă îi sări din craniu. Glonţul care îl omorâse, la ieşire lovi din plin în piept un alt terorist care dădea să fugă pe aleea centrală. Oricum, un alt glonţ îi pulverizează coloana vertebrală... Vecinul şoferului horcăia cu gâtul sfărâmat de un glonţ de Manlicher care îi secţionase carotida.

Totul nu durase mai mult de zece secunde.

Malko se năpusti spre maşină cu Marlin-ul 444 în mână. Nomazii ţâşniră la rândul lor din ascunzători. Malko şi Abdi ajunseră în acelaşi timp la microbuz, căţărându-se pe voltije. Malko îl reperă pe cel de-al cincilea terorist care

încerca să fugă prin portiera din spate. Era mustăciosul care violase fata. Ostaticii erau acolo, prăbuşiţi pe banchete, părând că dorm.

Bărbatul încercă să scoată un pistol automat strecurat în centură. Malko apăsă pe trăgaciul carabinei Marlin. Detonarea făcu să tremure geamurile microbuzului, glonţul cu alice se înfundă în intestinele teroristului şi unda de şoc îl proiectă afară, deschizând uşa cu aceeaşi lovitură.

Malko inspectă microbuzul. Lipsea unul. Strecurându-se înăuntru. Îl zări înghesuit între două scaune.

Şi Abdi îl văzuse. Mai rapid decât Malko, îngenunche pe bancheta goală şi îl trase de păr, forţându-l să-şi expună gâtul.

Un gest din încheietura mâinii şi sângele ţâşni din gâtul tranşat. Malko sări jos din maşină şi merse în spate. Şi acolo ajunsese prea târziu. Unul din nomazi terminase de tăiat gâtul bărbatului pe care-l împuşcase el.

Totul se terminase. O voce americană în spatele lui strigă:

— *My God! My God! What's happening?*

Un bărbat ciufulit se ridică de pe bancheta lui cu ochii plini de groază la văzul teroristului cu gâtul tăiat. Era buimac, nebărbierit şi cu cămaşa plină de sudoare lipită de tors.

Era ambasadorul Statelor Unite la Mogadiscio. Cele două gemene blonde fuseseră proiectate de şocul coliziunii pe jos, dar nu se treziseră. Malko o reperă pe fata blondă pe care o văzuse violată ridicându-se, apoi şi pe fratele ei. De altminteri toţi păreau drogaţi. Ambasadorul fu cât pe ce să cadă deschizând portiera şi se holbă de groază la vederea teroristului întins pe drum cu gâtul tăiat şi burta despicată.

Îl fixă pe Malko, năucit:

— *Who are you?*

— Nu vă speriaţi, zise Malko ţinându-l să nu cadă. Am venit să vă eliberăm. Am fost trimis de guvernul american ca să vă scăpăm din mâna răpitorilor. Aceşti oameni m-au ajutat.

Vorbea voit mai lent pentru ca americanul să-i înţeleagă sensul cuvintelor. Ambasadorul dădu din cap:

— Suntem liberi? întrebă el pe un ton neîncrezător.

— Nu imediat, zise Malko.

Ieşi la rândul ei şi fata blondă ţinându-se de cap, privindu-i pe Malko şi pe nomazi cu stupefacţie şi se îndreptă spre tatăl ei terorizată. Acesta o luă în braţe.

— *It's gonna be all right,* murmură el. *It's gonna be all right...*

El începuse să se trezească. Abdi se apropie de ei cu un termos plin cu ceai şi îl întinse diplomatului. Acesta din urmă bău, se scutură şi păru puţin mai treaz după asta. Nomazii trăgeau corpurile teroriştilor de pe drum. Abdi stinsese deja focul. Fata blondă începu să vomite, imitată de fratele ei care clipea des din ochi, orbit fiind de lumina soarelui. Unul dintre nomazi începu să-l descalţe pe unul dintre morţi, îi surâse lui Malko şi zise în somaleză:

— *Nin dhintay kabihusaa dhaama...*

Hawo îi traduse lui Malko:

— E un proverb de la noi, îi explică ea. Spune că pantofii unui mort sunt mai buni decât ai lui...

— Veniţi din Mogadiscio? întrebă brusc ambasadorul.

— Da, răspunse Malko.

— Aţi văzut-o pe soţia mea?

— Pe soţia dumneavoastră?

— Da, zise diplomatul cu vocea plină de nelinişte. Au eliberat-o înainte ca noi să părăsim Mogadiscio. Ca un gest de bunăvoinţă pentru a uşura negocierile, după cum mi-au spus ei. E bine?

Malko simţi că se sufocă. Îşi întoarse privirea spre cadavrele aliniate de-a lungul drumului.

— Cred că e bine, zise el. Dar eu n-am văzut-o.

— Ah, ce bine, zise ambasadorul. I-a fost atât de frică.. Atunci, când vom ajunge la Mogadiscio?

Malko privi drumul gol. Abdi mutase Land-Rover-ul puţin mai încolo. Era imprudent să rămână mult timp în acel loc. Se putea ivi vreo maşină.

Ambasadorul îşi şterse fruntea.

— Mă doare capul îngrozitor, zise el. Am impresia că ne-au drogat.

— Eu v-am drogat, zise Malko. N-am vrut să riscăm să se ridice copiii auzind focurile de armă. E normal să vă mai doară vreo oră, două. De ce aţi întârziat atât de mult?

— Nu au reuşit să pornească microbuzul, explică americanul. Merge foarte prost. Cred că ne va putea duce până la Mogadiscio.

— Nu mergem la Mogadiscio, anunţă Malko.

Vestea îl ului într-atât pe ambasador, încât îi căzuseră fălcile.

— Nu înţeleg. Suntem liberi, nu? Unde mergem?

Malko dădu din cap.

— Lucrurile nu sunt atât de simple, domnule ambasador. Aţi fost răpiţi de oameni ce acţionau în numele guvernului somalez care dorea să facă presiuni asupra Statelor Unite. Suntem la două sute de kilometri de Mogadiscio. Teoretic, ar fi suficient să vă predau primului post militar somalez şi să vă prezint cine sunteţi. În realitate, riscaţi ca alţi terorişti să pună mâna pe dumneavoastră.

Celălalt îl fixa scos din minţi:

— Unde vreţi să ajungem?

— V-am organizat ieşirea din ţară cu ajutorul Marinei americane, explică Malko. Va trebui să ne întoarcem la Brava. Dacă aş fi sigur că am putea ajunge la Mogadiscio şi că aş putea să vă duc la ambasadă, mi-aş asuma riscul. Dar nu există decât un singur drum şi riscăm să întâlnim baraje militare.

Ambasadorul nu părea încântat de propunerea lui Malko.

— Am doi copii cu mine, obiectă el. Nu pot să-i supun la niciun fel de riscuri...

Tânăra blondă asculta tăcută. Malko îl luă pe ambasador de mână şi îl trase deoparte.

— N-avem de ales, zise el. Departamentul de Stat, din ordinul Preşedintelui, v-a sacrificat pentru interese superioare ale ţării dumneavoastră. A autorizat numai un anumit departament al unei anumite agenţii federale să încerce ceva. O manevră disperată, care urma să fie dezminţită oficial dacă eşua...

— Înţeleg, zise diplomatul cu o voce descompusă.

— Mergeţi după fetiţe, zise Malko, şi însoţiţi-mă în Land-Rover.

În timp ce se desfăşura transbordarea, Malko merse să o caute pe Hawo. Tânăra stătea lângă un muşuroi de termite, cu faţa liniştită. Malko se ghemui în faţa ei.

— Mulţumesc, zise el. Fără voi n-aş fi reuşit. Vreţi să veniţi cu mine?

Nomada dădu din cap.

— Nu. Asta e ţara mea. Nu pot să trăiesc altundeva. Cu aurul de la dumneavoastră voi putea să răscumpăr cămilele şi să plecăm din nou în deşert. Vom încerca să câştigăm Kenya.

— Foarte bine, zise Malko. Noroc.

Îşi strânseră mâinile. El era neliniştit. N.S.S.-ul va descoperi cu siguranţă legătura dintre ei şi nomazii vor plăti scump ajutorul adus C.I.A. Dar nu putea să forţeze destinul acestei femei. O privi îndreptându-se spre microbuzul găurit de gloanţe. Cadavrele fuseseră ascunse, dar mai mulţi vulturi dădeau deja târcoale zonei.

Abdi aştepta la volan. Cei doi tineri şi copiii erau în spate. De îndată ce ambasadorul se sui în maşină, Land-Rover-ul porni la drum în direcţia Brava. Era ora unu şi

jumătate. Trebuiau să ajungă la Brava către orele trei pentru a prinde mareea.

Erau pierduţi într-o ţară ostilă, fără să fie siguri că vor putea pleca. I se părea că aude tobe de război prin savană anunţând vânătoarea de oameni. Ambasadorul american, privind drept în faţă, încerca să-şi domine tremurul mâinilor jucându-se cu verigheta.

Panglica de laterit roşu mergea printre cactuşi şi muşuroaie de termite, părând că se deformează din cauza căldurii. Malko trase din sac tranzistorul şi îi ridică antena. Apoi scoase o placă din plastic ce proteja un mic tablou de comandă, apăsă un buton, reglă frecvenţa pe 112,8 şi, în sfârşit, apăsă pe butonul „on”.

Aparent nu se întâmpla nimic. Doar vibraţiile unui mic ac de control arătau că din această secundă S.O.S.-urile lui îşi luaseră zborul spre cei care trebuiau să-i salveze.

Capitolul XIX

Malko privi cerul fără nori. Era un risc calculat. În secunda în care avertizorul-radio începea să emită, risca să trezească atenţia ascultătorilor sovietici şi somalezi. Nu ştia dacă marile baze sovietice din nord, precum Berbéra, puteau intercepta semnalele şi mai ales cum le interpretau. Somalia dispunea de mai multe nave de pază de coastă sovietice din clasa Poluchat, capabile să intercepteze din largul mării. Oare unde se aflau acestea?

Dar dacă nu punea dispozitivul în funcţiune, n-aveau nicio şansă de scăpare.

Se încrucişară pe drum cu un camion de fabricaţie rusească ce se chinuia cu denivelările drumului şi cu norii de praf roşu. Abdi, prins de volan ca un zombi, continua să

„boxeze” contra gropilor şi a hârtoapelor.

— E în regulă? întrebă Malko.

Somalezo-americanul îşi trecu bucata de kat dinspre obrazul drept spre cel stâng.

— E în regulă! Ştiţi că eu sunt un norocos, am depăşit orice... O dată, un elefant m-a luat în vizor şi carabina mea s-a blocat. Ei bine, a ratat lovitura!

Un asemenea optimism îi făcea foarte bine lui Malko... Se întoarse. Familia Reynolds, înghesuită pe cele două banchete, înghiţea cu stoicism zdruncinăturile de pe drum. Tânăra fată îi adresă un surâs plin de curaj. Cele două fetiţe, ameţite de oboseală, dormeau una în braţele celeilalte. Bruce Reynolds, lângă Malko, privea drumul fix, încercând să nu înghită tot praful care năvălise în Land-Rover prin geamul deschis.

Arătă cu degetul spre radioul pus pe genunchii lui Malko.

— Ce este?

— Un radio-emiţător automat, explică Malko. Emite pe o lungime de undă pre-reglată timp de mai multe ore. Undeva, în largul coastelor somaleze, în Oceanul Indian, unităţi ale Flotei a Şasea aşteaptă acest semnal. Ar trebui să vină să ne culeagă.

Americanul făcu ochii mari.

— Dar ei nu vor putea să se apropie de coastă! Ar crea un incident diplomatic.

Chiar în circumstanţele tragice în care se afla, Bruce Reynolds nu uita de diplomaţie...

Malko dădu din cap.

— Vom merge să ne întâlnim cu ei. O să fac rost de o barcă de pescuit din Brava.

Trăsăturile diplomatului se adânciră. Începea să realizeze gravitatea situaţiei, înţelegând că, fără intervenţia lui Malko, el şi familia lui erau destinaţi unei morţi sigure.

Malko îşi şterse fruntea acoperită cu o crustă de sudoare şi de praf. Numai să nu descopere prea repede microbuzul şi teroriştii morţi. Se ruga în linişte ca flota Statelor Unite să fi primit ordinele de la Casa Albă.

*
* *

Pavel Gorki aruncă o privire distrată peste statisticile de pescuit din luna iunie. Brava se afla în capul listei. Din fericire misiunea lui se termina. Schimbul lui nu va întârzia să ajungă la Mogadiscio, de îndată ce va avea loc schimbul de ostatici.

Se săturase de mirosul de peşte.

Cum n-avea nimic anume de făcut, se decise să îi facă o vizită şefului districtului, ca să-şi mai perfecţioneze somaleza.

Se urcă în jeep şi plecă spre centrul oraşului.

Ali „Sfântul” era în birou cu nişte nomazi. Îl salută vesel pe sovietic, dar acesta din urmă sesiză o lucire preocupată în privirea somalezului. Ali „Sfântul” îi expedie rapid pe cei doi vizitatori nomazi şi spuse:

— E foarte dificil. Ei nu prind suficienţi peşti. Se plâng că nu câştigă suficient cât să trăiască.

Imediat, trebuiau să cumpere peşte din Mogadiscio ca să se poată ţine de normele din plan. Lui Pavel Gorki îi păsa de reconversia nomazilor în pescari ca de prima lui sticlă de votcă. Dar, din politeţe, zise cu severitate:

— Asta se întâmplă pentru că sunt leneşi, cu siguranţă...

Şeful districtului dădu din cap.

— Nu, numai că ei nu ştiu cum se prinde peştele. Voi merge să le explic imediat ce se vor întoarce de la pescuit. Veniţi cu mine?

Îl pândi pe sovietic cu coada ochiului, ştiind sigur că Pavel Gorki nu se afla în Brava pentru pescărie. Dar era amuzant să-l forţezi să facă ceva care-l enerva. Ali

„Sfântul” trebuia să se ocupe de el. I se semnalase dispariţia lui Malko. Nu avea noutăţi despre Fuschia. Ar fi trebuit să se fi întors deja. Toate astea îi dădeau o stare de nervozitate... Prins, Pavel Gorki zise cu un surâs forţat:

— Vin cu plăcere.

— Bine! Să mergem, zise Ali „Hadj” cu o jovialitate forţată.

Îi păsa la fel demult ca şi sovieticului de pescărie. Dar trebuia să-şi omoare cumva timpul aşteptând-o pe Fuschia.

Coborând spre plajă, cei doi bărbaţi zăriră primele bărci care trăgeau la mal. Erau încă foarte departe ca să poată vedea ce conţineau...

Brusc, Ali „Hadj” văzu un vehicul care rula cu viteză pe plajă în direcţia grupului de negri ce aşteptau pe nisip ca să recepţioneze peştele.

Land-Rover-ul vizitatorului lui straniu. Dintr-odată se simţi mai bine. Dacă se întorsese, înseamnă că venise şi Fuschia. Şi că nu putuse să facă nimic pentru ostatici. Îi mulţumi în linişte lui Allah.

Dumnezeu era de partea lui. Moartea lui Abshir nu făcuse prea multe valuri. Ceea ce-i mai dădea o amânare.

*

* *

Abdi sări pe nisip, urmat imediat de Malko şi de ambasador. După căldura toridă de pe drum, briza călduţă a Oceanului Indian părea delicioasă. De unde erau ei, casele din Brava apăreau în depărtare ca nişte cuburi mici şi cenuşii.

Un cântec grav şi profund, un fel de incantaţie spirituală a negrilor, răzbătea de pe plajă. Aşezaţi pe nisip, negrii care aşteptau bărcile cântau. Abdi ascultă şi zise:

— E povestea naşterii unei cămile... Acei oameni nu iubesc marea. Continuă să se gândească cu nostalgie la deşert...

Fetiţele ieşiră din Land-Rover frecându-se la ochi, escortate de cei doi copii ai ambasadorului. Acesta din urmă îi privea pe negri, plaja pustie şi bărcile care se apropiau de ţărm. Somalezii făceau abstracţie de prezenţa lor.

— Ce vom face? întrebă el.

Abdi fu cel care răspunse în locul lui Malko.

— Le voi spune că sunteţi ruşi şi că vreţi să faceţi o plimbare cu barca. Că Ali „Hadj" e cel care le cere să se supună. Dacă le vom da câţiva şilingi vor fi foarte fericiţi.

Plecară spre grupul de cântăreţi. Malko îi văzu ghemuindu-se şi discutând. Discuţia dură minute interminabile. Trecuse puţin peste ora trei şi jumătate şi dacă nu se grăbeau, pierdeau mareea. Altfel marea avea să crească foarte mult şi le va fi imposibil să treacă de valuri.

Într-un sfârşit, Abdi se ridică şi le făcu semn să se apropie. Malko le luă pe cele două fetiţe de mână.

— Veniţi, le spuse el amabil. Vom face o plimbare frumoasă.

Una din bărci ancoră la vreo douăzeci de metri de mal. Unul dintre ocupanţi sări din barcă, trăgând după el un rechin-ciocan.

Şilingii le schimbară feţele. Cu râsete de fericire, doi negri masivi prinseră gemenele şi le cocoţară pe umeri, înaintând în apă ca să ajungă până la barcă.

Încântate, fetiţele scoteau strigăte ascuţite de bucurie. Malko îl împinse şi pe ambasador spre malul apei.

— Mergeţi şi dumneavoastră. Repede. Cu cât rămânem mai puţin timp aici, cu atât va fi mai bine.

Bruce Reynolds înaintă în apă la rândul lui, însoţit de fiica şi de fiul lui.

— E fantastic, zise el. Mulţumesc.

— Aşteptaţi, zise Malko, n-am scăpat încă.

Ghemuit în spatele bărcii mari de fabricaţie sovietică, un negru băga carburant în rezervor. Cei de pe plajă

contemplau grupul de străini curioşi şi amuzaţi, dansând în cerc pe nisipul umed. Nu înţelegeau deloc cum s-ar putea aventura cineva pe mare din plăcere. Ei, care prima oară când auziseră vuietul Oceanului Indian crezuseră că vine sfârşitul lumii...

Un somalez ieşi din apă trăgând după el micul rechin-ciocan. Imediat ceilalţi se grupară în jurul lui curioşi.

Negrii care duceau copiii ajunseseră aproape la barcă. O altă barcă ajunse dinspre mare şi ancoră la rândul ei. Un bârâit strident îl făcu pe Malko să întoarcă privirea în direcţia de unde venea sunetul. Zări nişte muncitori care construiau un fel de hangar pe marginea plajei, ce tăiau cu fierăstrăul electric scânduri enorme.

Chiar când vru să între în apă, văzu un vehicul ce rula în direcţia lor.

Era un jeep rusesc.

I se strânse stomacul. Nu exista decât un singur jeep rusesc în Brava: cel al lui Pavel Gorki, sovieticul însărcinat cu protecţia ostaticilor... Îl văzuse şi Abdi. Fără un cuvânt, se aruncă în Land-Rover şi scoase Marlin-ul 444. Malko se întoarse spre el:

— Aveţi muniţie?

— Numai ce este în încărcător.

Malko trăsese o dată. Deci mai rămăseseră trei cartuşe. Privi duzina de negri din jurul lui. Dacă sovieticul reuşea să-i instige, urma linşajul.

*

* *

Pavel Gorki se aplecă în faţă şi luă din torpedo un Tokarev de 9 milimetri. Recunoscuse ostaticii care ar fi trebuit să fie la Mogadiscio şi care tocmai se îmbarcau. Nu ştia ce se întâmplase, dar un lucru era sigur: nu trebuiau să părăsească Brava.

Altfel se prăbuşea tot planul politicii sovietice în Africa.

Toată operaţiunea „ostaticii” fusese ticluită în cele mai mici detalii şi calculată de însuşi şeful K.G.B, Iuri Andropov. Dacă eşua din pricina executanţilor, aceştia vor fi primele victime. Pavel Gorki nu avea nici cea mai mică dorinţă să se trezească într-un lagăr... Se întoarse spre Ali „Hadj”, transformat şi el într-o statuie de granit.

— Trebuie să mă ajutaţi, zise el cu o voce seacă. Tovarăşul jurnalist e un agent al imperialiştilor. Probabil că i-a atacat pe patrioţii care-i păzeau pe americani. Nu trebuie să-i lăsăm să părăsească Brava.

— Vă voi ajuta, zise sobru Ali „Sfântul”.

Tocmai realizase manevra lui Malko. Plus a Fuschiei. Fusese păcălit. Celălalt va plăti pentru asta. Îşi înfundă pe cap căciula de panteră plin de furie, cu ochii aţintiţi pe agentul americanilor care-l minţise atât de bine.

Auzi un zgomot sec lângă el. Blocând volanul cu genunchii, Pavel Gorki făcu să urce un glonţ pe ţeava pistoletului.

*

* *

Jeep-ul rusesc se opri cu roţile în apă între ocean şi Malko. Pavel Gorki şi Ali „Hadj” ieşiră în acelaşi timp din maşină. Sovieticul strigă într-o somaleză stricată, adresându-se negrilor care înconjurau barca:

— Aduceţi imediat oamenii aceia înapoi pe plajă.

Toată familia Reynolds se afla acum în barcă. Nu lipseau decât Malko, Abdi şi preţiosul radio-emiţător. Fără el puteau fi siguri că se vor pierde în Oceanul Indian, fără nicio şansă de a fi reperaţi. Malko scoase mâna stângă din Land-Rover şi ţinti Marlin-ul asupra celor doi bărbaţi care ieşeau din jeep, strigând:

— Îndepărtaţi-vă şi ascundeţi-vă!

— Spionule, banditule! replică sovieticul.

Cu pantalonii lui albi scurţi prea lungi pentru el, cu

cămaşa croită prost şi picioarele în sandale de fabricaţie locală, era destul de ridicol. Malko îl supraveghea, cu pistoletul îndreptat înspre el. Ostaticii erau afară din bătaia puştii, dar nu şi el. Spera că rusul nu voia decât să-l intimideze. Cursese destul sânge în toată povestea asta.

În jurul lor, negrii încremeniseră stupefiaţi, neînţelegând nimic din povestea asta a albilor.

Escortat de Abdi, Malko începu să înainteze înspre apă, cu pistoletul aţintit asupra lor. Deodată Ali „Hadj" începu să vocifereze ca un muezin nebun, gesticulând şi dându-şi peste cap ochii bulbucaţi care aveau o privire rătăcită.

Apoi totul se petrecu foarte repede. Abdi sări în direcţia şefului districtului. Sovieticul ridică braţul drept, se auzi o detunătură puternică şi Abdi îşi încetini cursa, apoi se opri. Se scărpina pe piept ca şi cum ar fi avut mâncărimi şi se întoarse spre Malko şocat:

— La naiba! Sângerez!

Făcu câţiva paşi clătinându-se, apoi căzu în genunchi pe nisip prins de o tuse subită.

— Abdi!

Malko se îndreptă spre somalez şi se ghemui lângă el cu arma aţintită asupra lui Pavel Gorki.

Abdi îşi ridică privirea spre ei. Ochelarii negri îi căzuseră şi ochii înconjuraţi de conjunctivită exprimau o durere resemnată. Respira greu şi începuse să-i curgă sânge din gură la fiecare respiraţie. Se prinse instinctiv de braţul lui. Glonţul îi străpunsese pieptul şi horcăia.

— Plecaţi, murmură el. Repede. Înainte ca să ne omoare pe toţi. Le-au spus că suntem spioni şi că le va da o recompensă dacă ne capturează. Vor să pună mâna pe ostatici.

Apoi tăcu, incapabil să mai vorbească. Malko tresări: o mână neagră îl prinse de umăr. Un pescar uriaş îl privea ameninţător cu un cârlig în cealaltă mână. O mânie nemaiîntâlnită puse stăpânire pe Malko într-o fracţiune de

secundă. Ridicându-se, îl dădu la o parte pe adversarul lui cu o lovitură şi îl prinse de mână pe Abdi ca să-l ia în cârcă.

Şeful districtului înaintă cu picioarele în apă şi îşi puse mâinile la gură ca o portavoce ca să-l interpeleze pe marinarul din barcă. Imediat motorul acesteia se opri.

Timp de câteva secunde liniştea fu absolută. Apoi strigătele şefului districtului reîncepură. Cu un efort suprauman, Malko reuşi să-l ia pe Abdi peste umăr, ţinând în mâna stângă radio-emiţătorul şi făcu câţiva paşi în apă cu carabina aţintită asupra sovieticului.

Un grup de negri îl înconjurară imediat, ameninţători. Strigătele isterice ale ambasadorului ajunseră până la el din barcă. Era un dezastru. Nu va ajunge la ei niciodată. Abdi gemea pe umărul lui. Malko îşi spuse că nu-l va abandona, chiar dacă ar trebui să moară amândoi pe această plajă pierdută a Oceanului Indian. Văzu în faţa lui o figură neagră ostilă şi crispată. Aţinti carabina asupra lui şi negrul se dădu înapoi imediat.

Îl puse delicat pe Abdi şi radio-emiţătorul pe nisipul umed şi se ridică, strângând Marlin-ul.

Pavel Gorki făcu un pas spre el. Malko ridică arma şi strigă în ruseşte:

— Înapoi sau vă omor!

Încurajaţi de atitudinea sovieticului, cei doi bărbaţi nu se mişcară.

Un zgomot sacadat şi scrâşnitor se înălţă brusc în spatele lui. Se întoarse. Un negru cu musculatura puternică se avânta spre el, ţinând ca o lance un fierăstrău electric pornit. Lama se învârtea ca o panglică fără sfârşit, fiind acţionată de un motor mic pe benzină, pregătită să-l ciopârţească pe Malko. Acesta din urmă ridică arma şi îi strigă negrului să se oprească. Dar negrul continuă să avanseze. Nu îi mai despărţeau decât câţiva metri şi Malko îi putea vedea trăsăturile crispate de ură.

Apăsă cu degetul detenta carabinei. Se auzi o pocnitură asurzitoare. Marele negru făcu un salt în spate, oprit de unda de şoc, apărându-i brusc o pată enormă roşie în mijlocul pieptului. Se prăbuşi, lăsând să-i cadă din mâini instrumentul. Continua să se zbată pe nisip, zvârcolindu-se în cerc, expunându-şi astfel spatele ciopârţit de ieşirea glonţului cu alice.

Toţi ceilalţi negri încremeniră imediat. Malko zări cu coada ochiului braţul lui Pavel Gorki ridicându-se. Se întoarse spre sovietic:

— Aruncaţi pistoletul! zise el în ruseşte.

Cum rusul nu se mişca, ridică uşor spre el ţeava armei. Cu faţa crispată, Gorki se supuse. Puternicul pistolet Tokarev se înfundă pe jumătate în nisip. Ali „Sfântul”, se transformase lângă rus într-o statuie de sare. Malko se aplecă, băgă Tokarev-ul în buzunar şi se întoarse spre un negru atletic cu mâinile bălăngănind pe lângă corp. Întinse mâna spre Abdi care era întins pe nisip.

— Du-l, zise el.

Somalezul nu se mişcă. Sau nu înţelegea, sau nu îndrăznea să acţioneze împotriva ordinelor date de şeful districtului. Malko înaintă spre el şi îi apăsă ţeava armei în gât...

Uşor, negru se lăsă în jos şi îl luă pe Abdi pe umăr. Acestuia îi şiroia sângele din gură, avea trăsăturile adâncite şi nările subţiate.

Tot prin gesturi, Malko îi ordonă negrului să între în apă. Acesta se supuse, ducând cu el povara corpului grav rănit. Din barcă, Bruce Reynolds observa scena neputincios şi îngrozit. Fetiţele începuseră să plângă din pricina căldurii şi a răului de mare. Alte bărci se apropiau de mal. Malko luă de jos radio-emiţătorul şi înaintă la rândul lui spre apă. Pavel Gorki se întoarse livid spre şeful districtului.

— Negrii să-i împiedice să plece!

Ali „Sfântul” stătea cu privirea pe Marlin. Voia să se răzbune pe Malko, dar nu-şi dorea să păţească precum negrul care îşi golise sângele pe nisip.

— Vorbiţi-le, insistă sovieticul, vă vor asculta.

Malko avea deja apa până la genunchi. Şeful districtului începu să-i instige din nou pe negri. Mai întâi nu schiţară niciun gest, apoi unii intrară la rândul lor în apă, încercuindu-l pe Malko şi plasându-se între el şi barca în care se aflau ostaticii, făcând un fel de zid uman. Încurajaţi, îi urmară şi alţii, supunându-se strigătelor şefului districtului. Vreo douăzeci de oameni formau acum un bloc întunecat şi silenţios. Malko se opri, cu inima bătându-i gata să-i sară din piept.

Nu va putea trece.

Îi mai rămăseseră două cartuşe în carabină. Cât despre pistolet, acesta nu servea la mare lucru. Malko risca să fie linşat... Negrii nu erau încă agitaţi, dar calmul lor nu va mai dura mult. Malko întinse negrului radio-emiţătorul, acesta prinzându-l instinctiv. Făcu stânga împrejur şi se întoarse spre plajă în fugă. Ferăstrăul cu motor se oprise, îngropat în nisip. Trecând breteaua de la Marlin pe umăr, Malko înşfăcă cu amândouă mâinile ferăstrăul. Era mult mai greu decât îşi închipuise. Avea în jur de treizeci de kilograme. Trase de şnur şi porni motorul.

După zece secunde, avu impresia că trupul îi era legat la un picamăr. Ferăstrăul tremura în mâinile lui ca o bestie vie, atât de violent că-i venea să-i dea drumul din mâini. Dar era o armă redutabilă...

Ţinând-o îndreptată în faţa lui ca o lance, îşi reluă drumul spre barcă...

Între timp, ţipetele şefului districtului continuaseră. Acum erau comasaţi vreo treizeci de negri între barcă şi plajă. Câţiva dintre ei aveau cuţite, alţii bastoane. Expresia lor indiferentă se transformă în mânie. Ali „Sfântul” reuşise să-i răzvrătească împotriva lui. Când Malko intră în

apă, se ridicară strigăte ostile împotriva intenţiei lui. Îl ajunse pe negrul care nu-i dăduse drumul lui Abdi.

— Înainte, zise el.

Deoarece celălalt nu se mişca, întinse ferăstrăul spre el. Dintr-odată acesta începu să se agite atât de tare, încât fu cât pe ce să cadă în apă. Negrii nu erau la mai mult de câţiva metri de ei. Unul dintre ei înaintă spre Malko, fluturând un baston imens.

Malko strânse bine ferăstrăul la şold. Somalezul făcu un pas în plus, vociferând. Malko făcu o morişcă cu arma lui improvizată. Nici măcar nu simţise vreo rezistenţă. Brutal, bastonul zbură în aer cu o parte din braţul care îl ţinea, secţionat de sub cot. Negru privi stupid ciotul care nici măcar nu sângera... Apoi se dădu înapoi cu o expresie de teroare inexprimabilă pe faţa lui cu trăsături dure, după care scoase un urlet dement. Malko spera că acest exemplu îngrozitor îi va descuraja pe ceilalţi.

Nici vorbă: se năpustiră asupra lui ca o haită. Acum era în apă până la talie. Cu picioarele bine înfipte în nisip. Malko efectuă o nouă morişcă cu fierăstrăul îndreptat spre atacatori.

Atacul se opri într-un concert de urlete inumane, atroce. Sângele ţâşnea din zeci de răni. Mâini, braţe, un cap, bucăţi de carne săreau în aer, ciopârţite de panglica de oţel. Un negru se ţinea de burtă cu amândouă mâinile, spintecat de ferăstrău până la coloana vertebrală! Urla ca un animal şi căzu în apa care se coloră într-o clipă în roşu... Ai fi crezut că e un tablou de Jérôme Bosch. Tropical. Malko, neîndurător ca mânia lui Dumnezeu, continua să înainteze, înlăturând cu maşina lui infernală pe cei care se opuneau trecerii lui...

Muţi de groază, ostaticii observau scena din barcă. Negrii mutilaţi ajungeau şchiopătând pe plajă, alţii porneau din nou la atac... Din nou ferăstrăul se înfrunta în carne. Malko nu putu să-şi reprime greaţa văzând

fierăstrăul tăind umărul unui negru ca şi cum ar fi fost o ciozvârtă de carne. Negrul care îl căra pe Abdi se albise complet, înaintând spre barcă precum un robot...

Mai erau trei metri până la barcă. Lui Malko îi ajungea apa până la piept... Un negru se încumetă să mai atace, fluturând un baston către el. Acesta zbură în aer tăiat în două, urmat de ceea ce fusese o mână.

Ali „Sfântul" striga fără încetare, oameni mutilaţi se târau pe plajă. Cărăuşul răsturnă corpul lui Abdi în barcă, aruncă şi emiţătorul şi se îndepărtă rapid.

Malko lăsă ferăstrăul care se scufundă în apă ca un bolovan şi se sui în barcă. Negrul care ţinea cârma tremura ca varga. Malko lăsă arma să-i cadă de pe umăr.

— Porneşte motorul, îi ordonă el negrului.

Abdi traduse ordinul cu o voce pierdută. Acesta trase imediat de demarorul motorului diesel care începu să toarcă lent.

Malko se lăsă să cadă epuizat în barcă, supraveghind încă plaja. Pavel Gorki şi Ali „Sfântul" fugeau în toate direcţiile. Alţi negri veneau din lagăr. Îl văzu pe sovietic urcând în jeep şi demarând în trombă.

O bucurie imensă îl invadă pe Malko văzând casele terne îndepărtându-se. Aproape câştigase. Se ghemui lângă Abdi şi îl instală comod pe năvoade. Somalezul avea respiraţia întretăiată şi fruntea acoperită de o sudoare rece. Ameţit şi la capătul unei sincope. Malko realiză că-i scăzuse tensiunea teribil.

Rana din piept nu sângera, dar la fiecare respiraţie aerul ieşea şuierând.

— Nu mai avem mult, zise el.

Minţea. Întâlnirea nu se putea realiza mai devreme de cinci ore de plutit pe apele din Brava.

Ambasadorul se deplasă până la el.

— Unde mergem? întrebă el cu o voce plină de nelinişte.

— Înspre est. Ieşim din apele teritoriale, zise Malko.

— Dar şi ruşii pot capta aceste emisii radio, nu? remarcă diplomatul.

Malko dădu din cap:

— Ştiu, zise Malko. Dar nu au nicio modalitate să ne urmărească în zona asta. Berbéra e foarte departe, la nord. Ar trebui să aibă un submarin în zonă şi să-l contacteze. *Inch Allah...*

Barca se îndrepta spre stâncile care închideau portul natural. Mareea începuse să crească. Cârmaciul începu să conducă cu privirea agitată. Valuri enorme înspumate şi albe se spărgeau în jurul lor. Un val se spărsese de barcă, inundând-o. Copiii urlau. Cârmaciul, stropit cu apă sărată, se lăsă pe spate şi se aruncă în apă, abandonându-şi postul. Înainte ca Malko să aibă timp să intervină, barca se puse de-a curmezişul. Un val enorm se înfipse drept în ei, gata să-i răstoarne.

Capitolul XX

Malko se năpusti spre spate, căzu, se prinse de năvoade şi reuşi să se arunce pe cârmă, ţinând-o cu toată forţa. Din fericire, motorul nu se opri. Barca grea pivotă uşor sub valuri, punându-se cu cârma în faţă, chiar în momentul în care un alt val uriaş îi mătura faţa. Apa invadă ambarcaţiunea într-un vuiet de tunet, inundându-i pe toţi ocupanţii, făcându-i pe copii să urle, dar nimeni nu fusese aruncat peste bord.

Malko se prinse de cârmă, ud din cap până-n picioare. Aproape ajunseseră la stânci. Apa clocotea toată în jurul lor. Un val de patru metri se năpustea asupra lor.

— Ţineţi-vă bine, strigă el.

— Sunteţi nebun, urlă ambasadorul. O să ne înecăm!

Malko n-a avut timp să răspundă, căci tromba de apă se abătu asupra lor. Aceasta dură secunde interminabile, apoi barca trecu de stânci şi ajunse de cealaltă parte, în largul oceanului. „Vechitura” de motor diesel îşi reluă torsul regulat şi barca se îndreptă spre largul apelor. Cerul era albastru, cu câţiva nori şi oceanul destul de calm. Malko fu prins brusc de un tremur nervos. Ultimele ore fuseseră extrem de epuizante...

Ambasadorul încercă să-i calmeze pe copiii terorizaţi. Fata lui o luă pe una dintre gemene în braţe şi se aşeză lângă Malko. Ochii ei luceau de excitare, dar bărbia îi tremura.

— A fost oribil, zise ea imediat. Toţi negrii aceia. Credeţi că nu vor putea să ne urmărească?

Malko privi casele terne din Brava şi nebunia înghesuită de pe plajă. Nicio barcă nu părea să-i urmărească. De altminteri, cum toate mergeau cu aceeaşi viteză, riscul nu era prea mare... Dar bărbatul de la K.G.B. probabil că în aceste momente alerta tot ce putea.

— Nu cred, zise el. Puteţi să ţineţi un moment cârma?

Fata îi luă locul la cârmă şi el merse la Abdi. Şoferul era livid şi plin de sudoare. Un firişor de sânge îi curgea încontinuu din colţul gurii. Hainele ude de valuri îi erau lipite de piele.

— V-am spus că sunt norocos... zise el.

Avu apoi un acces de tuse. Scuipă sânge din nou şi Malko îşi încrucişă privirea cu cea înspăimântată a lui Abdi care îi dezminţea cuvintele. Începu să-i scoată cămaşa:

— Nu mai avem mult timp, zise el. Două sau trei ore, dacă totul va merge bine... Vremea e frumoasă şi nu există niciun risc.

Abdi închise ochii... Malko reuşi să-l dezbrace. Din păcate nu avea nicio haină uscată cu care să-l îmbrace. A trebuit să se mulţumească să-i atârne hainele de catarg ca să se usuce. Apoi merse să verifice radio-emiţătorul.

Valurile nu-l făcuseră să nu funcţioneze. Se decise să ţină capul de est, străbătând în plin Oceanul Indian. Nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care vor fi salvaţi.

Dacă vor fi.

În faţa imensului ocean, fu cuprins brusc de nelinişte. Se puteau întâmpla atâtea lucruri. N-aveau la bord nici hrană, nici apă, iar motorina era puţină. Riscau să devieze, destinaţi unei morţi atroce prin însetare şi căldură. Cu un rănit grav şi copii... La rândul lui, îşi scoase cămaşa şi merse în faţa bărcii ca să privească Brava îndepărtându-se în zare. Coasta se estompa într-o linie joasă.

O barcă apăru în faţa lor. O barcă întârziată ce se încrucişă cu ei la o jumătate de milă.

Soarele era încă sus pe cer. Mai dispuneau de cinci ore de lumină. Merse din nou să verifice dacă radio-emiţătorul mai funcţiona. Cele două gemene, epuizate, se calmaseră.

Abdi începu să geamă şi să tuşească. Se apropie de el. Şoferul avea tenul plumburiu şi respira din ce în ce mai greu. Malko îi luă pulsul. Era neregulat şi abia perceptibil. Somalezul deschise ochii. Puteai spune că orbitele i se scobiseră şi că i se subţiase nasul. Nu mai surâdea.

— Mi-e cald, zise el.

Rana din piept îi sângera uşor, dar continua să scuipe sânge fără încetare. Glonţul sovieticului îi secţionase un vas de sânge din plămân ce se golea printr-o hemoragie internă. Ar fi trebuit operat imediat. Malko nu putea decât să-i ia mâna într-a lui şi să i-o strângă. Întorcându-l cu grijă pe somalez, verifică dacă glonţul mai era în cutia toracică...

Luă una din hainele ude şi îi tamponă rana care rămase curată câteva secunde. Se legănau din cauza tangajului şi a motorului bărcii.

Malko închise ochii. Viziunea negrului ciopârţit de ferăstrău îl urmărea. Dar nu avusese încotro, altfel ar fi fost linşaţi.

— Cunoaşteţi Kenya? întrebă Abdi cu o voce pierdută.

— Puţin, răspunse Malko.

— Eu o cunosc foarte bine, şopti rănitul. Am făcut mii de kilometri pe drumurile ei. E o ţară în care mi-ar plăcea să mă retrag, mai precis în nord. Acolo unde savana nu e prea înaltă...

Malko surâse încurajator.

— Cred că guvernul american vă va da cât vă trebuie să vă cumpăraţi o proprietate acolo, după serviciile pe care i le-aţi adus. Puteţi chiar să vă stabiliţi în America.

Abdi dădu din cap.

— Nu. Prefer Africa. E ţara mea. Sper că comuniştii nu vor prelua şi Kenya...

— Şi eu sper, zise suspinând Malko.

La modul în care se derulau lucrurile, nu puteai fi sigur de nimic...

— Aveţi carabina mea? întrebă brusc şoferul foarte neliniştit.

— Da, răspunse Malko.

Şi i-o arătă. Celălalt închise ochii liniştit şi începu să geamă fără ca măcar să-şi dea seama. Fruntea îi ardea. Malko se întoarse în spatele bărcii după ce verifică motorul care bătea regulat. Coasta nu mai era acum decât o linie subţire în depărtare şi marea era absolut pustie. Soarele era atât de fierbinte că li se uscaseră deja hainele. Malko îşi linse sarea de pe faţă. Chiar în acel moment o fetiţă începu să geamă.

— Mi-e sete...

Malko schimbă o privire cu diplomatul american, apoi lăsă capul în pământ. Nu putea face nimic. Din fericire, un grup de delfini apăru brusc în faţa bărcii, distrăgându-le atenţia copiilor... Abdi nu mai gemea şi mâna îi încremenise pe piept. Kathleen, tânăra fată blondă, se aplecă spre Malko:

— Mi-e frică, zise ea.

El reuşi să-i zâmbească. Era apetisantă, în ciuda oboselii, a absenţei machiajului şi a blugilor vechi.

— Nu ai niciun motiv să-ţi fie frică, afirmă el

*

* *

Aşezat lângă cârmă, Malko inspectă barca din priviri. Ambasadorul, copiii lui şi gemenele erau întinşi pe năvoadele de pescuit din faţa bărcii şi erau buimaci de oboseală. Abdi încetă să mai horcăie, întins pe partea stângă. Malko îi pusese haine uscate peste el, ca să-i facă puţină umbră. Părea că erau plecaţi pe ocean de mai multe zile. Acum nu se mai vedea nici urmă de coastă. Era prea departe ca să se mai vadă. Brusc, o auzi pe Kathleen, care stătea lângă el, plângând în linişte.

— Ce ai păţit? întrebă el.

Tânăra îşi ridică privirea spre el.

— Nu vom reuşi! Vom muri de sete sau vom fi prinşi. E o nebunie, e...

Vocea ei devenise isterică. Malko o pălmui sec. Fata tăcu imediat. Dacă lăsa panica să o domine, ar fi terminat-o. La zgomotul făcut de palmă, Abdi deschise ochii şi îi închise imediat.

— Ajungem, zise Malko cu tot calmul de care era capabil.

Motorul se opri.

Mai întâi Malko simţi o uşurare visceralã. Era atât de bine... Liniştea era tulburată doar de apa ce se spărgea de botul bărcii şi de valuri. Apoi realiza ceea ce semnifica această linişte şi se năpusti spre motor. Într-o clipită înţelesese cauza penei. Rezervorul era gol. Încercă să tragă de demaror, dar motorul nici nu cârti. Ambasadorul deschise ochii şi se ridică într-o poziţie decentă.

— Unde suntem? Aţi oprit motorul?

Malko ar fi vrut să fie laş şi să zică da, apoi zise:

— Nu, nu mai avem motorină.

Diplomatul nu mai zise nimic. Barca plutea uşor împinsă de vânt şi de curenţii din larg. Acum se aflau cu adevărat în mâinile lui Dumnezeu. Malko se întoarse în spatele bărcii şi se întinse cu faţa la soarele ce apunea. Dacă acestea aveau să fie ultimele lui momente din viaţă, măcar să fie plăcute.

Copleşiţi de situaţie, ceilalţi nu scoteau niciun cuvânt. Nici chiar fetiţele.

Rămase cu ochii închişi minute întregi, gândindu-se la multe lucruri. Îşi imagina castelul lui în frigul toamnei. Deodată îşi încrucişă privirea cu cea a lui Kathleen, care-l privea insistent.

— La ce vă gândiţi? îl întrebă ea.

— Dacă aş şti că murim, mi-ar făcea plăcere să fac dragoste cu tine înainte, zise Malko.

Ea nici nu-i zâmbi, nici nu tresări. Privirea ei prematur îmbătrânită rămase aţintită asupra lui.

— Şi mie, răspunse ea.

Apoi tăcură. Apa clipocea uşor pe carcasa bărcii. Lui Malko i-ar fi plăcut să facă o baie dacă nu i-ar fi fost teamă să nu fie tras de curent. Se aplecă şi îşi lăsă mâna în apă. Ambasadorul se ridică dintr-odată şi traversă barca înnebunit.

— Faceţi ceva! urlă el.

Malko ridică din umeri filosof.

— Domnule ambasador, zise el cu o compasiune voită, am făcut tot ce-am putut şi chiar mai mult. V-aş fi dat şi o parte din inima mea. Am omorât, chiar dacă detest acest lucru. Mi-am riscat viaţa, pentru asta sunt plătit de guvernul dumneavoastră. Dar să creez motorină nu pot. Dacă doriţi, săriţi peste bord şi înotaţi…

Celălalt rămase mut de uimire, se înroşi şi spuse:

— Am auzit ce i-aţi spus fiicei mele. E o ruşine, iar eu nu permit aşa ceva.

Ochii aurii ai lui Malko se adânciră imperceptibil.

— Nu vă voi cere permisiunea, domnule ambasador, zise el. Mai e un glonţ în această armă. Nu vă voi lăsa să-mi stricaţi moartea. Nu murim decât o dată, domnule ambasador... E o dată importantă în viaţa mea...

Kathleen tăcea, cu privirea lăsată în pământ.

Diplomatul se întoarse brusc, la strigătul unei fetiţe.

Pentru prima oară, Malko o văzu amuzându-se pe Kathleen. Ea se aplecă spre el.

— Chiar dacă nu vom muri, zise ea, vom face dragoste. Am multe lucruri de şters din memorie.

Legănaţi de ocean, copiii adormiră. Malko încercă să calculeze cât timp se putea rezista fără apă.

*

* *

Golit de orice emoţie, Malko îl ţinea de mână pe Abdi care gemea întruna de o jumătate de oră. Barca continua să plutească în derivă, oceanul era puţin mai agitat şi soarele cobora din ce în ce mai mult la orizont. Malko verificase de zeci de ori emiţătorul radio care continua să funcţioneze. Dar oare recepţiona cineva S.O.S.-urile lor?

Începea să se îndoiască serios.

Dintr-odată, Abdi se ridică puţin şi respiră adânc, fără ca obişnuitul lichid rozaliu să-i iasă din rană. Deschise ochii cu faţa destinsă.

— E mai bine, zise el. Mă simt mult mai bine. Aş vrea să fac o baie... Mi-e atât de cald.

— E un pic cam devreme, zise Malko.

Era atât de mulţumit că somalezului îi era mai bine! Fusese mascota lor. I se părea că totul se va aranja, că o barcă mare se va ivi din oceanul pustiu.

Un strigăt strangulat îl făcu să întoarcă privirea. Ambasadorul, în picioare pe etravă, gesticula ca un nebun, strigând cuvinte neinteligibile. Malko crezu mai întâi că

înnebunise. Apoi americanul se întoarse şi urlă cu o voce deformată de emoţie:

— Priviţi! Priviţi!

Arăta cu mâna în faţă, deasupra valurilor. Malko se uită, dar nu văzu nimic. Probabil că ambasadorul văzuse vreo balenă şi o lua drept un submarin.

Deodată, un zgomot diferit de cel al valurilor îl făcu să se uite mai atent. La rândul lui, văzu trei puncte negre la nivelul valurilor.

— Păsări, gândi el. Pelicani sau pescăruşi mari.

Se întoarse să-i spună lui Kathleen să privească. Atunci când îşi mută privirea spre locul în care văzuse acele pete, ambasadorul urla ca un dement şi cele trei păsări deveniseră enorme. Malko realiză adevărul la rândul lui şi crezu că inima îi va exploda de fericire.

Cele trei elicoptere trecură zgomotoase deasupra bărcii. Verzi, enorme, pline de antene, zburau la mai puţin de treizeci de metri deasupra apei în formaţie strânsă. Malko avu timp să zărească stelele americane pe fuzelaje. Deja cele trei aparate se întorceau spre ei. Se auzi urlând ca ceilalţi, se ridică şi dădu din mâini fericit.

— Uite-i! Uite-i! îi strigă el lui Abdi.

Bucuria i se sfârşi într-o clipită. Bătrânul somalez fixa elicopterele fără să le vadă. Mâna îi căzu atunci când Malko încercă să i-o prindă într-a lui. Ultima lui suflare fusese estompată de zgomotul făcut de elicoptere. Malko îl ţinea strâns de mâna ridată. Era prea năucit. Prea năucit şi trist deopotrivă.

Unul dintre elicoptere reveni şi se balansă deasupra bărcii. O scară cobora din burta aparatului. Malko nu se mişca, strângându-i mâna lui Abdi, fără să se poată despărţi de el.

NOU!

Cereți la chioșcuri și „Brigada mondenă"

Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGAD MONDE

de Michel Brice

MASACRUL DIN GOLFUL ÎNGERILOR

PREȚ 35 000 Lei / 3,5 Lei

ISBN 973-597-298-0